ДЖОН ГРИШАМ
ДА ИГРАЕШ ЗА ПИЦА

Превод от английски: Веселин Лаптев, 2009

chitanka.info

Посвещавам тази книга на моя дългогодишен издател Стивън Рубин, страстен почитател на всичко италианско — опера, храна, вино, мода, език и култура.

Е, може би не и на американския футбол, който се играе в тази страна.

1

Леглото със сигурност беше болнично, макар че сигурността е нещо твърде относително. Тясно и твърдо, с лъскави метални парапети, които стърчаха като войници на пост от двете му страни. Чаршафите бяха съвсем обикновени и ослепително бели. Направо стерилни. В стаята беше тъмно, но слънчевите лъчи правеха отчаяни опити да проникнат през спуснатите щори.

Той затвори очи. Дори това беше болезнено. После отново ги отвори. Трябваше му една дълга минута, за да задържи клепачите си вдигнати и да огледа мъгливия свят наоколо. Лежеше по гръб, плътно прикован от подвитите под матрака чаршафи. Към лявата му ръка беше прикрепен прозрачен маркуч, който чезнеше някъде назад. Откъм коридора долетя глас и той направи грешка, опитвайки се да се раздвижи. Слабото помръдване на главата му донесе толкова остра болка в черепа и шията, че той неволно простена.

— Събуди ли се, Рик?

Гласът беше познат, също като физиономията, която се надвеси над леглото и задиша в лицето му.

— Арни? — немощно простена той и направи опит да преглътне.

— Аз съм, Рик. Слава богу, че дойде в съзнание.

Както винаги във важните моменти агентът му беше налице.

— Къде съм, Арни?

— В болницата.

— Това го разбрах. Но защо?

— Кога се събуди? — попита Арни и щракна настолната лампа до леглото.

— Не знам. Преди няколко минути.

— Как се чувстваш?

— Като човек със счупен череп.

— Близо си до истината. Но скоро ще се оправиш, вярвай ми.

Вярвай ми, вярвай ми… Колко пъти му беше повтарял тези думи Арни? На практика той никога не му се беше доверявал напълно и не

виждаше причини да го стори точно сега. Какво знае един агент за черепните травми и за останалите тежки контузии?

Рик отново затвори очи и напълни дробовете си с въздух.

— Какво се случи? — тихо попита той.

Арни колебливо плъзна длан по голата си глава. Часовникът показваше четири следобед, което означаваше, че клиентът му е бил в безсъзнание почти двайсет и четири часа. Май не стигат, тъжно си помисли той.

— Кое е последното нещо, което си спомняш? — попита Арни и предпазливо опря лакти на страничния парапет.

— Банистър, който връхлетя отгоре ми — отговори след доста продължителна пауза Рик.

— Не, Рик — млясна с устни Арни. — Това беше втората ти контузия. Преди две години в Далас, когато играеше за „Каубойс“.

Рик простена при спомена, на Арни също му стана неприятно. Клиентът му беше клекнал край страничната линия и се бе зазяпал в една от мажоретките, която определено му харесваше. Играта внезапно се бе пренесла в близост до него и само за част от секундата той се бе оказал под цял тон летящи тела — напълно беззащитен, дори без каска на главата. Две седмици по-късно го бяха изгонили, заместваики го с друг куотърбек за втора резерва.

— Миналата година ти беше в Сиатъл, Рик — добави Арни. — А сега си в Кливланд и играеш за „Браунс“. Не помниш ли?

Рик помнеше и това беше причина за поредното му стенание, този път малко по-силно.

— Какъв ден сме днес? — отново отвори очи той.

— Понеделник. Мачът беше вчера. Спомняш ли си нещо от него? — По-добре да не помниш нищо, добави мислено Арни. — Ще повикам сестрата. Те отдавна чакат да се събудиш.

— Задръж малко, Арни. Разкажи ми какво стана.

— Ти хвърли един дълъг пас, след което попадна в сандвич. Пърсел те връхлетя откъм незащитената страна и ти откъсна главата. Ти изобщо не го видя.

— Защо бях на терена?

Отличен въпрос. Задаваха го всички радиоводещи в Кливланд и Средния запад. Защо този човек беше на терена? Защо беше включен в отбора, откъде, по дяволите, се появи?

— По-късно ще поговорим за това — каза на глас Арни, а Рик беше твърде слаб, за да настоява. Травмираният му мозък неохотно се размърда, отърсвайки се от комата. „Браунс“. Стадионът на „Браунс“, претъпкан до пръсване в един необичайно студен неделен следобед. Плейофите. Не, нещо повече: мачът за титлата на Американската футболна конференция.

Теренът беше замръзнал. Твърд като бетон и точно толкова студен.

Арни се обърна към сестрата, появила се в стаята.

— Мисля, че излезе от комата — обяви той.

— Чудесно — кимна без ентусиазъм жената, замълча за момент и с още по-малко ентусиазъм добави: — Ще повикам доктора.

Рик я проследи с очи, но без да мърда главата си. Арни изпука с кокалчетата си, готов да побегне.

— Трябва да тръгвам, Рик.

— Разбира се, Арни. Благодаря ти.

— Няма за какво. Виж, не е лесно да ти го кажа, но ще бъда откровен. Сутринта ми се обадиха от „Браунс“ — онзи Уейкър… Съобщи ми, че те освобождават.

Изхвърлянето след края на сезона започваше да се превръща в ежегоден ритуал.

— Съжалявам — промърмори Арни просто защото нямаше какво друго да каже.

— Свържи се с другите отбори — предложи Рик. Не беше за пръв път.

— Явно трябва да го направя. Вече започнаха да звънят.

— Отлично.

— Не съвсем. Обаждаха се да ме предупредят да не ги търся. Страхувам се, че това е краят, момче.

Разбира се, че е краят. Но на Арни просто не му достигна смелостта да го каже. Вероятно ще го стори утре. За шест години осем отбора. Единствено „Торонто Аргонотс“ посмя да му удължи договора с още един сезон. Всеки отбор се нуждаеше от резерва на резервния куотърбек, а Рик беше идеален за тази роля. Проблемите започваха, когато се налагаше да излезе на терена.

— Трябва да тръгвам — повтори Арни и погледна часовника си. — Виж какво, направи си услуга и не включвай телевизора. Брутални

са, особено И Ес Пи Ен.

Потупа го по коляното и се втурна навън. В коридора пред вратата дремеха двама дебели охранители, като правеха отчаяни усилия да се задържат на сгъваемите столове.

Арни се отби в стаята на сестрите и размени няколко думи с лекаря, който след това се насочи към стаята на Рик, заобикаляйки охранените мъже отпред. Отношението му към пациента не се отличаваше с особена топлота — просто провери пулса и кръвното му и обяви, че ще го изпрати на неврологичен преглед. После се сети да попита дали това не е третата мозъчна контузия на пациента — един факт, надлежно отбелязан в картона му.

— Мисля, че да — отвърна Рик.

— А мислили ли сте да потърсите друга работа?

— Не.

Може би трябва да си потърсиш, помисли докторът. И не само заради контузиите на мозъка. Три пресечени паса за единайсет минути на терена ясно показват, че футболът не е твое призвание.

В стаята се появиха две медицински сестри, които мълчаливо се заеха с изследванията и попълването на съответните формуляри. Не казаха нито дума на пациента, въпреки че беше професионален спортист и ерген с красиво лице и стегнато тяло. На практика не им пукаше за него, въпреки че в момента той имаше нужда от тях.

Когато най-после остана сам, Рик внимателно потърси с поглед дистанционното. На стената в ъгъла висеше голям телевизор. Рик реши да включи именно И Ес Пи Ен, за да свърши всичко. Определено имаше проблем с цялото тяло, а не само с главата и шията. Остра болка го пронизваше ниско в гърба, сякаш от рана, нанесена с хладно оръжие. Пулсираше и лявото му рамо, което не използваше за хвърляне.

Бил попаднал в сандвич? — Той вдигна вежди. По-скоро се чувстваше като премазан от бетоновоз.

Една от сестрите се появи отново. В ръцете й имаше табла с някакви хапчета.

— Къде е дистанционното? — попита Рик.

— Телевизорът не работи — хладно го осведоми сестрата.

— Защото Арни е дръпнал щепсела, нали?

— Какъв щепсел?

— На телевизора.

— Кой е Арни? — попита жената и в ръцете й се появи спринцовка с дълга игла.

— Хей, какво е това? — втренчи се в нея Рик, моментално забравил за Арни.

— Викодин. Ще ви помогне да заспите.

— Писна ми да спя.

— Лекарско предписание. Нуждаете се от почивка. — Сестрата прехвърли съдържанието на спринцовката в торбичката на системата и за миг спря поглед върху бистрата течност.

— И вие ли сте фен на „Браунс“? — поинтересува се Рик.

— Не аз, а съпругът ми.

— Бил ли е на вчерашния мач?

— Да.

— Много зле ли се представих?

— Не ви трябва да знаете.

Когато се събуди, Арни отново беше в стаята. Седеше на стола, разгърнал последния брой на „Кливланд Поуст“. В долната част на първа страница се виждаше заглавието:

ФЕНОВЕ АТАКУВАТ БОЛНИЦАТА.

— Какво е това?

Арни свали вестника и скочи.

— Добре ли си, момче?

— Отлично. Какъв ден сме днес?

— Вторник. Рано сутринта. Как се чувстваш, момче?

— Я ми подай този вестник.

— Какво искаш да знаеш?

— Какво става, Арни?

— Какво искаш да знаеш?

— Всичко.

— Гледа ли телевизия?

— Не, защото си дръпнал щепсела. Кажи ми какво става, Арни.

Арни изпука с пръсти, пристъпи към прозореца и лекичко повдигна щорите. Погледна предпазливо през процепа, сякаш очакваше неприятности.

— Вчера тук се появиха група хулигани, които създадоха известни проблеми. Ченгетата се справиха с тях и арестуваха десетина. Банда тъпанари, повечето фенове на „Браунс“.

— Колко?

— Двайсетина според вестника. Обикновени пияници.

— А защо дойдоха тук, Арни? Сега сме само двамата: играч и агент. Вратата е затворена. Моля те да ми обясниш какво става.

— По някакъв начин са разбрали, че лежиш тук. Тия дни сума народ изяви желание да ти види сметката. Получени са над сто заплахи за живота ти. Хората са разстроени. Дори аз получавам заплахи. Още ли не си спомняш нищо?

— Не.

— „Браунс“ водят със седемнайсет на нула на „Бронкос“, до края на мача остават единайсет минути. Нулата въобще не може да опише тоталното разбиване. След трите четвъртини „Бронкос“ имат спечелено общо осемдесет и един ярда и само три пъти стигат до първи опит. Нещо да ти се прояснява?

— Не.

— Куотърбек е Бен Марун, защото Нагъл е получил разтежение още в първата част.

— Започвам да си спомням.

— Единайсет минути преди края Марун е изнесен от терена след силен удар. Никой не е особено разтревожен, защото защитата на „Браунс“ е в състояние да спре дори танковете на генерал Патън. Ти влизаш в игра, на трети даун и оставащи дванайсет ярда. Подаваш отличен нас на Суини, но за съжаление той играе за противника. Преминава четирийсет ярда и стига крайната зона. Това спомняш ли си го?

— Не — прошепна Рик и затвори очи.

— Не се насилвай много. Както и да е, двата отбора правят пънт, после „Бронкос“ изпускат топката. До края остават шест минути, трети опит и осем ярда. Ти си отново на линия и хвърляш една кука към Брайс, но топката е прекалено висока за него и попада в момче с бяла фланелка. Не му помня името, ама бягаше яко. Чак до крайната линия.

Резултатът става 17:14, публиката настръхва. Над осемдесет хиляди зрители. Броени минути по-рано те празнуват. Първо участие в „Супербоул“ в историята и всичко останало. „Бронкос“ ритат топката, а „Браунс“ играят три пъти по земя, защото Кули няма да прибегне до комбинация с пас. Така се стига до пънт. Или до опит за такъв. Снап греши и „Бронкос“ вземат топката на трийсет и четвъртия ярд, което изобщо не е проблем, защото при три разигравания защитата на „Браунс“, която в момента вече е много ядосана, с лекота ги изтласква петнайсет ярда назад и ги поставя извън зоната за гол. „Бронкос“ отново изпълняват пънт. Ти влизаш в действие на своите шест ярда и в продължение на четири минути я натъпкваш в центъра на защитата им. Играта затъва в средата на терена, трети опит и десет ярда. До края остават четирийсет секунди. „Браунс“ се страхуват да направят пас, още по-малко им се иска да прибегнат до пънт. Не знам какъв сигнал дава Кули, но ти отново вземаш нещата в свои ръце и изстрелваш един снаряд към Брайс на десния фланг, който е абсолютно свободен. Точно в целта.

Забравил за раните си, Рик направи опит да седне.

— Все още не си спомням — оплака се той.

— Точен пас, ама прекалено силен — продължи Арни. — Топката отскача от гърдите на Брайс, Гудсън я сграбчва и спринтира направо към обетованата земя. „Браунс“ губят с 21:17. Ти си на земята, почти размазан. Изнасят те на носилка. Половината от публиката бясно те освирква, другата половина ликува. Невероятен шум, никога не съм чувал нещо подобно. Двама пияници прескачат заграждения та и хукват към носилката. Ако не е охраната, със сигурност ще те убият. Следва един хубав търкал, който също е в центъра на вниманието на медиите.

Рик затвори очи и се смали в леглото, дишането му видимо се затрудни. Главоболието се завърна, придружено от остри болки във врата и гръбначния стълб. Къде са лекарствата, за бога?

— Съжалявам, момче — въздъхна Арни. Стаята изглеждаше по-добре на тъмно и той отиде да спусне щорите. После се върна на стола и вдигна вестника. Клиентът му изглеждаше мъртъв.

Лекарите бяха готови да го изпишат, но Арни настоя за още няколко дни почивка и закрила. За охраната плащаха от „Браунс“, които никак не бяха щастливи от този факт. Екипът отговаряше и за

медицинския персонал, който всеки момент щеше да започне да се оплаква.

На Арни също му беше дошло до гуша. Кариерата на Рик, ако изобщо можеше да се нарече така, беше приключила. Арни получаваше пет процента от заплатата на клиента си, но тя беше толкова малка, че не покриваше разноските му.

— Буден ли си, Рик?

— Да — прошепна със затворени очи клиентът му.

— Искам да ме изслушаш внимателно.

— Слушам те.

— Най-трудната част от моята работа е да кажа на играча, че е време да се оттегли. Ти играеш цял живот. Футболът е всичко, което умееш, голямата ти мечта. Никой не е готов да се откаже. Но, Рик, стари приятелю, за теб удари часът. Нямаш друг избор.

— Аз съм на двайсет и осем години, Арни — промълви Рик и отвори очи. Много тъжни очи. — Какво предлагаш да правя?

— Много играчи стават треньори, Рик. Или брокери на недвижими имоти. Ти си по-умен от тях, защото си се погрижил за образованието си.

— Аз имам диплома по физическо възпитание, Арни. Това означава, че мога да стана гимназиален треньор по волейбол за четирийсет хиляди годишно. Не съм готов за такъв живот.

Арни се изправи и започна да крачи напред-назад.

— Защо не се прибереш у дома, да си починеш и да размислиш? — попита той.

— У дома ли? Къде е това? Живял съм на твърде много места.

— В Айова, Рик. Там все още те обичат.

В Денвър също, добави мислено Арни, но благоразумно замълча.

Идеята да бъде видян по улиците на Девънпорт, Айова, ужаси Рик до такава степен, че той тихо простена. Градът вероятно се е почувствал адски унижен от играта на своята рожба. Уф! Представи си лицата на своите бедни родители и отчаяно стисна клепачи.

Арни погледна часовника си, после, кой знае защо, най-сетне забеляза, че в стаята няма нито цветя, нито картички с пожелание за скорошно оздравяване. От медицинските сестри научи, че никой не се е отбивал тук — нито приятели, нито членове на семейството, нито съотборници или други представители на „Кливланд Браунс“.

— Трябва да вървя, момче. Утре пак ще се отбия.

Арни небрежно подхвърли вестника на леглото и тръгна към изхода. Рик го грабна в мига, в който вратата се затвори след него, но бързо съжали, че го е сторил. По сведения на полицията пред болницата протестирали петдесетина разгневени фенове, а играта загрубяла с появата на новинарския екип на една от местните телевизии. Няколко прозорци били счупени, а част от пияните фенове щурмували приемното отделение на „Спешна помощ“ с намерението да докопат Рик Докъри. Осем души били арестувани. Голяма снимка в долната част на първа страница беше запечатала ситуацията малко преди арестите. На нея ясно се виждаха два от плакатите, носени от запалянковците: „ДРЪПНЕТЕ ЩЕПСЕЛА: ВЕДНАГА!“ и „ЛЕГАЛИЗИРАЙТЕ ЕВТАНАЗИЯТА!“.

По-нататък ставаше още по-зле. В „Поуст“ имаше един известен спортен коментатор на име Чарли Крей — злобно копеле, чийто специалитет бяха атаките срещу спортистите като цяло. Достатъчно умен, за да печели доверието на читателите, Крей дължеше своята популярност на факта, че с наслада разнищваше грешките и недостатъците на професионалните спортисти, които печелят милиони, въпреки че съвсем не са съвършени. Той беше специалист по всичко и никога не пропускаше шанса за удар под пояса. Всеки вторник на първа страница излизаше негов коментар на спортна тема. Днешният беше озаглавен:

„Възможно ли е Докъри да оглави вечната ранглиста на каръците?“

Познавайки Крей, той беше сигурен, че е напълно възможно.

Наситен с факти и написан с остър език, коментарът беше структуриран въз основа личното мнение на Крей относно най-големите индивидуални гафове и провали в историята на спорта. В него присъстваше прословутото нескопосано отиграване на Бил Бъкнър по време на Световните бейзболни серии през 86-а, изпускането на топката от Джеки Смит при пас за тъчдаун в „Супербоул XIII“, и прочие и прочие.

Но! — размахва пръст Крей. — Всичко това са единични гафове!

Докато мистър Докъри успява да направи цели три едновременно! Можете да ги преброите — три ужасни паса в рамките на единайсет минути!

Това категорично го поставя начело на вечната ранглиста на леваците в историята на професионалния спорт. Присъдата не подлежи на обжалване, а Крей е готов да я защити срещу всеки, който мисли другояче.

Рик запрати вестника в стената и поиска поредното хапче. Вратата се затвори. Останал сам в затъмнената стая, той зачака действието на лекарството. Надяваше се, че то ще му помогне да заспи, а, дай боже, и никога повече да не се събуди.

Сгуши се под завивките, скри глава под чаршафа и заплака.

2

Навън валеше сняг, а на Арни започна да му писва от Кливланд. Беше на летището и очакваше да обявят полета за родния му Лас Вегас. Противно на здравия разум той все пак се беше свързал с един от вицепрезидентите на „Аризона Кардиналс“.

Към момента, без да се брои Рик Докъри, Арни представляваше седем играчи от НФЛ, плюс още четирима в Канада. Това, колкото и неприятно да звучеше, го поставяше в числото на посредствените агенти. Съвсем естествено той имаше по-големи амбиции. Телефонните обаждания от името на Рик Докъри положително нямаше да му донесат полза. В момента Рик беше най-популярният играч в отрицателния смисъл на думата, а Арни съвсем не се нуждаеше от такава реклама. Вицепрезидентът го посрещна хладно и явно бързаше да приключи разговора.

Арни се отби в първия бар, който му попадна пред очите. Поръча си питие и успя да намери място, което беше максимално далеч от телевизора. Трите погрешни паса на никому неизвестен куотърбек продължаваха да са главната новина на медиите в Кливланд. В хода на сезона отборът на „Браунс“ беше демонстрирал посредствено нападение, но желязна защита — поставила рекорд по отношение на най-малко допуснати точки. С една-единствена загуба в първенството, той се изкачваше все по-нагоре в класирането за радост на верните му привърженици, които бързо забравиха посредственото му представяне в миналото и започнаха да мечтаят за „Супербоул“. Внезапно, в рамките на един сезон, „Браунс“ се превърнаха в основен претендент за титлата.

Ако в неделя бяха спечелили, те щяха да се изправят на финала срещу „Минесота Вайкингс“ — отбор, който бяха размазали на нула още през ноември.

Целият град тръпнеше в сладко очакване на шампионската титла.

Очакване, което се стопи без остатък за единайсет кошмарни минути.

Арни си поръча още едно питие. Двамата търговски пътници на съседната маса бяха доста пияни и не скриваха задоволството си от провала на „Браунс“. Те бяха от Детройт.

Новината на деня беше уволнението на генералния мениджър на „Браунс“ Клайд Уейкър — човека, когото допреди последния мач всички смятаха за гений. След провала той се бе превърнал в неизбежната изкупителна жертва. Освен Рик Докъри още някой трябваше да бъде уволнен. Изборът на собственика падна върху Уейкър в момента, в който стана ясно, че именно той беше подписал договора с Докъри — еднолично, без да иска мнението на останалите членове на управата. Екзекуцията беше публична, на открита пресконференция, гарнирана с неизбежните обещания за твърда ръка, нови концепции и прочие. Идеята беше да се демонстрира увереност, че „Браунс“ отново ще бъдат на върха.

Арни се запозна с Рик по време на последната му година в Айова — в края на първенство, което беше стартирало с големи надежди, но приключи с посредствено представяне. През последните два сезона Рик беше титулярен куотърбек, който изглеждаше много подходящ за отворен тип нападение, което се срещаше сравнително рядко в отборите от „Голямата десетка“. На моменти демонстрираше истинска гениалност, като разгадаваше намеренията на противниковата защита и подаваше топката с невероятна скорост и точност. Ръката му беше впечатляваща, без съмнение най-добрата в предстоящия драфт. Беше в състояние да хвърля далеч и силно, и то с мълниеносна бързина. Но беше много непостоянен, за да се разчита на него. И когато „Бъфало“ го избра в последния кръг на драфта, това трябваше да е ясен сигнал, че би било по-добре да се дипломира в университета или да изкара курсове за борсов брокер.

Той обаче отиде в Торонто, където изкара два ужасни сезона, след които започна да обикаля НФЛ. Въпреки великолепната игра Рик едва успяваше да влезе в състава. Все пак всеки отбор се нуждае от трети куотърбек. По време на пробите, а такива имаше много, той често смайваше треньорите с невероятния си пас. Арни лично беше присъствал на една подобна проба в Канзас Сити, по време на която Рик хвърли топката на 80 ярда, а няколко минути по-късно изстреля куршум със скорост 150 километра в час.

Но Арни знаеше какво подозираха голяма част от треньорите: за професионален футболист Рик изпитваше определена боязън от физическия сблъсък. Не от инцидентния контакт или бързите и безобидни поваляния, които понася всеки куотърбек, а от мощната атака на втората защитна линия.

Веднъж или два пъти по време на мач куотърбекът има налице свободен краен нападател и разполага с част от секундата да отправи пас — преди върху му да връхлети туловището на противниковия защитник, без никой да може да го блокира. В този момент куотърбекът има избор — или да стисне зъби, да пожертва себе си в името на отбора и да хвърли проклетата топка, да изиграе ситуацията и да бъде премазан, или да я притисне към гърдите си и да бяга и да се моли на Господ да доживее до друга възможност. Във всичките мачове, които беше гледал Арни, Рик нито веднъж не жертва себе си в името на отбора. При първи намек за опасност той се дърпаше и бягаше безумно към страничната линия.

Нещо, което предвид склонността му към мозъчни сътресения беше напълно обяснимо.

Арни позвъни на племенника на един от собствениците на „Рамс“. Познал гласа му, мъжът отсреща ледено процеди:

— Надявам се, че не се обаждаш във връзка с Докъри!

— Всъщност точно за него се обаждам — успя да промърмори Арни.

— Отговорът е „в никакъв случай“!

От неделя насам агентът бе успял да се свърже с половината отбори от НФЛ. Отговорите им не се различаваха от този на „Рамс“. Рик изобщо нямаше представа, че жалката му кариера в професионалния футбол е приключила окончателно и безвъзвратно. На един от мониторите се изписа съобщение за закъснение на полета на Арни. Поне ще имам време за още едно обаждане, каза си той. За още един, последен опит да намери някаква работа на Рик, след което щеше да обърне внимание на другите си играчи.

Клиентите бяха от Портланд. Представиха се за италианци, въпреки че фамилията на мъжа беше Уеб, а жената беше светла като шведка. И двамата изгаряха от желание да видят старата си родина,

където беше започнало всичко. Знаеха едва пет-шест думи от езика и ги изговаряха зле. Сам подозираше, че са ги извадили от някой туристически разговорник и са се опитали да ги запомнят по време на презокеанския полет. При предишното си посещение в Италия попаднали на шофьор / гид с „ужасен“ английски и по тази причина бяха настояли този път да ги придружава американец — някой печен янки, който може да се оправя с менюто в ресторанта и да купува билети. След два дни в тяхна компания Сам вече мечтаеше да ги експедира обратно в Портланд.

Той не беше нито шофьор, нито гид. Но в замяна на това си беше стопроцентов янки с ниска заплата, опитващ се да припечели нещо допълнително от онези свои сънародници, които настояват някой да ги държи за ръцете.

Седеше в колата и чакаше края на проточилата се вечеря в „Лазаро“ — стара тратория в центъра на града. Времето беше студено, прехвърчаше сняг. Отпивайки от чашата със силно кафе, както обикновено той мислеше за своя отбор. Стресна го жуженето на мобилния телефон. Търсеха го от Щатите. Натисна бутона за приемане.

— Сам Русо моля — прозвуча ясен глас в мембраната.

— На телефона.

— Треньорът Русо?

— Същият.

Човекът насреща се представи като Арни еди-кой си, професионален агент, който бил мениджър на футболния отбор на „Бъкнел“ през 1988-а — няколко години след като Сам бе играл там. Бързо намериха общ език и след няколко минути разговор в стил „познаваш ли този, помниш ли онзи“ вече бяха приятели. На Сам му беше приятно да си побъбри с човек от стария колеж, въпреки че изобщо не го познаваше.

Освен това рядко му се случваше да го търсят агенти.

Най-после Арни премина към същината.

— Разбира се, че гледах плейофите — рече Сам.

— Е, аз представлявам Рик Докъри — промърмори с лека въздишка Арни. — „Браунс“ го освободиха веднага след онзи мач.

Не съм изненадан, рече си Сам, но предпочете да запази мълчание.

— В момента Рик се оглежда за нов ангажимент — продължи Арни. — Носи се слух, че ти търсиш куотърбек.

Сам за малко не изпусна телефона. Истински куотърбек от НФЛ в състава на „Парма“?!

— Не е слух — каза на глас той. — Миналата седмица титулярният ми куотърбек напусна отбора и отиде някъде над Ню Йорк, където му предложиха треньорска работа. С удоволствие ще вземем Докъри. Той добре ли е? Имам предвид физическото му състояние.

— Разбира се. Е, има някоя и друга синина, но е готов за пътуване.

— И има желание да трае в Италия, така ли?

— Вероятно. Честно казано, още не сме говорили по този въпрос, защото е в болница. Но по принцип оглеждаме всички възможности. По мое мнение той се нуждае от смяна на климата.

— Имаш ли представа за футбола, който се играе тук? — попита малко нервно Сам. — Не е лош, но е на светлинни години от НФЛ и „Голямата десетка“. Искам да кажа, че тукашните момчета не са професионалисти в истинския смисъл на думата.

— Какво е нивото им?

— Не знам. Трудно ми е да го определя. Чувал ли си за колежа „Уошингтън и Лий“ във Вирджиния? Много прилично учебно заведение, добър футболен отбор в трета дивизия.

— Знам го, разбира се.

— Миналата година бяха тук, по време на пролетната ваканция. Играхме две контроли с тях и бяхме абсолютно равностойни.

— Трета дивизия казваш — промърмори Арни, изгубил значителна част от ентусиазма си.

Всъщност Рик имаше нужда от нещо по-леко. Защото още едно комоцио като нищо щеше да му донесе мозъчните увреждания, с които постоянно се шегуваше. От друга страна, Арни беше достатъчно честен да си признае, че не му пука. Още един-два телефонни разговора, и Рик Докъри щеше да потъне в историята.

— Виж какво, Арни — започна с искрен тон Сам, преценил, че е дошло времето на истината. — Тук този спорт се играе на клубно равнище, което е сравнително скромно. Всеки отбор от Серия А има право на трима американски играчи, които получават малко —

обикновено парите им стигат за храна и част от наема. Най-често американците играят на поста куотърбек и получават скромна заплата. Останалите играчи са здрави италиански момчета, които играят, защото обичат футбола. Ако имат късмет и собственикът е в добро настроение, след мач те получават пица и бира. Играем по осем мача на сезон. След това плейофи и после шанс за италианския „Супербоул“. Стадионът е стар, но добре поддържан, с места за три хиляди зрители, които при решителен мач може и да бъдат заети. Имаме корпоративни спонсори и хубави екипи, но изобщо не можем да говорим за телевизионни права и големи пари. Намираме се в сянката на класическия европейски футбол и съществуваме главно благодарение на своя ентусиазъм.

— А ти как се озова там?

— Обичам Италия. Баба ми и дядо ми емигрирали в Щатите и се установили в Болтимор. Аз съм роден и израснал там, но тук имам цял куп братовчеди, жена ми е италианка и тъй нататък. Мястото е добро за живеене. Като треньор по американски футбол не мога да печеля пари, но живея интересно.

— Значи треньорите все пак получават заплата, така ли?

— Да, би могло да се каже.

— А има ли и други изгонени от НФЛ?

— Появяват се от време на време. Обикновено някоя изгубена душа, която продължава да мечтае за „Супербоул“. Най-често американците са играли в скромни колежански отбори, но обичат футбола и са авантюристи по рождение.

— Колко можете да плащате на моя човек?

— Трябва да попитам собственика.

— Направи го, а аз ще попитам клиента си.

Размениха си още няколко спомена за „Бъкнел“, след което Сам изключи телефона и отново обърна внимание на кафето си. Куотърбек от НФЛ с професионален договор в Италия? Трудно беше да си го представи, макар че вече имаше прецедент. Преди две години отборът на Болоня „Бойците“ стигна до италианския „Супербоул“ с помощта на 40-годишен куотърбек, играл за кратко време в „Оукланд“. След два сезона в Италия американецът беше заминал за Канада.

Сам намали отоплението в колата и извика в съзнанието си детайли от двубоя между „Браунс“ и „Бронкос“. Не помнеше друг

случай, при който един играч да направи толкова много гафове, за да бъде изгубен един практически спечелен мач. Самият той почти изръкопляска, когато изнесоха Докъри на носилка.

Но въпреки това беше силно заинтригуван от идеята да му стане треньор в Парма.

3

Напускането на Кливланд се оказа доста стресиращо, въпреки че местенето и събирането на багажа отдавна му бяха станали навик. Някой беше разбрал, че държи под наем апартамент на седмия етаж в една сграда с изцяло остъклена фасада близо до езерото, и когато насочи черния си шевролет тахо към паркинга, в близост до малката къщичка на пазача вече висяха някакви типове с вид на репортери, преметнали фотоапарати през рамо. Рик вкара колата в подземния паркинг и забърза към асансьора. Когато отключи входната врата, телефонът в кухнята звънеше. Изчака го да спре и натисна бутона за съобщенията. Любезната гласова поща се оказа от самия Чарли Крей.

Три часа по-късно големият джип беше запълнен с дрехи, стикове за голф и стереоуредба. За това бяха необходими точно тринайсет качвания и слизания с асансьора — беше ги броил, в резултат на които раменете и вратът му бяха почти парализирани. Главата му болезнено пулсираше, а хапчетата изобщо не действаха. Не би трябвало да шофира под въздействието на такова количество лекарства, но Рик го направи.

Бягаше. Искаше час по-скоро да обърне гръб на наетия апартамент с взетите на лизинг мебели, на Кливланд и „Браунс“ с неговите ужасни фенове. Да отиде на друго място, без да се интересува къде точно се намира то.

Мъдро беше наел апартамента само за шест месеца. Животът след колежа го беше научил да не сключва дълги договори и да не трупа прекалено много вещи.

Пробивайки си път по оживените централни улици, той успя да хвърли един прощален поглед към Кливланд. Сбогом и всичко хубаво! Радваше се, че напуска този град. Мислено се закле кракът му никога повече да не стъпва тук, разбира се, с едно изключение: ако някога му се наложи да играе срещу „Браунс“. После тръсна глава и реши да не мисли за бъдещето. Поне през следващата седмица.

Беше достатъчно честен да си признае, че Кливланд със сигурност е по-щастлив от заминаването му, отколкото той.

Пое на запад към Айова, но не изпитваше кой знае какъв ентусиазъм да се прибере у дома. От болницата беше позвънил на родителите си. Майка му го попита как е главата и го помоли да се откаже от проклетата игра. А баща му пожела да узнае какво, по дяволите, се е опитал да направи с онзи фатален последен пас.

— Как вървят нещата в Девънпорт? — успя да попита Рик, но и двамата знаеха какво има предвид. Едва ли проявяваше интерес към състоянието на местната икономика.

— Не особено добре — отвърна баща му.

Вниманието му беше привлечено от метеорологичната прогноза по радиото. Силни снеговалежи на запад, виелици в Айова. Това беше достатъчно и Рик с облекчение зави наляво и се насочи на юг.

Един час по-късно звънна мобилният му телефон. Беше Арни. Обаждаше се от Вегас и гласът му беше почти щастлив.

— Къде си, момче?

— Току-що се изнесох от Кливланд.

— Слава богу. У дома ли си отиваш?

— Не. Карам си просто ей така, на юг. Може би ще отскоча до Флорида да поиграя голф.

— Добра идея. Как е главата?

— Добре.

— Някакви други мозъчни увреждания? — засмя се Арни. Това беше стара закачка, която Рик беше чувал поне стотина пъти.

— Свирепи — отвърна той.

— Слушай, момче. В момента работя върху една възможност за теб. Гарантирано титулярно място, разкошни мажоретки. Проявяваш ли интерес?

Рик бавно повтори думите му, убеден, че не е чул добре. Викодинът действаше върху определени зони на мозъка му.

— Да — промърмори най-сетне той.

— Току-що разговарях с главния мениджър на „Пантерите“, които са готови да ти предложат договор — веднага и без въпроси. Парите не са много, но все пак ще имаш работа. Пак ще бъдеш куотърбек, при това твърд титуляр! Всичко е готово, очаква се твоето съгласие.

— „Пантерите“?

— Точно така. „Пантерите“ от Парма.

Настъпи продължителна пауза, по време на която Рик водеше мъчителна борба с географските си познания. Очевидно ставаше въпрос за някой отбор от по-долните дивизии или дори независима аматьорска лига, която е на светлинни години от НФЛ и е за посмешище. Със сигурност не става дума за футбол в зала. Но Рик беше достатъчно опитен, за да не мисли в тази посока.

Освен това не успя да разбере къде е Парма.

— „Пантерите“ от Каролина ли каза, Арни? — пожела да уточни той.

— Чуй ме добре, момче. Става въпрос за „Пантерите“ от Парма.

Рик объркано поклати глава. Едно от предградията на Кливланд носеше това име.

— Добре, Арни — въздъхна той. — Извинявай, но главата ми все още не е наред. Обясни ми къде точно се намира тази Парма, ако обичаш.

— В Северна Италия, на около час път от Милано.

— А къде е Милано?

— Пак там, в Северна Италия. Ще ти купя атлас. Но както и да е…

— Там не играят американски футбол, Арни. Там играят една друга игра, на която ние й викаме сокър.

— Слушай ме внимателно. В Европа има няколко утвърдени лиги по американски футбол — в Германия, Австрия, Италия. Сигурно ще ти бъде забавно. Къде остана приключенският ти дух?

Главата на Рик отново започна да пулсира. Нуждаеше се от поредното хапче, но направи усилие да се въздържи. И бездруго беше достатъчно дрогиран. Изобщо не му се мислеше какво ще се случи, ако го спрат за проверка. Като види името на шофьорската книжка, ченгето ще посегне или към белезниците, или направо към палката си.

— Мисля, че няма да стане — с усилие промълви той.

— Трябва да го направиш, Рик! Една година в Европа ще ти се отрази добре, а и тук нещата ще се позабравят. Ще ти призная, че нямам нищо против да въртя телефоните, но времето е неподходящо. Крайно неподходящо!

— Не ми се слуша повече, Арни. Дай да се чуем по-късно, защото главата ми буквално ще се пръсне!

— Окей. Но имай предвид, че не разполагаме с много време. Отборът от Парма търси спешно куотърбек, защото сезонът им скоро започва. Но не куотърбек въобще, а определен…

— Добре, Арни, разбрах. Ще се чуем по-късно.

— Чувал ли си за сиренето „Пармезан“?

— Разбира се.

— Е, там го правят — в Парма. Ясно ли ти е?

— Ако ми трябва сирене, отивам да си го купя в Грийн Бей — промърмори Рик и сам се учуди на духовитостта си, надделяла над лекарствата.

— Позвъних на „Пакърс“, но все още чакам отговор.

— Изобщо не ми се слушат такива неща!

Рик спря на един оживен паркинг в близост до Мансфийлд, влезе в ресторанта и си поръча пържени картофи с кока-кола. Текстът в менюто изглеждаше доста размазан пред очите му. Принуди се да вземе поредното хапче, главно заради силната болка в горната част на гръбнака. Преди да напусне болницата, все пак успя да включи телевизора и да изгледа репортажа на И Ес Пи Ен. В момента, в който бе видял как собственото му тяло се огъва под жестокия удар и рухва на земята, той неволно се бе свил и дори бе направил опит да избегне катастрофата.

Двамата шофьори на камиони на съседната маса се загледаха в него. Прекрасно, няма що! Защо не се сети за шапка или някакви слънчеви очила?

Мъжете започнаха да си шепнат и да го сочат с пръст, към тях се присъединиха и други клиенти. Някои го гледаха с любопитство, други с видима агресивност. Прииска му се да скочи и да се махне, но викодинът каза: не, трябва ти още малко почивка. Поръча си още една порция пържени картофи и направи опит да се свърже с родителите си. Но те или бяха навън, или просто не желаеха да вдигнат слушалката. Позвъни на един приятел от колежа в Бока и помоли да бъде приютен за няколко дни.

Шофьорите се смееха високо и той направи огромни усилия да не им обръща внимание.

Разгъна книжната салфетка и започна да изписва цифри. „Браунс“ му дължаха 50 000 долара за плейофите (които най-вероятно щяха да му бъдат платени). В банковата му сметка в Девънпорт имаше около 40 000. Честите трансфери в кариерата му бяха попречили да се сдобие с някаква недвижима собственост, а джипът беше купен на лизинг срещу 700 долара на месец. Други активи нямаше. Краткият анализ на цифрите сочеше, че разполага с около 80 000 долара.

Да се откаже от професионалния спорт с тази сума плюс три сътресения не беше чак толкова зле. Особено предвид факта, че средностатистическият пробивен бек изкарва около три години в НФЛ и напуска с многобройни контузии на краката и дългове около 500 000 долара.

Финансовите проблеми на Рик се дължаха на катастрофални инвестиции. В съдружие с играч от Айова той беше опитал да завладее автомивките в Де Мойн, но последваха съдебни искове, а името му още бе в списъка с необслужваните банкови кредити. Притежаваше една трета от мексикански ресторант във Форт Уърт, но двамата му съдружници и бивши приятели непрекъснато го притискаха за още пари. При последното си посещение там бе хапнал порция „буритос“, която го изпрати директно в тоалетната с ужасно разстройство.

С помощта на Арни успя да се спаси от фалит (заглавията щяха да бъдат брутални), но дълговете му нараснаха.

Край масата мина някакъв едър шофьор на камион с огромно увиснало шкембе, който спря и направи гримаса. Беше типичен представител на кастата: дебели бакенбарди, шапка с козирка и неизбежната клечка за зъби в устата.

— Ти си Докъри, нали? — подхвърли дебелакът.

За част от секундата Рик понечи да отрече, но после реши, че е по-добре да не му обръща внимание.

— Знаеш ли, че вониш? — подвикна онзи главно за да привлече вниманието на останалите посетители. — Още в Айова вонеше, вониш и сега!

Коментарът му предизвика залп от подигравателен смях.

Един ритник в шкембето несъмнено ще го прати да квичи на пода, помисли си Рик и тежко въздъхна. Как е възможно да си

представя такива неща? Вестниците с радост ще подхванат темата. „Докъри се бие с камионджии!“ и други заглавия от тоя сорт. Естествено, всеки, който прочете подобен материал, ще застане на страната на шофьорите. А Чарли Крей ще има още един повод за празник.

Рик прехапа език и се усмихна на салфетката пред себе си.

— Що не преминеш в Денвър, бе? — продължи дебелакът. — Бас държа, че там те обичат!

Нов смях.

Рик добави няколко нищо неозначаващи цифри към колонката и се направи, че не чува. Дебелият шофьор най-сетне се отдалечи. В походката му личеше гордост. Все пак не всеки ден имаш късмета да наругаеш един куотърбек от НФЛ, нали?

Пое по I-75, на юг към Кълъмбъс, родното място на „Бъкайс“. Там преди няколко години, в един прекрасен есенен ден и пред очите на над 100 000 зрители, Рик бе направил четири паса за тъчдаун, разсичайки защитата на противника с хирургическа точност. И беше обявен за играч №1 на „Голямата десетка“ за седмицата. Заслепен от успеха, той бе решил, че това е само началото на една обещаваща кариера.

Три часа по-късно спря да зареди и зърна новичкия мотел в близост до бензиностанцията. Беше шофирал достатъчно, чувстваше се уморен. Просна се на леглото, твърдо решен да спи поне двайсет и чети часа без прекъсване. Но в същия момент иззвъня телефонът му.

— Къде си? — попита Арни.

— Не знам точно. Май в Лондон.

— Какво, къде?

— Лондон, Кентъки.

— Да поговорим за Парма — рече Арни. Беше стегнат и делови. Явно имаше нещо ново.

— Нали се разбрахме да го направим по-късно?

Рик стисна нос и бавно протегна краката си.

— Сега е по-късно — отсече Арни. — Те искат отговор.

— Хубаво. Дай малко подробности.

— Предлагат три хиляди евро на месец, плюс апартамент и кола. Офертата е за пет месеца.

— Какво е евро?

— Европейската валута. Ало? В момента струва с една трета повече от долара.

— Какво прави това, Арни? Каква всъщност е офертата?

— Някъде около четири хиляди долара на месец.

Пресмятането стана бързо, защото цифрите бяха малки.

— Двайсет хилядарки годишно за куотърбек? — вдигна вежди той. — А колко изкарва играч от първата защитна линия?

— Кво ти пука? Ти не си такъв.

— Просто ми е любопитно. А ти защо си толкова нервен?

— Защото губя прекалено много време, Рик. Имам и други задължения. Знаеш колко работа има един агент след края на сезона.

— Май искаш да се отървеш от мен, Арни.

— Нищо подобно. Но съм твърдо убеден, че се нуждаеш от излизане в чужбина. Ей така, да заредиш батериите и да дадеш почивка на бедната си глава. А на мен тук също ми трябва известно време, за да направя оценка на пораженията.

Пораженията. Рик направи опит да седне, но тялото отказа да се подчини. Болеше го всичко от кръста нагоре — всяко мускулче и всяка костица. Ако Колинс не беше пропуснал да блокира, Рик нямаше да попадне в сандвич. Ех, тези фукльовци от първата линия! Да ги обича ли човек, да ги мрази ли? Но той ги искаше!

— Колко изкарва играч от първата защитна линия там? — настоя той.

— Нищо не изкарва! — тросна се Арни. — Там играят италианци, правят го от любов към спорта!

А агентите сигурно умират от глад, добави мислено Рик. Напълни дробовете си с въздух и направи опит да си спомни за някой познат, който играе от любов към спорта.

— Двайсет хиляди — промърмори той.

— Точно с двайсет повече, отколкото печелиш в момента — не му прости агентът.

— Благодаря ти, Арни. Знам, че винаги мога да разчитам на теб.

— Вземи си една година отпуска, момче. Иди да видиш Европа. Дай ми малко време.

— Добър футбол ли играят там?

— На кого му пука? Ти ще бъдеш звезда. Всички куотърбекове са американци, но от разни колежански отборчета, които дори не са помирисвали драфта. „Пантерите“ са във възторг, че изобщо обмисляш офертата им.

Най-после някой да е във възторг от него. Стана му приятно. Но какво ще каже на близките и приятелите си?

Всъщност какви приятели? През изминалата седмица се беше чул точно с двамина от старите си авери.

Арни помълча малко, прокашля се и подхвърли:

— Има и нещо друго.

От тона му личеше, че новината няма да е добра.

— Слушам те.

— Днес по кое време излезе от болницата?

— Не си спомням. Май беше някъде около девет.

— Значи си се разминал с него в коридора.

— С кого съм се разминал?

— Със следователя. Твоята любима мажоретка отново се появи, Рик. Малко е бременна. Наела си е адвокати — изключително гадни копелета, които изгарят от желание да вдигат шум и да видят снимките си по вестниците. Непрекъснато ми звънят и искат майка си и баща си!

— Коя мажоретка? — попита Рик и се сгърчи от болката, която отново прониза врата и раменете му.

— Тифани не знам коя си.

— Няма начин, Арни. Тая преспа с половината отбор. Защо е избрала точно мен?

— Ти спал ли си с нея?

— Разбира се, защото беше мой ред. Ако иска да изкара един милион от бебето, защо е избрала мен?

Отличен въпрос за играч с най-ниска заплата в целия отбор. Арни вече го беше задал на адвокатите на Тифани.

— Възможно ли е да си бащата?

— Изключено е. Взех всички предпазни мерки. Понякога просто е наложително.

— Е, тя не може да вдигне шум в медиите, преди да ти е връчила обвинението — въздъхна Арни. — А ако не може да те открие, няма как да ти го връчи.

Рик беше наясно с това. И друг път му се беше случвало да получава призовки.

— Ще се скрия за известно време във Флорида — заяви той. — Там не могат да ме намерят.

— Не бъди толкова сигурен. Тези адвокати са много агресивни и жадни за слава. Има много начини да бъдеш издирен. — Пауза, след което дойде ред на решителния удар. — Но в Италия няма как да ти връчат призовката.

— Никога не съм бил там.

— Значи е време да отидеш.

— Нека си помисля до сутринта.

— Разбира се.

Рик задряма бързо и спа някъде около десет минути, след което изведнъж подскочи и отвори очи. Кредитните карти оставят следи. Бензиностанции, мотели, ТИР паркинги — всичко е обхванато в огромна електронна мрежа и информацията обикаля света за част от секундата. Срещу добро заплащане някой смотаняк с мощен компютър ще чукне по клавиатурата, ще го засече и ще изпрати хрътките на Тифани, които ще му връчат призовката по делото за бащинство. Което ще означава нови сензационни заглавия по вестниците и нови юридически проблеми.

Рик грабна недокоснатия си сак и напусна мотела. Шофира в продължение на почти час, изпитвайки ужас от перспективата да бъде открит. След което забеляза някакъв скапан мотел, в който даваха евтини стаи на час срещу заплащане в брой. Стовари се на прашното легло и шумно захърка. Сънува наклонени кули и римски руини.

4

С „Гадзета ди Парма“ в ръце, треньорът Русо търпеливо седеше на твърдия пластмасов стол в чакалнята. Изпитваше известна нервност и това го дразнеше. С новия куотърбек се бяха чули един път по телефона от някакво игрище за голф във Флорида и в разговора им бе останало нещо неизказано. Докъри очевидно не беше въодушевен от идеята да играе в Парма, но явно нямаше нищо против да живее за известно време в чужбина. Новината за „най-големия карък на света“ все още беше актуална, а самият той — обект на много подигравки. Като всеки професионален футболист той имаше нужда да играе, но май не беше сигурен, че иска да вижда топката.

Призна, че не знае нито дума италиански, но в гимназията учил испански. Никакъв проблем, реши Русо.

Самият той никога не беше тренирал професионален куотърбек. Последният, с когото се беше занимавал, играеше от време на време в университетския отбор на Делауер. Дали Докъри изобщо ще пасне? Отборът беше възхитен от идеята за такъв талант в редиците си, но дали момчетата щяха да го приемат? Възможно ли бе присъствието му да отрови атмосферата в съблекалнята? И дали изобщо ще приеме треньорските наставления?

„Евростар“ от Милано пристигна, както винаги точен до секундата. Вратите изсъскаха и се отвориха, пътниците се изсипаха на перона. Повечето от тях бяха облечени в дебели, тъмни на цвят палта. В средата на март все още беше студено. После се появи и Докъри — абсурдно загорял от плажовете на Южна Флорида и облечен като за питие в някой от летните кънтри клубове: ленено сако в кремав цвят, лимонена риза с тропически мотиви, бял панталон и обути на бос крак мокасини от крокодилска кожа, над които се виждаха загорели глезени. Мъкнеше два огромни куфара на колелца — доста трудна задача, тъй като през рамото му беше преметнат сак с пълен комплект стикове за голф.

Куотърбекът беше пристигнал.

Наблюдавайки го как се бори с багажа, Сам бързо разбра, че този човек никога досега не беше пътувал с влак. После стана и се приближи към него.

— Здрасти, Рик. Аз съм Сам Русо.

— Здрасти, тренер — дари го с нещо като усмивка Докъри и отново направи опит да намести стиковете за голф на гърба си.

— Добре дошъл в Парма. Дай да ти помогна.

Сам хвана един от куфарите и го поведе през чакалнята.

— Благодаря. Тук е доста студено.

— Е, не е като във Флорида. Как беше полетът?

— Нормално.

— Обичаш голфа, а?

— О, да. А кога ще се стопли?

— След месец.

— Тук има ли игрища за голф?

— Честно казано, не знам. Лично аз не съм виждал нито едно.

Излязоха от гарата и се насочиха към малката хонда на Сам.

— Това ли е колата ти? — попита Рик и очите му се плъзнаха по останалите автомобили на паркинга. Всичките бяха малки.

— Хвърли стиковете на задната седалка — рече Сам и отвори багажника. Вътре имаше място само за единия от куфарите. Вторият отиде на задната седалка, върху сака за голф.

— Добре, че взех малко багаж — отбеляза Рик, докато се качваше в колата. Беше висок метър и осемдесет и осем, факт, благодарение на който коленете му се залепиха за арматурното табло. Седалката отказа да се плъзне назад, блокирана от стиковете. — Тук карат само малки коли, а?

— Да. Литър бензин струва долар и двайсет.

— А колко струва един галон?

— Не използват галони, а литри — отвърна Сам, включи на скорост и колата потегли.

— Добре де, но все пак колко излиза един галон? — държеше на своето Рик.

— Литърът е приблизително четвърт галон.

Рик се замисли. Очите му механично се плъзгаха по сградите от двете страни на Страда Гарибалди.

— Ясно — промърмори той. — Та колко все пак струва галонът?

— Кой колеж си завършил?

— А ти?

— „Бъкнел“.

— Никога не съм го чувал. Там играят ли футбол?

— Разбира се, но на ниско ниво. Нищо общо с „Голямата десетка“.

— Тези сгради наистина са стари — отбеляза Рик.

— Ненапразно наричат Италия „старата родина“. Каква беше специалността ти в колежа?

— Физическо възпитание. Мажоретки.

— А история учил ли си?

— Мразя историята. Защо питаш?

— Парма е град на две хиляди години, с много интересна история.

— Парма — промърмори Рик и направи опит да се намести в седалката, победен от споменаването на името на града. Прерови джобовете си за мобилния телефон, стисна го в шепа, но не го включи. — Какво търся в Парма, Италия, дяволите да ме вземат?

Това прозвуча не като въпрос, а по-скоро като мрачна декларация.

Преценил, че думите му не се нуждаят от коментар, Сам реши да влезе в ролята на екскурзовод.

— Сега сме в центъра, най-старата част на града. За пръв път ли идваш в Италия?

— Аха. Онова там какво е?

— Казва се Палацо дела Пилота. Строителството му е започнало преди четиристотин години, но така и не е завършено. През 1944 година бил яко бомбардиран от съюзниците.

— Бомбардирали сме Парма?

— Бомбардирали сме всичко, включително Рим. Само Ватикана сме пожалили. Може би си спомняш, че италианците са имали лидер на име Мусолини, който сключил сделка с Хитлер. Погрешен ход, защото италианците не си падат по войната. Много повече ги бива в храната, виното, спортните коли, модата, секса.

— Това място може и да ми хареса.

— Непременно ще ти хареса. Да знаеш, те обожават операта. Вдясно е Театро Реджио — прочутата местна опера. Ходил ли си

някога на опера?

— Че как не? Ние в Айова сме израснали с операта. Голяма част от детството ми е преминало в нея. Ти майтап ли си правиш, Сам? Какво, по дяволите, мога да търся в операта?

— Ето и дуомо — подмина въпросът му мениджърът.

— Какво?

— Дуомо, или катедралата. От латинската дума за купол. Представи си „Супердоум“, „Кериърдоум“… Всичките ни известни стадиони.

Рик не отговори. В главата му изплуваха спомените за куполи и стадиони — неприятни заради играта, която се практикува в тях. В момента се намираха в сърцето на Парма. Улицата беше задръстена от коли, тротоарите гъмжаха от пешеходци.

— Повечето италиански градове са изградени около един централен площад, тяхната пиаца — продължи след кратка пауза Сам. — Този тук се нарича Пиаца Гарибалди — пешеходна зона е, има много магазини и кафенета. Италианците обичат да си четат вестника и да пият кафето си на открито. Не е много лош навик.

— Аз не пия кафе.

— Значи е време да започнеш.

— А как се отнасят към американците?

— Предполагам, че ни харесват, макар че не се задълбочават по въпроса. Ако се замислят, вероятно няма да харесат правителството ни, но, общо взето, не им пука. Но иначе са луди по нашата култура.

— Включително футбола?

— До известна степен. Отсреща има един много приятен бар. Искаш ли да пийнеш нещо?

— Не, още е рано.

— Не става въпрос за алкохол. Тукашните барове са по-скоро кръчми и кафенета, място за среща с познати.

— Ще се въздържа.

— Добре, както искаш. По принцип в центъра се случва всичко. Твоят апартамент е на няколко преки оттук.

— Изгарям от нетърпение да го видя. Имаш ли нещо против, ако проведа един телефонен разговор?

— *Прего*.

— Какво?

— Прего означава „моля“, „не се притеснявай“.

Рик започна да набира, а Сам продължи да си пробива път през следобедния трафик. Рик погледна встрани в момента, в който мениджърът включи радиото и в колата прозвуча тиха оперна музика. Отсреща не вдигнаха. Без да оставя гласово съобщение, куотърбекът затвори телефона и го пусна в джоба си.

Сигурно звъни на агента си, помисли Сам. Или на приятелката си.

— Имаш ли си момиче? — попита на глас той.

— Нищо специално в момента. Разбира се, познавам куп фенки на НФЛ, но те са тъпи като задници. А ти?

— Женен от единайсет години, без деца.

Прекосиха мост, който се казваше Понте Верди.

— Това е река Парма, която разделя града.

— Красива е.

— Отсреща започва Парко Дукале — най-големият парк в града. Много е хубав. Италианците са големи майстори на градините и аранжирането на открити пространства.

— Хубав е.

— Радвам се, че ти харесва. Прекрасно място за разходка с момиче, за четене и припичане на чист въздух.

— Никога не съм си падал по парковете.

Каква изненада.

Направиха широк кръг, прекосиха обратно реката и не след дълго потънаха в лабиринт от тесни еднопосочни улички.

— Показах ти по-голямата част от центъра на Парма — обяви Сам.

— Благодаря.

На няколко пресечки южно от парка поеха по извита уличка на име Виа Линати.

— Ей там — каза Сам и махна с ръка към редица четириетажни сгради, боядисани в различни цветове. — Апартаментът ти е в онази, втората, със златистата фасада. На третия етаж. Това е един от хубавите квартали на града. Собственикът на отбора синьор Брункардо притежава няколко жилищни сгради в Парма и по тази причина имаш възможност да живееш в центъра. Тук е доста по-скъпо.

— А момчетата наистина ли играят без пари? — поинтересува се Рик, спомнил си откъслеци от предишния им разговор.

— Американците получават заплата отвърна Сам. — Тази година сте само трима. Но никой не взема колкото теб. Да, италианците действително играят от любов към спорта. И за традиционната пица след мача. — Замълча за момент, после добави: — Сигурен съм, че ще ги харесаш.

Това беше първият му опит да пробуди някакъв отборен дух. Когато куотърбекът е недоволен, в тима винаги възникват проблеми.

Сам успя по някакъв начин да напъха хондата на свободно място, което беше два пъти по-малко от габаритите й, след което двамата разтовариха куфарите и стиковете за голф. Асансьор липсваше, но стълбището беше по-широко от нормалното. Апартаментът беше обзаведен и имаше три стаи — спалня, дневна и малка кухня. В чест на новия куотърбек от НФЛ синьор Брункардо беше направил козметичен ремонт. Стените бяха прясно боядисани, а килимите, пердетата и обзавеждането в хола бяха съвсем нови. По стените висяха дори картини — ярки произведения на съвременното изкуство.

— Не е лошо — промърмори Рик и Русо изпусна скрита въздишка на облекчение. Той отлично познаваше проблемите на градските жилища и Италия — повечето от тях бяха малки, стари и скъпи. Ако куотърбекът останеше разочарован, това със сигурност щеше да породи тревога у синьор Брункардо. И нещата щяха да се усложнят.

— По пазарни цени месечният наем на този апартамент е най-малко две хиляди евро — направи опит да го впечатли Сам.

Рик внимателно положи стиковете си на дивана.

— Хубаво място — отново промърмори той. Отдавна не помнеше колко апартаменти беше сменил през последните шест години. Постоянното местене — нерядко набързо и без предварителна подготовка — беше притъпило в съзнанието му всякакви идеи за квадратура, украса и обзавеждане.

— Ако искаш, можеш да се преоблечеш — предложи Сам. — Аз ще те чакам долу.

Рик сведе поглед към белите панталони и загорелите си глезени и почти беше готов да промърмори едно „и така съм си добре“. След което схвана намека и кимна.

— Окей, дай ми пет минути.

— На две пресечки вдясно от входа има едно кафене — рече Сам. — Ще седна отвън да изпия едно еспресо.

— Няма проблем, тренер.

Сам си поръча кафето и разтвори вестника. Въздухът беше влажен, слънцето се скри зад фасадите на близките сгради. Американците неизбежно преживяват кратък период на културен шок. Езиковата бариера, малките автомобили, тесните улици и още по-тесните жилища, ограниченията на града. Всичко това оказва своето влияние, особено върху представителите на средната класа, които не са пътували по света. За петте си години като треньор на „Пантерите“ от Парма Сам се беше сблъскал с един-единствен американец, който беше посещавал Италия, преди да се присъедини към отбора.

Най-лесно свикваха с две от националните „съкровища“ на Италия: храната и жените. Към второто от тях треньорът Русо не демонстрираше отношение, но в замяна на това беше отлично запознат с магията на италианската кухня. Мистър Докъри изобщо нямаше представа, че го чака четиричасова вечеря, съставена от невероятни блюда.

Десет минути по-късно се появи и самият той, с неизбежния телефон в ръка. Вече изглеждаше много по-добре: морскосин блейзър, избелели дънки, тъмни чорапи и обувки.

— Кафе? — попита Сам.

— Не, само една кока-кола.

Сам размени няколко думи с келнера.

— Значи говориш наречието, а? — подхвърли Рик, докато прибираше телефона в джоба си.

— Живея тук от пет години, а жена ми е италианка. Мисля, че вече ти го казах.

— А другите янки оправят ли се с езика?

— Знаят по няколко думи, които са запомнили от ресторантските менюта.

— Чудя се как ще контактувам със съотборниците си по време на мач — подхвърли Рик.

— На английски — отвърна Сам. — Обикновено италианците схващат за какво става въпрос, но понякога се дънят.

— Като в колежа, а? — запита невинно Рик и двамата избухнаха в смях. Той изпи колата си и добави: — Няма да се напъвам да уча езика. Прекалено е сложно. В Канада съм играл с куп французи, което изобщо не ми попречи. Всички знаеха и английски.

— Мога да те уверя, че тук не е така — поклати глава Сам.

— Да, ама това не им пречи да използват „Американ Експрес“ и да разпознават нашите „гущери“.

— Може би. Но идеята да понаучиш езика не е лоша. Животът ти ще стане по-лесен, а съотборниците ти ще те обикнат.

— Да ме обикнат ли? — вдигна вежди Рик. — Какви ги говориш, за бога? Аз не съм обичал съотборник от колежа насам!

— Тук е като в колежа. Едно голямо братство от момчета, които обичат да сложат екипите, да се бутат два часа, а после отиват да пият бира. Ако те приемат, в огъня ще стъпят за теб. Впрочем сигурен съм, че ще те приемат.

— Те знаят ли за, хм, последния ми мач в Лигата?

— Не съм ги питал, но някои от тях сто на сто знаят. Те обичат футбола и непрекъснато гледат мачове по телевизията. Нямаш причини за тревога, Рик. Всички са страшно доволни, че си тук. Никога не са печелили италианския „Супербоул“ и са дълбоко убедени, че тази година ще го сторят.

Вниманието им беше привлечено от три синьорини, които вървяха по тротоара с гъвкава походка. Рик ги проследи с очи и зарея поглед нагоре по улицата. Изглеждаше като чужденец на непозната планета и сърцето на Сам се сви. Този човек беше станал обект на невиждано в историята на професионалния футбол публично унижение, след което изведнъж се беше озовал тук, смутен и объркан. За момента Парма беше неговият дом, друг избор нямаше.

— Искаш ли да хвърлиш едно око на игрището? — попита той.

— Разбира се, тренер.

На ъгъла Сам махна към тясна пресечка.

— Там има един магазин за мъжко облекло, непременно трябва да му обърнеш внимание.

— Имам си достатъчно дрехи.

— Казах да му обърнеш внимание. Италианците се обличат много стилно и ще те оглеждат внимателно. Както мъжете, така и жените. Тук никой не може да каже, че разполага с достатъчно дрехи.

— Добре, тренер. Език, дрехи. Още нещо?

— Да, но то е по-скоро съвет. Опитай се да се забавляваш. Попаднал си в един прекрасен стар град, а едва ли ще останеш задълго.

— Разбира се, тренер.

5

Стадио Ланфранки се намира в северозападната част на Парма — в чертите на града, но далеч от старите сгради и тесните улички. Теренът му е пригоден за ръгби, на него играят два професионални клуба, плюс „Пантерите“, които го ползват под наем за американски футбол. Трибуните от двете му страни са покрити с големи брезентови навеси, има ложа за журналисти, а покритието е от естествена трева, която, въпреки тежкия трафик наоколо, се поддържа добре.

Европейски футбол се играе на далеч по-големия Стадио Тардини, който се намира на километър и половина в югоизточна посока. На него се събира много повече публика, която гордо празнува модерния повод за съществуване на италианците. Но практически няма кой знае какви поводи за празнуване. Посредственият отбор на Парма се задържа в престижната Серия А на италианския футбол с цената на отчаяни усилия, въпреки че изстрадалите му привърженици продължават да го подкрепят година след година с трогателна вярност, запълвайки трибуните с капацитет от около трийсет хиляди души.

Точно с двайсет и девет хиляди по-малко са привържениците на „Пантерите“, които се събират на Стадио Ланфранки. Тук седящите места са три хиляди, но никога не се продават сто процента. Всъщност няма какво да се продава, защото входът е свободен.

Пъхнал ръце в джобовете на дънките, Рик Докъри бавно прекоси централната част на терена, потънала в сянка. Крачеше безцелно, като човек от друг свят. От време на време спираше и притискаше с крак тревата, сякаш искаше да провери надеждността на чимовете. Не беше стъпвал на игрище, терен или както там се нарича от фаталния мач в Кливланд.

Седнал на петия ред на домакинската трибуна, Сам гледаше новия куотърбек и се чудеше какво му минава през главата.

А Рик си мислеше за един сравнително скорошен тренировъчен лагер с отбор от професионалната лига, чието име вече беше успял да забрави, но отлично помнеше, че престоят му там беше колкото кратък,

толкова и неприятен. През въпросното лято лагерът беше организиран на територията на малък колеж с терен, който много приличаше на този, върху който беше стъпил в момента. Отборът играеше в Трета дивизия, а самият колеж беше съвсем типичен със своите грубо построени спални помещения, малко барче и тесни съблекални. Казано иначе, място, което е предпочитано от отборите на НФЛ за извънсезонна подготовка — вероятно водени от желанието да поставят играчите си в максимално затруднени условия.

Мислеше си и за гимназията. Като част от тима на „Девънпорт Саут“, той беше несменяем титуляр и играеше във всички мачове — както у дома, така и навън. Още на първата година изгуби финала на щата, който се игра пред единайсет хиляди зрители — може би малко по стандартите на Тексас, но все пак огромна публика за ученическото първенство на Айова.

В момента обаче „Девънпорт Саут“ беше далечен спомен, също като много неща, които някога изглеждаха важни. Той се спря в крайната зона и разгледа вратата. Бяха дълги греди, боядисани в синьо и жълто. Закотвени в земята и обгърнати в зелени подплънки, които рекламираха „Хайнекен“ и ръгби.

Изкачи се по стъпалата на централната трибуна и седна до треньора.

— Какво ще кажеш? — попита Сам.

— Добър терен, но малко късичък.

— Десет ярда, ако трябва да бъдем точни. Вратите са на сто и десет ярда една от друга, но ние се нуждаем от двайсет за двете крайни зони. Така че играем на това, което остава — деветдесет ярда. По принцип сме принудени да играем на терени, предназначени за ръгби.

— Всъщност няма значение — усмихна се Рик.

— Е, това тук няма нищо общо със стадиона на „Браунс“ в Кливланд — промърмори Сам.

— И слава богу. Никога не съм харесвал Кливланд — нито града, нито публиката, нито отбора. А стадионът ми беше направо противен. На брега на езеро, постоянни ветрове, твърд като бетон терен.

— Къде най-много ти хареса?

— Добър въпрос! — изсмя се Рик. — На практика действително прехвърчах от място на място, но така и не си намерих любимото.

Предполагам, че най-много ми харесваше в Далас. Предпочитам по-топлия климат.

Слънцето всеки момент щеше да залезе, въздухът стана хладен. Рик пъхна ръце в джобовете на тясно прилепналите си дънки.

— Разкажи ми нещо за американския футбол в Италия — рече той. — Как се е наложил тук?

— Първите отбори се появили преди двайсетина години. Играта станала популярна много бързо, особено в Северна Италия. На финала за „Супербоул“ през 1990-а присъствали двайсет хиляди зрители. Миналата година бяха много по-малко. По неизвестни причини последвал период на упадък, но сега интересът отново нараства. В Първа дивизия участват девет отбора, във Втора са двайсет и пет. Има и много юношески тимове.

Рик използва кратката пауза, за да намери ново място за ръцете си. Двата месеца във Флорида го бяха дарили с хубав загар, но и с изтъняла кожа. А загарът вече започваше да избледнява.

— Колко зрители идват на мачовете на „Пантерите“?

— Зависи. Всъщност няма как да ги преброим, тъй като не продаваме билети. Някъде около хиляда. Но при гостуванията на Бергамо стадионът е пълен.

— Бергамо?

— „Лъвовете“ на Бергамо, постоянните шампиони.

— Лъвове, пантери — усмихна се Рик. — Всички ли се кръщават на отбори от Лигата?

— Не. Имаме още „Бойците“ от Болоня, римските „Гладиатори“, неаполитанските „Бандити“, миланските „Носорози“, „Морските вълци“ на Лацио, а също така „Делфините“ на Анкона и „Гигантите“ на Болцано.

Рик се усмихваше на странните имена.

— Какво е толкова смешно? — изгледа го Сам.

— Нищо, нищо. Просто се питам къде съм попаднал.

— Нормално е. Шокът бързо ще отмине. Ще се почувстваш у дома в момента, в който облечеш екипа и започнеш да удряш.

Аз не удрям, приятел, понечи да отвърне Рик, но благоразумно замълча.

— Значи Бергамо е враг номер едно, а?

— О, да. Печелят „Супербоул“ осем пъти поред и шейсет и един мача нямат загуба.

— Италианският „Супербоул“. Не мога да повярвам, че съм го пропуснал.

— Много хора са го пропуснали. В спортните вестници сме най-накрая, след плуването и мотоциклетизма. Но „Супербоул“ се предава по телевизията, макар и по един от по-малките канали.

Идеята, че мачовете не се предават по телевизията и пресата почти не им обръща внимание, му се стори доста привлекателна. Особено на фона на ужаса, че приятелите му могат да разберат по какъв начин си вади хляба в далечна Италия. Той не беше в Парма за слава, а просто за един скромен месечен чек, докато Арни направи чудото там, у дома. Нямаше желание да се разчува къде е попаднал в момента.

— Колко често тренираме?

— Игрището е на наше разположение в понеделник, сряда и петък, след осем вечерта. Всички момчета си имат постоянна работа.

— Каква по-точно?

— Всякаква. Имаме пилот от гражданската авиация, инженер, брокер на недвижими имоти, няколко шофьори на камиони. Едно от момчетата е собственик на магазин за сирене, друго държи бар. Трима работят като фитнес инструктори, имаме дори и зъболекар. Плюс двама каменоделци и двама автомобилни монтьори.

Рик се замисли върху чутото. Мислеше бавно, но шокът вече започваше да се топи.

— Какъв тип нападение практикувате?

— Придържаме се към основните неща. Мощ, с много движение и лъжливи маневри. Последният ни куотърбек миналата година не можеше да хвърля и това доста ограничи възможностите ни в офанзивен план.

— Не можеше да хвърля? — присви очи Рик.

— Е, умееше, ама не много добре.

— Имаме ли пробивен бек?

— О, да. Слайдъл Търнър, едно яко чернокожо хлапе от щатския университет в Колорадо. Преди четири години бил избран късно в драфта от „Колтс“, но после го изхвърлили, защото е прекалено дребен.

— Колко дребен?

— Метър и седемдесет и два, деветдесет кила. Наистина дребен за Лигата, но отличен за „Пантерите“. Много трудно могат да го хванат тук.

— Но какво, по дяволите, може да прави в Парма едно чернокожо хлапе от Колорадо? — възкликна Рик.

— Играе футбол и чака телефонно обаждане. Също като теб.

— Имам ли краен нападател?

— Да. Един от италианците на име Фабрицио. Здрави ръце, бързи крака и самочувствие до небето. Мисли се за най-добрия играч в историята на италианския футбол. Иначе не е лошо момче.

— Ще може ли да хваща пасовете ми?

— Съмнявам се. Ще му трябват много тренировки. Само не го убивай още първия ден.

— Студено ми е — изправи се Рик. — Хайде да се размърдаме.

— Искаш ли да видиш съблекалнята?

— Разбира се, защо не?

Клубната съблекалня се намираше долу на терена, току зад крайната линия в северната част на игрището. Докато крачеха натам, зад трибуните профуча влак, буквално на хвърлей камък от тях. Вътрешността на издължената постройка с плосък покрив беше украсена с десетина плаката на фирмите спонсори. Голяма част от площта беше заделена за ръгбистите, но „Пантерите“ имаха своя отделна стаичка, задръстена от гардероби и екипировка.

— Какво ще кажеш? — попита Сам.

— Съблекалня като съблекалня — сви рамене Рик, опитвайки се да избягва сравненията. Но в съзнанието му неволно изплуваха картини от разкоша, който предлагаха по-новите стадиони в НФЛ — дебели килими, просторни, облицовани с дърво шкафчета, в които с лекота се побираше малолитражен автомобил, кожени кресла с подвижни облегалки, отделни душкабини в банята, която беше доста по-голяма от цялата тукашна съблекалня. Каза си, че за пет месеца може да понесе всичко.

— Това е твоето — махна с ръка Сам.

Рик се приближи до шкафчето — стара метална клетка, единствената вещ в която беше бял шлем с емблемата на „Пантерите“. Пожеланият от него номер осем беше изрисуван върху задната част на

шлема. Размер седем и половина. Вдясно беше шкафчето на Слайдъл Търнър, а върху лявото беше изписано името Трей Колби.

— Кой е този? — попита Рик.

— Колби е нашият защитен бек. Играл е за Университета на Мисисипи. Съквартирант на Слайдъл, вторият чернокож в състава. Тази година имаме само трима американци. Миналата бяха пет, но правилата отново бяха променени.

На масичка в центъра на помещението имаше акуратно подредени купчини с фланелки и панталони.

— Добро качество — установи Рик, след като внимателно ги разгледа.

— Радвам се, че ги одобряваш.

— Преди малко спомена за вечеря. Не съм сигурен каква храна ще приеме организмът ми в момента, но вече изпитвам глад.

— Имам предвид нещо подходящо — усмихна се Сам. — Една стара тратория, собственост на двама братя. Карло е главен готвач и управлява кухнята, а Нино се оправя със салона. Единствената му грижа е да нахрани добре гостите си. Освен това Нино играе център в отбора. Казвам го, за да не се учудиш, когато се запознаете. Предполагам, че не е едър колкото някогашния ти център в гимназията, но е достатъчно як. Идеята му за добре прекарано време е мачкането на противника поне два часа седмично. В допълнение е поел ролята на преводач в нападателния екип. Ти викаш на английски избраната комбинация, а Нино я превежда на италиански. След това я привеждате в изпълнение. Докато заемаш позиция на линията, не ти остава нищо друго, освен да се надяваш, че Нино те е разбрал правилно. Повечето италианци схващат бързо основните понятия на английски и бързат да действат. Често става така, че останалите изобщо не чакат обясненията на Нино. И в един момент отборът се разпилява в противоположни посоки, а ти се чудиш какво става.

— Какво се прави в такива случаи?

— Тичаш като бесен.

— Трябва да е голям майтап.

— Напълно възможно. Но момчетата го приемат абсолютно сериозно, особено в разгара на битката. Много обичат да нанасят удари — както преди сигнала, така и след него. Ругаят и се бият като бесни, после се прегръщат и отиват да пият заедно. На вечерята може

би ще присъства и още един играч, казва се Паоло. Английският му е много добър. Може би ще се появят и някои други. Всички изгарят от нетърпение да се запознаят с теб. Няма смисъл да се тревожиш за менюто, защото Нино ще има грижата за храната и виното. Мога да те уверя, че всичко ще бъде превъзходно.

6

Насочиха се към университета и паркираха на една от многобройните тесни улички. Вече беше тъмно, край тях се блъскаха групички говорещи на висок глас младежи, прибиращи се от училище. Рик мълчеше и слушаше обясненията на Сам.

— По принцип траторията е непретенциозно семейно заведение, в което се предлагат хубави местни ястия и вино, на големи порции и не особено скъпи. Ама ти слушаш ли ме?

— Да — кимна Рик и продължи да крачи по тротоара. — Ти ще ме храниш ли, или си намислил да ме умориш от приказки?

— Опитвам се да те запозная с италианската култура.

— Намери ми една хубава пица, и толкова.

— Докъде бях стигнал?

— До траторията.

— Да, точно така. Тя се различава от ресторанта, който обикновено е по-елегантен и по-скъп. Има и трети тип заведения, наречени остерия. Първоначално са били хотелски ресторантчета, но днес вече ги има навсякъде. Плюс баровете, разбира се, които вече познаваш. Съществуват и така наречените енотеки — винарни, в които се предлагат по-обикновени закуски и мезета. Това горе-долу е всичко.

— Значи в Италия никой не остава гладен.

— Шегуваш ли се?

Приближиха съм към някаква врата, над която висеше табела с надпис „Кафе Монтана“. Зад витрината се виждаше продълговат салон с празни маси, покрити със снежнобели колосани покривки. Върху тях бяха подредени сини чинии, ленени салфетки и големи гарафи с вино.

— Малко сме подранили — промърмори Сам. — Заведението се пълни към осем, но Нино вече ни чака.

— Защо „Монтана“? — попита Рик.

— На името на Джо Монтана, прочутия куотърбек.

— Не думай!

— Казвам го съвсем сериозно. Тази момчета наистина са луди по футбола. Преди години е играел и Карло, но се е отказал след контузия в коляното. Сега е само готвач, но според легендата той държи всички рекорди за лични нарушения в играта.

Бутнаха вратата и потънаха в ароматите на онова, което Карло приготвяше в кухнята. Миришеше на чесън, пикантни месни сосове и пържено свинско. Рик моментално огладня. В голямата камина пламтеше весел огън.

Нино изскочи от една странична врата и се хвърли да целува Сам. Здрава мъжка прегръдка, последвана от докосване с устни първо по дясната, а след това и по лявата буза. Миг по-късно вече разтърсваше ръката на Рик.

— Моят нов куотърбек! — тържествуващо викна той. — Добре дошъл в Парма, Рик!

Рик отвърна на здравото му ръкостискане, но се подготви да отстъпи назад, блокирайки евентуалните целувки. Такива обаче не последваха.

Нино говореше английски със силен акцент, но произнасяше думите съвсем ясно. В устата му „Рик“ прозвуча по-скоро като „Рийк“.

— Много ми е приятно — рече Рик.

— Аз съм центърът! — гордо обяви Нино. — Но трябва да внимаваш с ръцете си, защото жена ми е адски ревнива!

След тази реплика двамата със Сам буйно се разцвилиха, а след миг недоумение и Рик се присъедини към тях.

Нино беше малко под метър и осемдесет, набит и здрав и със сигурност тежеше поне 95 кг. Докато се смееше на собствената си шега, Рик бързо го огледа. Заключението му беше, че го чака дълъг сезон. Как се играе с център, който е метър и седемдесет и осем?

Който на всичкото отгоре не е в първа младост. Гъстата тъмна коса на Нино вече беше започнала да посребрява. Отдавна беше надхвърлил трийсетте, но решително очертаната брадичка и блясъкът в очите издаваха човек, който си пада по битките.

Тук май ще се наложи да се боря за живота си, помисли си Рик.

От кухнята се появи Карло, облечен в снежнобяла престилка и готварско боне на главата. Ето това е център, моментално го оцени Рик. Метър и осемдесет и осем, най-малко сто и петнайсет килограма, широки рамене. Леко накуцване. Той топло поздрави Рик: бърза

прегръдка, но без целувки. Английският му беше далеч от този на Нино. След няколко нещастни опита го заряза и премина на италиански, без да го е грижа дали Рик ще го разбере.

— Казва ти добре дошъл в Парма и в неговия ресторант — бързо се намеси Сам. — Те са на седмото небе, че „Пантерите“ са се сдобили с истински куотърбек от американската професионална лига, герой на „Супербоул“. Карло се надява, че често ще се отбиваш да хапваш в скромното им заведение.

— Благодаря — кимна Рик.

Домакинът продължаваше да стиска ръката му и да го облива с неразбираеми тиради, но Сам беше готов.

— Казва, че собственикът на тима е негов приятел, който често се храни в „Кафе Монтана“. И че цяла Парма е във възторг от факта, че великият Рик Докъри ще облече сребристочерния екип.

Пауза.

Рик благодари още веднъж, опитвайки се да се усмихва максимално сърдечно. В главата му продължаваше да се върти думичката „Супербоул“. Карло най-после пусна ръката му и започна да крещи нещо по посока на кухнята.

Докато Нино ги водеше към масата, Рик се приведе към Сам и прошепна:

— Защо споменават „Супербоул“?

— Не знам. Може би не съм го превел правилно.

— Браво бе! Нали уж говореше перфектно италиански?

— Е, почти перфектно.

— Цяла Парма? Великият Рик Докъри? Какво си им надрънкал на горките хорица?

— Италианците винаги преувеличават.

Масата им беше близо до камината. Нино и Карло лично им издърпаха столовете, а още преди Рик да се настани, около тях се изправиха трима млади келнери в безупречно бяло облекло. Единият държеше огромно плато с предястия, вторият носеше двулитрова бутилка искрящо вино, а третият внимателно положи в средата на масата панер с хляб и две малки шишенца — едното със зехтин, а другото с оцет.

Нино щракна с пръсти, а Карло отправи остра реплика към единия от младежите. Той гневно му отвърна и двамата се оттеглиха по

посока на кухнята, спорейки на висок глас.

Рик насочи вниманието си към платото. В средата му имаше голяма буца твърдо сирене с цвят на слама, заобиколена от фино нарязани панделки месо с невероятно наситен цвят. Сам и Нино си размениха няколко фрази на италиански, докато един от келнерите сръчно отвори бутилката и напълни три чаши. След което отстъпи крачка назад и замръзна неподвижно, преметнал през лакът безупречно колосана кърпа.

Нино разпредели чашите и вдигна своята.

— Предлагам тост в чест на великия Рик Докъри — тържествено обяви той. — Да пием и за „Пантерите“ от Парма, които трябва да спечелят „Супербоул“ през тази година.

Сам и Рик отпиха по глътка, докато Нино преполови голямата чаша.

— Това е „Малвазия Секо“, местно производство — добави той. — Тази вечер всичко е от Емилия — зехтинът, балсамовият оцет, виното, храната. Всичко е оттук! — Масивният му юмрук звучно потупа гърдите. — Най-добрата храна на света!

— Парма е част от Емилия-Романя, една от големите области, на които е разделена Италия — приведе се над масата Сам.

Рик кимна и от още една глътка. По време на полета беше прегледал някакъв туристически справочник, придобивайки приблизителна представа за мястото, към което пътуваше. От него научи, че Италия е разделена на двайсет области, всяка от които твърди, че притежава най-добрата храна и най-хубавото вино в страната.

Храната.

Нино опразни чашата и се приведе напред, докосвайки ръката му с всичките си десет пръста. Професор, който се готви да изнесе поредната си лекция. Главата му небрежно кимна по посока на сиренето.

— Разбира се, ти познаваш най-доброто сирене на света — „Пармиджано-Реджано“. Вие му викате „пармезан“. Кралят на сирената се произвежда именно тук, в Парма. Само в нашето малко градче се прави истинското пармиджано. Това, което виждаш, е произведено от чичо ми, който живее само на четири километра оттук. Най-доброто!

Целуна пръстите си, за да демонстрира качествата на сиренето, след което отряза няколко парчета и продължи лекцията си, насочвайки показалец към финитe панделки месо на първия ред.

— Ето го и световноизвестното прошуто. Вие го наричате пармска шунка. Прави се само тук, от специални прасета, хранени с ечемик, овес и млечната суроватка, която е отпадъчен продукт при производството на пармиджано. Но! — предупредително размаха пръст той. — Нашето прошуто никога не се вари! То е сурово, посипано със сол. За създаването му са нужни единствено чист въздух и любов. Зрее в продължение на осемнайсет месеца.

Пръстите му сръчно отчупиха залък черен хляб, потопиха го в зехтин и поставиха върху него резенче прошуто и парченце пармиджано. Нагласи ги добре и подаде хляба на Рик.

— Един малък сандвич.

Рик го лапна наведнъж и затвори очи, наслаждавайки се на невероятния вкус.

За човек, който е свикнал да се храни в „Макдоналдс“, ароматът наистина беше смайващ. Той бавно задъвка, наслаждавайки се на невероятното усещане. Сам отряза няколко парченца за себе си, а Нино отново напълни чашите.

— Харесва ли ти? — погледна го той.

— О, да! — замечтано въздъхна Рик.

Нино му приготви още една хапка, след което отново насочи вниманието си към платото.

— Това тук е *кулателo* — месо от свински крачета, отделено от костта. Подбират се най-хубавите части, които се осоляват и се потапят в сос от бяло вино, чесън и един куп билки. Меси се на ръка в продължение на няколко часа, след което с него се пълни свински мехур. Оставя се да отлежи точно четиринайсет месеца. Летният въздух го изсушава, а влагата през зимата го запазва меко. — Обясненията му се придружаваха от бързи и точни движения на ръцете, които вършеха всичко: режеха парченца сирене, сочеха отделните части, вдигаха чашата и внимателно смесваха балсамовия оцет със зехтина в купичката. — Най-подходящи за *кулателo* са малките черни прасета с червеникави ивици по кожата, които се хранят естествено. О, не! Тях никога не ги затварят в кочини. Разхождат се на воля и ядат корени, жълъди и всякакви други ядки. —

Говореше за животните с почит, която никак не се връзваше с намерението им да си хапнат от тях.

Рик лапна парченце *кулателo* и затвори очи. Никога през живота си не беше вкусвал такова месо. Нино му подаде още едно парче хляб, покрито с *кулателo* и пармиджано, след което най-после реши да направи малка пауза.

— Хубаво ли е?

Рик само кимна с пълна уста и протегна ръка за още.

Чашите отново бяха напълнени.

— Зехтинът е от една ферма, която се намира съвсем наблизо, от другата страна на пътя — почувства се длъжен да продължи Нино. — А балсамовият оцет се прави в Модена, на четирийсет километра в източна посока. Родното място на Паваротi. Най-хубавият балсамов оцет на света. Но в Парма храната е по-добра.

Последният кръг колбаси върху платото се състоеше от салам „Фелино“, който братята произвеждаха на място и го оставяха да зрее в продължение на дванайсет месеца. Несъмнено най-добрият в цяла Италия. Нино предложи на гостите си и от него, след което изведнъж скочи и се насочи към вратата. Бяха се появили първите клиенти. Най-после останал сам, Рик грабна ножа и започна да си реже дебели парчета пармиджано. Напълни чиниятa си с тях, прибави хляб и различни меса, след което започна да лапа като изгладнял военнопленник.

— Задръж малко — предупреди го Сам. — Това е само антипасто, нещо като загрявка.

— Егати загрявката! — изсумтя с пълна уста Рик.

— Във форма ли си?

— Горе-долу. В момента тежа точно сто и два килограма, с около четири над нормата. Но лесно ще ги сваля.

— Не и тази вечер.

Към тях се присъединиха двама едри младежи, Паоло и Джорджо. Нино ги представи на новия куотърбек, засипвайки ги със закачки на италиански. Когато най-после приключиха с прегръдките и поздравите, новодошлите се настаниха около масата и насочиха вниманието си към антипастото. Сам обясни, че и двамата са на първа линия, но при нужда могат да играят и в нападение, и в защита. Рик се почувства обнадежден, тъй като момчетата бяха млади — на около

двайсет и пет, високи над метър и осемдесет, с широки рамене и здрави ръце, способни с лекота да премятат противника.

Чашите отново бяха напълнени, атаката към прошутото и пармиджаното се поднови с нова сила.

— Кога пристигна? — обърна се към него Паоло на почти безупречен английски.

— Днес следобед.

— Вълнуваш ли се?

Рик успя да промърмори едно убедително „разбира се“. Вълнуваше се за следващото блюдо, вълнуваше се от предстоящата среща с италианските мажоретки.

Сам обясни, че Паоло е завършил агроикономика в Тексас и в момента работи в семейното предприятие, което произвежда малки трактори и друго селскостопанско оборудване.

— Тексасец, а? — усмихна се Рик.

— О, да — гордо отвърна Паоло. — Обичам Тексас. Там се научих да играя американски футбол.

Джорджо само се усмихваше и слушаше. Сам обясни, че в момента учи английски, след което се наведе към Рик и прошепна, че външният вид лъже. Според него Джорджо не бил в състояние да блокира дори една входна врата. Страхотно, няма що!

Карло отново се появи и започна да раздава заповеди за промени в подреждането на масата. Нино извади нова бутилка, която, за изненада на Рик, се оказа от съседния магазин. Беше червено шампанско „Ламбруско“, а производителят бил личен приятел на Нино. В Емилия-Романя имало много хубави вина от този сорт, но това било най-доброто. Перфектното питие за *тортелини ин бродо*, които брат му сервираше в момента. След тези думи отстъпи крачка назад и Карло подхвана някакъв рецитал на италиански.

Сам превеждаше на тих глас, но достатъчно бързо.

— Тортелините са особен вид паста с месо. Едно много популярно блюдо тук. Тестените топчета се пълнят с изсушено говеждо, прошуто и пармиджано. В различните градове пълнежът е различен, но, както можеш да се досетиш, пармската рецепта е най-добрата. Пастата е направена на ръка лично от Карло. Според местните легенди откривателят на тортелините е заимствал формата им от пъпа на гола красавица, която е използвал като модел. Тук се

носят доста легенди от тоя сорт и всичките са свързани с храната, виното и секса. Бродото, или сосът, е приготвен от говеждо, чесън, масло и множество подправки.

Рик протегна нос към димящата чиния пред себе си и с наслада вдъхна разкошния аромат.

Карло се поклони и внимателно добави няколко думи.

— Казва, че порциите са малки, защото първото блюдо ще бъде сервирано всеки момент — преведе Сам.

Първите тортелини в живота на Рик бяха на път да го разплачат. Напоените с бродо топчета от фино тесто и невероятен пълнеж докоснаха непознати вкусови рецептори.

— Това е най-хубавото нещо, което съм вкусвал някога! — замаяно промълви той. Карло се усмихна и се насочи към кухнята.

Рик бързо омете първата чиния с тортелини, щедро поливайки ги с ламбруско. След което атакува и останалите, които плуваха в дълбоката купа. Това ли бяха малките порции? Паоло и Джорджо също се бяха концентрирали над чиниите си. Единствено Сам демонстрираше някаква сдържаност.

Нино настани някаква млада двойка на една от свободните маси, след което отвори поредната бутилка — превъзходно сухо червено вино „Сангиоевезе“ от лозе близо до Болоня, което веднъж в месеца ходеше да надзирава лично.

— Следващото блюдо е малко тежичко и изисква по-силно вино — обяви той, измъкна тапата с широк размах и внимателно я помириса. Извъртя очи в знак на задоволство и започна да пълни чашите. Вдигна своята — малко по-пълна от останалите, след което произнесе нов тост. Всъщност не толкова тост, колкото проклятие, отправено към „Лъвовете“ на Бергамо. Гостите бавно отпиха от чашите си.

По принцип Рик винаги си беше падал по бирата. Но главоломния скок в света на италианските вина беше колкото неочакван, толкова и възбуждащ.

Единият от келнерите събра чиниите от тортелините, другият започна да сервира следващото ястие. Карло се изправи на вратата на кухнята, за да ръководи трафика.

— Това е любимото ми блюдо — обяви на английски той, след което бързо премина на родния си език.

— Руло от прясна паста — преведе Сам. — Пълнено с телешко, свинско, пилешки дробчета, наденица, сирене „Рикота“ и спанак.

Всички с изключение на Рик промърмориха по едно *грацие*, Карло благодари с лек поклон и се оттегли. Ресторантът вече беше почти пълен, шумът нарастваше. Без да спира да се храни, Рик се оглеждаше с интерес. Посетителите бяха съвсем обикновени хора, вероятно съседи, които бяха дошли да хапнат нещо вкусно в кварталната тратория. В Щатите със сигурност щяха да се бият за подобна храна, но тези тук я приемаха за нещо обикновено.

— Имате ли много туристи в Парма? — попита той.

— Не особено — отвърна Сам. — Американците ходят във Флоренция, Венеция и Рим. Тук идват предимно европейци, главно през лятото.

— Какво може да се види в Парма? — попита Рик.

В туристическия справочник бяха отделени само няколко реда на този град.

— „Пантерите“, разбира се! — отсече Паоло и всички избухнаха в смях.

Сам довърши виното си, помълча малко и каза:

— Градът е малък, но красив, с население от около сто и петдесет хиляди. Хубава храна, отлично вино. Добри хора, които работят много и живеят добре. Не привлича особено внимание, но аз мисля, че така е по-добре. Съгласен ли си, Паоло?

— Абсолютно. Ние не искаме Парма да се променя.

Рик хапна поредния залък, опитвайки се да различи телешкото. Но това се оказа невъзможно, тъй като различните меса, сиренето и спанакът се бяха обединили в един общ, абсолютно невероятен вкус. Отдавна не изпитваше глад, но и не беше преял. Седяха на масата вече час и половина — прекалено дълга вечеря по досегашните му стандарти, но в Парма това очевидно беше само загрявката. Следвайки примера на другите трима около масата, той започна да яде бавно, много бавно. Италианците наоколо повече говореха, отколкото се хранеха. Траторията беше изпълнена от сдържаните им гласове. Тези хора очевидно идваха тук не само заради добрата храна, но и за да общуват помежду си.

Нино се появяваше през няколко минути, поглеждаше го загрижено и питаше:

— Добре ли е?

Страхотно, великолепно, невероятно, много вкусно. С това горе-долу се изчерпваха прилагателните в речника на Рик.

За основното блюдо Карло се беше отказал от пастата. Чиниите, за все така „малки“ порции, бяха запълнени с *котолете ала пармиджана* — друго от типичните пармски ястия и едно от любимите на майстора.

— Телешки котлети по пармски — преведе Сам. — Начукани предварително със специална бухалка, панирани в яйца и запечени във фурна с пармиджано и бульон до разтапяне на сиренето. Месото е собствено производство на чичото на съпругата на Карло, доставено днес следобед.

Докато Карло обясняваше, а Сам превеждаше, Нино отвори поредната бутилка — този път червено сухо вино от региона около Парма. Чашите бяха сменени с други, доста по-големи. Нино отсипа една глътка в своята, разклати виното, помириса го и едва тогава отпи. Поредното театрално извъртане на очите беше доказателство за изключителните качества на напитката. Това вино било произведено от негов близък приятел и било сред най-любимите му.

— Парма е известна с храната си, но виното не е нищо особено — прошепна Сам.

Рик отпи една глътка, усмихна се на телешкото и мълчаливо се закле да яде бавно, дори по-бавно от италианците. Сам го наблюдаваше внимателно, убеден, че културния шок вече отминава, отмит от виното и великолепната храна.

— Често ли ядете по този начин? — попита Рик.

— Не всеки ден, но сравнително често — сви рамене Сам. — Опитваш типичната храна за Парма.

Забелязал, че Паоло и Джорджо режат месото в чиниите си, Рик също взе ножа. Половин час по-късно котлетите бяха ликвидирани и келнерите гордо отнесоха празните чинии. Последва продължителна пауза, тъй като Нино изпрати хората си да обслужват другите маси.

Десертът не беше проблем, просто защото Карло беше изпекъл своя специалитет *торта нера*, а Нино беше приготвил поредната бутилка много специално вино — сухо бяло шампанско от провинцията. Той обясни, че в Парма черната торта се приготвя от шоколад с бадеми и кафе, а в момента, в който я е извадил от фурната,

Карло е прибавил към нея и известно количество сладолед с ванилия. Освободил се за минута-две, Нино издърпа един стол и седна да сподели последното блюдо с колегите и треньора си. Разбира се, последно, ако гостите не пожелаят традиционните сирена и леки напитки за оправяне на храносмилането, известни като *диджестиви*.

Гостите се въздържаха. Ресторантът все още беше почти пълен, когато Сам и Рик благодариха за прекрасната вечеря и направиха опит да си тръгнат. Оказа се, че и това изисква определено време: прегръдките, потупванията по гърба, яките ръкостискания и обещанията за нови срещи на тази маса сякаш нямаше да свършат никога, примесени с нови приветствия за появата на американеца в Парма и нови благодарности за незабравимата вечеря.

Паоло и Джорджо решиха да останат и да опитат сиренето, поливайки го с остатъка от виното.

— Няма да шофирам — обяви на тротоара Сам. — Можем да се поразходим. Апартаментът ти не е много далеч, а след това аз ще си взема такси.

— Наддадох поне пет кила — изпъшка Рик, изпъчи корем и тръгна на крачка след треньора.

— Добре дошъл в Парма.

7

Звънецът дрънчеше пронизително, на разпокъсани серии, като евтин скутер с липсващ ауспух. Поради простия факт, че Рик го чуваше за пръв път, той нито разбра откъде идва, нито какво означава. В главата му и бездруго властваше мъгла. По неизвестни засега причини след маратона в „Кафе Монтана“ двамата със Сам се бяха отбили в някаква кръчма за по една-две бири. Той смътно си спомняше, че някъде около полунощ се беше прибрал в апартамента и това беше всичко.

Лежеше на дивана, който беше доста неудобен за човек с неговите габарити. Слушаше тайнственото дрънчене и се питаше защо бе предпочел дивана пред спалнята. Отговор нямаше.

— Добре де, идвам! — изрева към вратата той в момента, в който някой започна да чука по нея.

Оказа се, че е бос, но по дънки и тениска. Закова поглед в загорелите пръсти на краката си и зачака световъртежът да отмине. Звънецът издаде поредния стържещ звук.

— Идвам! — отново изрева Рик, стана и несигурно тръгна към вратата.

Човекът на прага любезно го поздрави с *бонджорно*. Беше нисък и набит, с огромни посивели мустаци и порядъчно смачкан бежов шлифер. До него стоеше млад полицай в безупречна униформа, който мълчаливо кимна.

— Добро утро — рече Рик с всичката любезност, на която беше способен.

— Синьор Докъри?

— Да.

— Аз съм от полицията.

От дълбините на шлифера се появи някакъв документ, който помръдна под носа на Рик и се върна в скривалището си с онази небрежност, която сякаш искаше да каже „въпросите са излишни“.

Спокойно би могъл да бъде квитанция за паркиране или разписка от химическо чистене.

— Синьор Ромо от градската полиция на Парма — добави мустакът почти без да помръдна.

Рик хвърли кос поглед към униформения полицай, после отново спря очи върху лицето на синьор Ромо.

— Ясно — смотолеви той.

— Срещу вас има оплакване, моля да ни последвате.

Рик направи гримаса и се опита да каже нещо, но ниско в корема му се надигна такава вълна на гадене, че изведнъж му се прииска да побегне. Вълната бързо премина, след нея останаха само потни длани и омекнали колене.

— Оплакване?! — смаяно прошепна той.

— Точно така — кимна с мрачна тържественост Ромо, сякаш отдавна беше решил, че човекът насреща му е обвинен в далеч по-сериозни престъпления от някакво си оплакване. — Моля, елате с нас.

— Хм… Къде?

— Без повече въпроси, ако обичате!

Какво оплакване, за бога? Доколкото си спомняше, онази кръчма снощи беше абсолютно празна и те бяха контактували единствено с бармана. Докато си пиеха бирата разговаряха само за футбол. Един спокоен и приятен разговор, без ругатни или заяждания с други клиенти. След което се беше прибрал пеша, прекосявайки историческия център на града без никакви инциденти. Дали не беше хъркал прекалено силно след лавината от паста и вино? Но това едва ли можеше да се нарече престъпление.

— Кой се е оплакал? — попита той.

— Съдията ще ви обясни. Моля, обуйте се, защото трябва да вървим.

— Арестувате ли ме?

— Засега не. Може би по-късно. Да вървим, защото съдията чака.

За по-голям ефект Ромо подхвърли някаква фраза на младия полицай, който още повече се намръщи и поклати глава. Сякаш нещата ставаха непоправими.

Беше ясно, че няма да си тръгнат без синьор Докъри. Най-близките обувки — бежовите мокасини, се оказаха в кухнята. Докато ги нахлузваше и се оглеждаше за някакво яке, той стигна до

заключението, че става въпрос за недоразумение. Набързо си изми зъбите, опитвайки се да изжабурка вкуса на чесън и вкиснато вино от устата си. Един поглед в малкото огледало беше достатъчен — действително изглеждаше виновен, незнайно за какво. Очите му бяха зачервени и подпухнали, брадата му беше най-малко тридневна, косата му стърчеше във всички посоки. Приглади я с длан (без никакъв ефект), след което грабна портфейла си, в който имаше американски долари, ключа на апартамента и мобилния телефон. Май ще е най-добре да се обади на Сам.

Ромо и колегата му търпеливо чакаха в коридора. И двамата пушеха, в ръцете им не се виждаха белезници. Изобщо не приличаха на хора, които изгарят от желание да ловят престъпници. Ромо очевидно беше гледал много детективски сериали, издаваха го добре репетираните жестове и отегченото поведение. Той изгаси цигарата в близкия пепелник, след което пъхна ръце в дълбоките джобове на шлифера си.

Униформеният изведе нарушителя, а Ромо остана крачка назад, очевидно за да охранява тила. Спуснаха се по стълбите и излязоха на тротоара. Наближаваше девет сутринта, навън започваше един хубав пролетен ден.

До фиат с оранжеви надписи „Полиция“ по вратите и буркан на покрива чакаше още едно ченге. От устата му стърчеше запалена цигара, а очите му бяха насочени към задните части на две дами, които току-що го бяха подминали. Погледна Рик с дълбоко отвращение и дръпна от цигарата си.

— Да вървим пеш — предложи Ромо. — Не е далеч, а вие май имате нужда от малко въздух.

Имам и още как, помисли си Рик. Реши да се държи любезно с тези държавни служители и да им помогне да разкрият истината, каквато и да е тя. Ромо кимна и тръгна редом с него. Полицаят вървеше на няколко крачки пред тях.

— Може ли да се обадя по телефона? — попита Рик.

— Разбира се. Вероятно на адвокат?

— Не.

Телефонът на Сам се включи направо на гласова поща. Рик си помисли за Арни, после поклати глава. Напоследък телефонните контакти с агента му бяха станали почти невъзможни.

Поеха надолу по Страда Фарини. Покрай тях се нижеха магазини с отворени врати и прозорци, масичките пред кафенетата бяха заети от хора с вестници в ръце и димящи чашки еспресо. Главата на Рик постепенно се проясни, стомахът му се успокои. Едно от тези малки, но изключително силни кафета щеше да му свърши добра работа.

Ромо запали нова цигара, издуха малък облак дим и попита:

— Харесва ли ви Парма?

— Мисля, че не.

— Не ви харесва?

— Не. Това е първият ми ден тук, но вече съм арестуван за нещо, което не съм извършил. Съгласете се, че при тези обстоятелства няма как да се влюбя във вашия град.

— Не сте арестуван — промърмори Ромо, продължавайки да се клатушка по тротоара. Ходеше като човек, който очаква коленете му да се подгънат всеки момент. На всеки две-три крачки рамото му леко се блъскаше в дясната ръка на Рик.

— Как му викате на ставащото? — пожела да узнае Рик.

— Системата ни е различна. Не сте арестуван.

Е, това обяснява нещата. Рик прехапа език, за да не изтърси нещо грубо. Нямаше смисъл да спори. Не беше извършил нищо нередно, нещата скоро щяха да се изяснят. Все пак това беше Италия, а не някаква мрачна диктатура от Третия свят, където прибират хората направо от улицата и ги измъчват в продължение на месеци. Това е страната, родила европейската цивилизация: страната на операта, седалище на Ватикана, родина на Ренесанса, Да Винчи, Армани, „Ламборгини“. Беше го прочел в туристическия справочник.

Разбира се, беше попадал и в по-тежки ситуации. Един-единствен път го бяха арестували — бе се случило през първата година на следването, когато се напи до козирката в компанията на няколко състуденти и с желание се присъедини към решението да атакуват някакво частно парти на студентското братство. Последва жестоко сбиване, имаше счупени крайници. Полицията се появи в разгара на битката, щракна белезниците на няколко хулигани и ги натика в арестантския фургон. Там те получиха по няколко палки, просто за да охладят страстите. Преспаха на голия цимент в отрезвителя. Четирима от тях се оказаха играчи на местния „Хоукай“ и медиите охотно проследиха перипетиите им в дебрите на американската съдебна

система. Няколко вестника публикуваха сензационни репортажи за инцидента.

Като добавка на унижението Рик беше със спрени права за 30 дни, глобиха го 400 долара и беше принуден да изтърпи едно необичайно дълго конско от страна на баща си. Треньорът на свой ред го предупреди, че дори и най-незначителното следващо провинение ще му коства стипендията, което означаваше да попадне в затвора или в някой посредствен колеж.

През следващите пет години Рик успя да запази примерно поведение. Единственото му нарушение беше глоба за превишена скорост.

Напуснаха оживената улица и поеха по тиха алея, покрита с едри павета. Пред входна врата без отличителни знаци стоеше полицай с различна униформа. След размяна на няколко кратки фрази групата влезе във входа и пое по изтърканите мраморни стъпала към горния етаж. От двете страни на дългия коридор имаше няколко еднакви на вид врати, явно принадлежащи на някакво държавно учреждение. Обстановката беше доста трагична. Стените, украсени с портретите на отдавна забравени държавни служители, просто плачеха за боя. Ромо избра една от грубо сковаките дървени скамейки и посочи с глава.

— Моля, седнете.

Рик се подчини и направи нов опит да се свърже със Сам. Отново се включи гласовата поща.

Ромо изчезна зад една от вратите. И тя, като всички останали, беше без табела или някакво име, което да му послужи за ориентация. Но тук със сигурност липсваше съдебна зала, нямаше я обичайната навалица от забързани адвокати, разтревожени роднини и отегчени ченгета. Някъде тракаше пишеща машина, звъняха телефони, долитаха гласове.

Униформеният полицай му обърна гръб и отиде да размени няколко думи с младата жена в дъното на коридора, на десетина-дванайсет метра от него. Рик беше напълно забравен. Спокойно би могъл да стане и да си тръгне. Но защо да си прави труда?

Така изтекоха десетина минути. Без да казва нито дума, униформеният се обърна и излезе. От Ромо все още нямаше следа.

После вратата се отвори.

— Мистър Докъри? — усмихна му се приятна на вид жена. — Моля, заповядайте.

Рик влезе в канцеларията, която се оказа доста населена приемна. Двете секретарки зад бюрата му се усмихваха така, сякаш знаеха нещо, което не му е известно. Едната от тях беше толкова сладка, че той понечи да й подхвърли някакъв комплимент. Спря го мисълта, че момичето най-вероятно не знае английски.

— Един момент, моля — каза жената, която го беше поканила.

Рик се спря в средата на помещението, а двете момичета се престориха, че работят. Ромо го нямаше никакъв. Явно се беше измъкнал, за да тормози поредната си жертва.

Рик се обърна и огледа една голяма двойна врата от масивно дърво. На бронзовата табела до нея беше изписано името на негово превъзходителство Джузепе Лазарино, *джудиче*. Той пристъпи към табелата и насочи пръст към непознатата дума.

— Какво означава това?

— Съдия — отговори жената, която го беше въвела.

В същия миг вратата се отвори и той се озова лице в лице със съдията.

— Рик Докъри! — извика той. Дясната му ръка се стрелна напред, а лявата докосна рамото му, сякаш не се бяха виждали от години. Което си беше точно така.

— Аз съм Джузепе Лазарино, фулбек на „Пантерите“ — раздруса ръката му той, показвайки два реда едри и равни зъби.

— Приятно ми е — промърмори Рик, опитвайки се да отстъпи назад.

— Добре дошъл в Парма, приятелю — приветства го Лазарино. — Моля, влизай. — Без да изпуска ръката му от своята, той го притегли навътре в кабинета. Пусна го едва в средата на помещението и отиде да затвори двукрилата врата. — Добре дошъл.

— Благодаря — кимна Рик, изпитвайки леко раздразнение. — Вие съдия ли сте?

— Наричай ме Франко — обяви съдията и махна към кожения диван в ъгъла. Беше очевидно, че е твърде млад, за да бъде опитен съдия, но и доста стар за пълноценен фулбек. Голямата му кръгла глава беше гладко обръсната. Продълговата лентичка косми по брадичката беше единственото украшение на лицето му. Годините му бяха като на

Нино — някъде около трийсет и пет, но беше висок над един и осемдесет, солиден и в добра физическа форма. Тръшна се на един стол, придърпа го към дивана и кимна. — Да, аз съм съдия. Но по-важното е, че играя фулбек. Обожавам Франко, затова искам да ме наричат така.

Рик се огледа и бавно кимна. Франко Харис беше навсякъде. Изрязаната му от плакат фигура в естествен ръст го показваше в момент на действие — покрит с кал и с топка в ръце. Увеличена фотография на „Стийлърс“ в солидна рамка, сред тях и Харис с купата на „Супербоул“ над главата си. В друга рамка беше поставена бяла фланелка с номер 32, вероятно с подписа на великия играч. Върху огромното писалище на съдията беше кацнал един мъничък Франко Харис с несъразмерно голяма глава. Насреща, на „Стената на славата“, бяха окачени две огромни цветни фотографии — едната на Франко Харис в пълно снаряжение на „Стийлърс“, но без шлем; другата на Франко съдията, също без шлем, облечен в екипа на „Пантерите“. Личаха усилията му да имитира своя герой, включително и с номера на фланелката — разбира се 32.

— Обичам Франко Харис, най-великия италиански играч — тържествено промълви Франко и очите му леко овлажняха. — Само го погледни!

Ръцете му направиха кръгообразно движение сякаш за да обхванат канцеларията, превърната в храм на Харис.

— Франко е бил италианец? — вдигна вежди Рик. Никога не беше проявявал особен интерес към „Стийлърс“, а и беше твърде млад, за да помни славните години на династията от Питсбърг. Но все пак знаеше много неща за своя спорт. Чернокожият Франко Харис бе започнал кариерата си в отбора на Университета на Пенсилвания, след което в средата на 70-те бе извел „Стийлърс“ до няколко „Супербоула“. Действително велик професионалист, със заслужено място в Залата на славата. Всички любители на американския футбол знаеха кой е Франко Харис.

— Майка му е била италианка, а баща му — американски войник — уточни съдията. — Ти харесваш ли „Стийлърс“? Аз направо съм влюбен в тях!

— Е, на практика аз…

— Защо не си играл при тях?

— Все още не са ме потърсили.

Франко седеше на ръба на стола, омагьосан от компанията на новия си куотърбек.

— Я да пием по едно кафе! — предложи той, скочи и се втурна към вратата.

Още преди Рик да реагира, момичетата оттатък получиха някаква отривиста заповед. Съдията беше облечен много стилно — безупречен черен костюм и остри италиански мокасини, номер поне 47.

— Ние мечтаем да спечелим „Супербоул“ и да донесем купата в Парма! — обяви Франко и пристъпи към писалището. — Я виж това!

Насочи дистанционното към телевизора с плосък екран в ъгъла и Франко изведнъж оживя: понесъл се напред, разпилявайки защитата на противника. Прескочи купчина преплетени тела за великолепен тъчдаун, парира атакуващия го противник — охо, та това са „Браунс“ от Кливланд! — получава пас от Брадшоу и се освобождава от двама огромни противници едновременно. Следваше бърз преглед на най-великите пробиви на Франко — истински наказателни акции и действително приятни за гледане. Всецяло погълнат от видеото, съдията възбудено подскачаше и размахваше юмруци.

Колко ли пъти е гледал тези неща? — запита се Рик.

Последните кадри бяха от така наречено „Безупречно отиграване“ — невероятното овладяване на една отскочила топка и продължителния спринт до крайната зона, случило се по време на плейофите през 1972 година срещу Оукланд. Този мач беше предизвикал рекордни за НФЛ дебати, спорове и анализи, а съдията помнеше наизуст всеки сблъсък в него.

Секретарката се появи с кафето и Рик успя да промърмори едно тромаво *грацие*.

После дойде ред на втората част от видеото — интересна и същевременно малко депресираща. Съдията Франко бе включил своите най-добри удари, плюс няколко доста тромави спринтове през и около играчи от първата и втората линия, които бяха по-бавни дори от него. Домакинът буквално грееше от гордост, докато Рик гледаше за пръв път играта на своите настоящи съотборници.

— Какво ще кажеш?

— Хубаво — отвърна Рик.

Май ще се окаже, че това е най-подходящият отговор на въпросите, които получава в Парма, помисли си той.

Последният запис беше на един къс пас на изтощения куотърбек по посока на Франко. Той притисна топката към корема си, огледа се като пехотинец в атака и потърси най-близкия защитник. Двамина от противниковите играчи скочиха отгоре му, но Франко светкавично се освободи от тях и се впусна в продължителен спринт. Пресрещнаха го двама защитни бека, които направиха опит да забият шлемовете си в краката му, но отскочиха като мухи. Франко се носеше успоредно със страничната линия, имитирайки по най-добрия начин прочутия Франко Харис.

— Това на забавен кадър ли е? — подхвърли Рик, опитвайки се да демонстрира остроумие.

Ченето на събеседника му увисна от смайване и той побърза да добави:

— Хей, това беше шега.

Франко успя да пусне къс фалшив смях. На екрана се видя как прекосява задната линия и забива топката в земята. Видеото свърши.

— Играя фулбек вече седем години — обяви Франко, докато заемаше мястото си на ръба на стола. — Нито веднъж досега не сме побеждавали „Бергамо“, но тази година с новия куотърбек непременно ще спечелим „Супербоул“. Нали така?

— Разбира се. Къде се научи да играеш футбол?

— От приятели.

Отпиха по глътка кафе и потънаха в неудобно мълчание.

— Какви дела гледаш? — попита след известно време Рис.

Франко потърка брадичката си и потъна в размисъл, сякаш никога досега не си беше задавал въпроса какво всъщност работи.

— Всякакви — отвърна най-сетне той и на лицето му се появи усмивка. Телефонът на бюрото иззвъня. Той не го вдигна, но механично погледна часовника си.

— Много сме щастливи, че пристигна в Парма, Рик. Ти си моят прекрасен куотърбек.

— Благодаря.

— Ще се видим на тренировката довечера.

— Разбира се.

Франко вече беше на крака, насочил мисли към служебните си задължения. Рик не очакваше да бъде глобен или наказан по някакъв начин, но „оплакванията“ на Ромо все пак трябваше да получат отговор, нали?

Явно това не беше на път да се случи. Франко го изпрати със задължителните прегръдки, ръкостискания и обещания за всякаква помощ. Минута по-късно Рик прекоси коридора, спусна се по стълбите и излезе на улицата. Сам и свободен, като волна птичка.

8

Сам убиваше време в празното кафене, разлиствайки наръчника с комбинациите на „Пантерите“ — една дебела папка с хиляди игрални схеми, стотина варианта за атака и не повече от дузина отбранителни стратегии. Макар и доста внушителна, тази папка беше далеч от онези, които използваха университетските отбори от началото на кариерата му, а в сравнение с томовете в НФЛ изглеждаше направо като ученически бележник. Но според италианците беше прекалено дебела. По време на продължителните теоретични занимания те непрекъснато мърмореха, че европейският футбол дължи своята популярност по света единствено на факта, че се учи лесно и се играе още по-лесно. На което Сам винаги се изкушаваше да отвърне, че в тази папка са вкарани единствено основните понятия за играта.

Рик се появи точно в 11:30 ч., когато кафенето все още беше празно. Само американци можеха да се уговорят за обяд в този час. Обяд от салата и вода.

Взел душ и гладко избръснат, Рик вече почти не приличаше на престъпник. Оживено и с чувство за хумор той разказа за своето „не-арестуване“ от детектив Ромо и последвалата среща със съдия Франко. Развеселен, Сам го увери, че нито един американец не се е радвал на такова специално внимание от страна на съдията. Разбира се, че беше гледал онзи видеоматериал. Да, Франко действително е толкова бавен, колкото изглежда пред камерата, кимна той. Но в замяна е твърд и безкомпромисен блокировач, който ще мине дори през тухлена стена. Или поне ще се опита.

После добави, че доколкото му било известно, италианските съдии доста се различавали от своите американски колеги. Франко имал широки пълномощия в областта на следствието и свързаните с него процедури, но едновременно с това председателствал и редовни съдебни заседания. Познанията на Сам за италианската съдебна система се изчерпиха в рамките на трийсет секунди и той отново премина на футбола.

Междувременно си поръчаха салата от маруля и домати, но почти не я докоснаха. И двамата нямаха апетит. След един час напуснаха кафенето и тръгнаха да свършат някои неотложни работи. Първата беше да открият банкова сметка на Рик. Сам му предложи своята банка главно защото един от помощник-мениджърите говореше достатъчно английски, за да се разбират. После настоя Рик да се оправя сам и се намесваше само в случай на нужда. Операцията отне около час. След нея Рик се почувства доста смутен и дори уплашен, давайки си сметка, че Сам едва ли ще бъде винаги налице, за да му превежда.

След кратка обиколка на квартала и търговския център на Парма двамата спряха пред малко магазинче за хранителни стоки, пред което имаше сергии с плодове и зеленчуци. Сам обясни, че италианците предпочитат да пазаруват всеки ден и избягват консервираната храна. Месарницата беше врата до врата с рибарския магазин, а фурни имаше на всеки ъгъл.

— Тук концепцията на супермаркетите „Кроджър“ е неприложима — обясни Сам. — Домакините планират нещата си така, че всеки ден да купуват прясна храна.

Рик разсеяно кимна и продължи напред. Оглеждаше се с открит интерес, но идеята за домашно приготвена храна изобщо не го вълнуваше. И защо да го вълнува при толкова много заведения?

Готвеше се да подмине магазина за вино и сирене, но очите му се спряха на една изключително привлекателна млада жена, която обслужваше щанда с червени вина. Сам насочи вниманието му към два магазина за мъжко облекло, отново намеквайки, че е време да подмени флоридския гардероб с нещо по-истинско и по-близко до италианската мода. В допълнение откриха химическо чистене, бар с невероятно капучино, книжарница само с италиански издания и пицария с меню на четири езика.

След което дойде ред и на колата. От дълбините на малката империя на синьор Брункардо изскочи един употребяван, но лъскав и добре почистен фиат пунто, който премина във владение на новия куотърбек за следващите пет месеца. Рик бавно го обиколи, оглеждайки го внимателно. Не каза нищо, но не успя да избегне сравнението с онзи джип, който шофираше допреди три дни. Четири от тези смешни автомобилчета бяха горе-долу колкото него.

Седна зад кормилото с цената на доста усилия и огледа таблото.

— Ще стане — промърмори най-сетне той по посока на Сам, който го наблюдаваше от тротоара.

Докосна скоростния лост и установи, че е доста твърд. После левият му крак опря в нещо, което не беше спирачка. Съединител?

— Ръчни скорости, а? — подхвърли той.

— Тук всички коли са с ръчни скорости — поясни Сам. — Надявам се, че не е проблем за теб.

— Естествено — кимна Рик, макар че не можеше да си спомни кога за последен път беше натискал съединител. Май беше още в гимназията, когато опита да кара маздата на някакъв приятел. Най-малко преди десет години. Слезе от колата, затръшна вратата и беше на път да попита дали няма да се намери нещо с автоматични скорости. Не го стори, защото го беше срам да признае, че кола със съединител ще му създава проблеми.

— Или тази кола, или скутер — продължи Сам.

Давайте скутера, понечи да отвърне Рик, но отново се въздържа.

После Сам си тръгна, оставяйки го насаме с колата, която се страхуваше да подкара. Уговориха си среща след два часа, направо на стадиона. Наръчникът с игралните схеми имаше нужда от внимание. Италианците може и да не са запознати с всички варианти, но куотърбекът е длъжен да ги знае.

Рик направи една обиколка на квартала, мислейки за всички наръчници, които беше изучавал през дългата си кариера. Арни му намираше нов отбор и той потегляше към съответния град, развълнуван и изпълнен с надежди. Следваше кратко посрещане в канцеларията на тима и бърза обиколка на стадиона, съблекалните и всичко останало. Ентусиазмът му се изпаряваше в мига, в който се появяваше някой от помощник-треньорите с дебел наръчник в ръце.

— До утре да го знаеш наизуст! — следваше неизменната заповед.

Разбира се, тренер. Хиляда комбинации изобщо не са проблем.

Колко дебели папки му бяха минали през ръцете? Колко треньори беше сменил? Колко отбора? Колко провала насред път го бяха довели до този малък град в Северна Италия? Изпи една бира в някакво кафене на открито, но не успя да се отърси от самотното чувство, че мястото му не е тук.

Влезе в магазина за вино, изпитвайки ужас при мисълта, че някой от продавачите ще го попита какво иска. Красивото момиче го нямаше зад щанда за червени вина.

После отново излезе на тротоара и се втренчи във фиата с пет скорости, съединител и бог знае какви още глупости. Дори цветът не му хареса, въпреки че за пръв път виждаше такъв — цвят на наситена мед. Беше напъхан в редица от подобни коли, паркирани плътно една до друга. Разстоянието между тях беше не повече от трийсетина сантиметра, а движението по еднопосочната улица — доста оживено.

Всеки опит да подкара тази кола означаваше серия от маневри напред-назад, може би пет-шест пъти. А това изискваше перфектна координация между съединител, скоростен лост и педал на газта.

Измъкването от редицата би било проблем дори и за кола с автоматични скорости. Защо тези хора паркират толкова близо един до друг? Ключът беше в джоба му.

По-късно, реши Рик. Прибра се пеш в апартамента си и легна да подремне.

Бързо облече тренировъчния екип на „Пантерите“ — черна фланелка, сребристи гащета и бели чорапи. Всеки играч купуваше обувките си сам. Той съобразително беше взел със себе си три чифта „Найк“, които „Браунс“ раздаваха безплатно. Повечето играчи от НФЛ имаха договори с производителите на спортни обувки, но не и Рик. Въпреки дългата кариера на професионален играч никой не му предложи договор.

Беше сам в съблекалнята, приведен над наръчника с игралните комбинации. Миг по-късно през вратата се втурна Слай Търнър, облечен в ярка оранжева фланелка на денвърските „Бронкос“. Запознаха се и сърдечно си стиснаха ръцете.

— Нарочно ли носиш тази фланелка? — попита Рик.

— Аха — отвърна с усмивка Слай. — Обичам „Бронкос“. Израснал съм близо до Денвър, учил съм в щатския университет на Колорадо.

— Това е добре. Чувам, че съм доста популярна личност в Денвър.

— Обичаме те, човече.

— Всеки се нуждае от обич. Ще бъдем ли приятели, Слай?

— Разбира се. Особено ако ми даваш топката по двайсет пъти на мач.

— Дадено. — Рик извади една обувка от шкафчето, нахлузи я на десния си крак и бавно започна да нанизва връзките. — Избиран ли си в драфта?

— Да, в седмия кръг от „Колтс“ преди четири години. Бях последният освободен преди началото на сезона. Изкарах една година в Канада, после два сезона футбол в зала.

Усмивката на Слай се стопи и той започна да се съблича. Изглеждаше доста по-нисък от метър и седемдесет и два, но тялото му беше мускулесто и стегнато.

— А тук си вече от година, така ли?

— Да. Не е толкова зле. Даже е приятно, стига да запазиш чувството си за хумор. Момчетата са прекрасни. Ако не бяха те, никога не бих се задържал.

— А защо дойде?

— По същите причини като теб. Още съм твърде млад, за да се откажа от мечтата на живота си. Освен това имам жена и дете, които трябва да издържам.

— Пари, а?

— За съжаление. Малко е тъжно професионален играч да печели десет бона за пет месеца, но както вече споменах, все още не съм готов да се откажа.

Оранжевата фланелка най-после беше свалена, отстъпвайки място на тренировъчния екип на „Пантерите“.

— Да вървим да загряваме — предложи Рик.

Напуснаха съблекалнята и излязоха на терена.

— Ръката ми е вдървена — обясни Рик след първото слабо хвърляне.

— Имаш късмет, че не си осакатен — отвърна Слай.

— Много ти благодаря.

— Какъв удар, господи. Бях у брат ми и двамата крещяхме пред телевизора. Мачът беше свършил за нас. Марун напусна с контузия, до края оставаха единайсет минути, нещата изглеждаха безнадеждни. Но после…

Рик задържа топката и се обърна.

— Не бих искал да се връщаме на този мач, Слай. Става ли?

— Разбира се. Извинявай.

— Семейството ти тук ли е? — смени темата Рик.

— Не, останаха в Денвър. Жена ми е медицинска сестра, има си добра работа. Предупреди ме, че разполагам с още една година игра, след която мечтата си отива. Ти женен ли си?

— Не. Дори през ум не ми е минавало.

— В такъв случай тук ще ти хареса.

— Обясни ми защо — подкани го Рик, направи пет крачки назад и поизправи пасовете си.

— На първо място, защото културата им е различна. Жените са красиви, но доста резервирани. Страшно консервативно общество. Патриархално. Мъжете рядко се женят, преди да навършат трийсет, и дотогава живеят с родителите си. Майките им готвят и се грижат за тях. След като се оженят, те очакват същото и от съпругите си. Жените не проявяват особено желание да се омъжват. Повечето от тях работят и по тази причина имат малко деца. Раждаемостта в Италия непрекъснато намалява.

— Нямах предвид точно женитбите и раждаемостта, Слай — поклати глава Рик. — Повече ме интересува нощния живот и други такива неща…

— Ясно. Момичета колкото щеш, и то доста хубави. Но езикът е сериозен проблем.

— А мажоретките?

— Какво мажоретките?

— Готини ли са, на разположение ли са?

— Не знам. Ние нямаме мажоретки.

Рик замръзна с топка в ръка и се извърна към своя пробивен бек.

— Няма мажоретки?

— Тц.

— Но моят агент… — Млъкна, преди да се ядоса. Агентът беше обещал нещо, което просто не съществуваше. Както често се случва.

Лицето на Слай се разтегли в широка и заразителна усмивка. „Подхлъзнали са те, жалък клоун“, говореше тя.

— Да не би да си дошъл тук заради мажоретките? — попита той и гласът му подигравателно изтъня.

Рик изстреля топката като снаряд, но Слай я улови с лекота, само с върха на пръстите си.

— И моят агент прави така — продължаваше да се хили той. — Подава ти половината от истината, при това на час по лъжичка.

В крайна сметка Рик се надсмя над себе си и отстъпи още пет ярда.

— Що за футбол се играе тук? — попита той.

— Напълно задоволителен, защото не могат да ме стигнат. През миналата година имам средно по около двеста ярда на мач. Ти със сигурност няма да имаш проблеми, разбира се, ако подаваш на нашите, а не на противника.

— Глупак! — изръмжа Рик и изстреля поредния снаряд. Слай го улови със същата лекота и му върна топката с лека парабола, спазвайки неписания закон пасовете към куотърбека да бъдат меки, без излишна сила.

От съблекалнята се появи другият чернокож играч на „Пантерите“. Трей Колби беше висок, пъргав и прекалено кльощав за професионален футболист. На лицето му грееше приятелска усмивка.

— Как я караш, човече? — подхвърли той.

— Засега добре, благодаря.

— Щото последния път, когато те видях, бяха те сложили на носилка и…

— Добре съм, Трей — прекъсна го Рик. — Хайде да говорим за нещо друго.

— Не ще да зачекваме тази тема — доволно обяви Слай. — Вече го пробвах.

През следващия един час си разменяха пасове и бъбреха за общи познати сред професионалните играчи у дома.

9

Италианците бяха в празнично настроение. Появиха се на първата тренировка за сезона по-рано от обичайното и моментално влязоха в спор за шкафчетата. Някои от тях започнаха да се оплакват от цвета на стените, други засипаха с ругатни момчето, което отговаряше за екипировката. Но всички бяха единодушни по въпроса, че този сезон ще дадат хубав реванш на вечния враг от Бергамо. Докато се преобличаха, продължаваха да се закачат, използвайки доста пиперливи изрази. Съблекалнята приличаше на гимназиален пансион.

Рик търпеливо се оглеждаше. В тясното помещение се бяха натъпкали около четирийсет души — от голобради хлапета до неколцина опитни ветерани, най-възрастните от които наближаваха четирийсетте. Сред тях личаха немалко яки фигури. Общо взето, почти всички изглеждаха в отлична форма. Според Слай момчетата не бяха спирали да тренират в зимната пауза — главно в залата за вдигане на тежести, която често се беше оказвала тясна да побере всички желаещи. Същевременно имаше и някои доста стряскащи контрасти. Въпреки волята си Рик бе принуден да направи известни сравнения. Първо, всички, с изключение на Слай и Трей, бяха бели. За разлика от отборите на НФЛ, „посещавани“ от Рик, където 70 процента от играчите бяха чернокожи. В Айова, а дори и в Канада, по дяволите, съотношението между бели и черни в най-добрия случай беше 50:50. Второ, въпреки че в съблекалнята имаше доста едри момчета, 140-килограмови играчи просто липсваха. „Браунс“ разполагаха с осем човека, които тежаха над 140, и с двама под 90. За разлика от тях само неколцина от „Пантерите“ се приближаваха до 80–85 килограма.

Трей подхвърли, че се вълнуват от появата на новия куотърбек, но подходът към него трябва да е предпазлив. Сякаш в подкрепа на това мнение съдията Франко зае позиция вдясно от Рик, а Нино побърза да се намести отляво. Двамата дадоха ход на една дълга и доста досадна процедура по представянето, при която всеки от играчите се изреди да му стиска ръката и да му каже по няколко думи,

които съдържаха най-малко две ругатни. Това принуди Нино и Франко да се обединят в порицанията към съответния си италиански съотборник. Рик стана обект на толкова много прегръдки и приятелски удари по раменете, че започна да се притеснява. В същото време остана изненадан от факта, че повечето му съотборници използваха английски. Явно „пантерите“ сериозно се бяха заели да изучават езика.

Слай и Трей стояха наблизо и ухилено подкрепяха поведението на съиграчите си. И двамата вече бяха обявили, че това е последният им сезон в Италия. Малцина американци оставаха тук и за трети сезон.

Треньорът Русо най-сетне призова към ред и поздрави питомците си с добре дошли. Италианският му беше бавен, но правилен. Играчите се бяха пръснали навсякъде — по пода, на пейките и столовете, а дори и в шкафчетата. Без да иска, Рик отново се върна към спомените. В съзнанието му изплува съблекалнята на гимназията в Девънпорт Саут, която беше четири пъти по-голяма от тази тук.

— Разбираш ли какво говори? — прошепна той, навеждайки се към Слай.

— Естествено — ухили се онзи.

— Преведи ми.

— Казва, че през зимната пауза отборът не е успял да намери подходящ куотърбек и пак ще се окажем прецакани.

— Тишина! — изгледа ги зверски Сам за огромно удоволствие на италианците.

Спокойно, човече, отвърна безгласно Рик. По време на някакъв лагер беше присъствал на скандала, който един малко известен треньор от НФЛ беше вдигнал на някакъв новобранец. Наруга го пред всички, докарвайки го почти до сълзи. Тирадата, с която го засипа, изобилстваше от псувни и ругатни, каквито Рик отдавна не беше чувал. При това не в разгара на битката, а в на пръв поглед спокойната обстановка в клубната съблекалня.

— *Ми диспиаче* — промърмори Слай за огромно удоволствие на съотборниците си.

Сам продължи речта си, а Рик се наведе към Слай.

— Какво му каза? — прошепна той.

— Че съжалявам — отвърна през стиснати челюсти колегата му. — А сега млъквай!

Със Сам се бяха разбрали да каже нещо пред отбора. След поздравленията той му даде думата и остана прав, за да превежда.

— Щастлив съм да бъда тук — изправи се Рик и огледа лицата на съотборниците си. — С нетърпение очаквам новия сезон.

Сам вдигна ръка да го спре и преведе. Италианците се усмихнаха.

— Но бих искал да бъдем наясно по един въпрос…

Стоп! Превод.

— Действително идвам от НФЛ, но нямам кой знае колко мачове и никога не съм играл на „Супербоул“.

Превеждайки тези думи, Сам леко се начумери. По-късно щеше да му обясни, че италианците имат доста смътна представа за скромността и подценяването на собствените качества.

— На практика никога не съм започвал титуляр.

Ново чумерене, значително по-бавен превод. Дали пък тоя тип не редактира малката му реч? Усмивките насреща му се стопиха.

Рик погледна към Нино и продължи:

— Просто исках да сте наясно по този въпрос. Но аз съм в Италия, за да спечеля първия си „Супербоул“.

Гласът на Сам стана по-висок и по-уверен, а когато млъкна, съблекалнята изригна в аплодисменти. Рик седна на мястото си и веднага попадна в мечешката прегръдка на Франко, който бе успял да изтика Нино от позицията на бодигард.

Сам нахвърли с няколко думи плана за предстоящата тренировка и речите приключиха. Играчите шумно се насочиха към вратата. Изсипаха се на тренировъчния терен, разпръснаха се като ветрило и започнаха стречинг под ръководството на мъж с гола глава, дебел врат и внушителни бицепси. Казваше се Алекс Оливето, бивш играч и сегашен помощник-треньор, истински италианец.

Той започна да подскача пред наредените в линия играчи, издавайки лаещи заповеди с глас на гневен фелдфебел. Те бяха изпълнявани безпрекословно, никой не му отвръщаше.

— Тоя е истински психар — издебна момента да подхвърли Слай.

Рик беше в края на редицата, редом със Слай и точно зад Трей, и повтаряше безропотно упражненията им. Приключил с основната загрявка — подскачане на място, лицеви опори и раздвижване на

кръста — Алекс заповяда продължително бягане на място с чести лягания и ставания. Петнайсет минути по-късно Рик дишаше тежко и се опитваше да забрави снощната обилна вечеря. Вляво от него Нино се обливаше в пот.

След трийсет минути беше готов да дръпне Сам и да му обясни някои неща. Той все пак беше куотърбек, а на професионално ниво куотърбекът никога не е обект на елементарното юркане, на което биват подлагани останалите играчи. Но Сам беше далеч, чак на другия край на игрището. Рик забеляза, че го наблюдават. Колегите му усърдно загряваха, но не пропускаха шанса да хвърлят по някой поглед в негова посока. Явно бяха любопитни да разберат дали един професионален куотърбек ще приеме техните натоварвания. Или, иначе казано, дали се чувства част от отбора, или е само примадона, която минава и заминава…

Рик увеличи темпото, за да ги впечатли.

Обикновено късите спринтове оставаха за края на тренировката, но Алекс не беше на това мнение. След четирийсет и пет минути тежки упражнения той подреди играчите на голлинията и започна да ги пуска в групи по шест, използвайки пронизителната си свирка. На четирийсет ярда от тях той следеше спринта с присвити очи и засипваше с ругатни онези, които пристигаха последни.

Рик се падна в една група с бековете. Слай с лекота се откъсна напред, а Франко със същата лекота остана последен. Докато тичаше в златната среда, Рик си спомни славните дни в Девънпорт Саут, когато летеше като вятър и правеше тъчдаун след тъчдаун — колкото с ръце, толкова и с бързите си крака. В колежа скоростта му значително намаля, защото не беше спринтьор, а и защото професионалният куотърбек трябваше да избягва продължителните спринтове — най-лесният начин да счупи крак или ръка.

Италианците се окуражаваха с кратки подвиквания и възбудено разговаряха помежду си. След петия спринт всички дишаха тежко, но Алекс едва сега започваше да загрява.

— Можеш ли да драйфаш? — задъхано попита Слай.

— Защо?

— Защото тоя тип ще ни кара да спринтираме, докато някой не започне да драйфа.

— Ами давай тогава.

— Де да можех.

След десет отсечки по четирийсет ярда Рик започна да се пита какво, по дяволите, очаква от Парма. Сухожилията му горяха, прасците го боляха, дишаше тежко и се обливаше в пот, въпреки че времето съвсем не беше топло. Ще трябва да си поговори със Сам, реши той. Гимназиалният футбол отдавна беше зад гърба му, все пак беше професионалист, по дяволите!

Нино се втурна към страничната линия, смъкна шлема си и повърна. Отборът го възнагради с тържествуващ рев, а Алекс наду свирката три пъти. След почивката, придружена от няколко глътки вода, Сам пое тренировката в свои ръце. Той щеше да се занимава с бековете и крайните нападатели, а Нино — с офанзивните играчи от първа линия. Групите се пръснаха по игрището.

— Това е Фабрицио — каза Сам, представяйки на Рик слаб и строен младеж. — Нашият краен нападател със златни ръце.

Огледаха се преценяващо. Момчето беше младо, стегнато като пружина, истински Божи дар за италианския футбол. Сам предварително го беше информирал за Фабрицио с молба да не го притиска твърде през първите няколко дни. Мнозина крайни нападатели в НФЛ бяха имали сериозни проблеми със снарядите, изстрелвани от Рик, главно по време на тренировки. На мачовете беше друго, тъй като тези снаряди — отлично изпълнени и много красиви — често отлитаха далеч от целта. Някои от тях стигаха дори до публиката на петия ред.

Втори куотърбек беше 29-годишният Алберто. Рик захранваше с леки пасове едната от групите край страничната линия, а Алберто — другата. Сам го предупреди, че Алберто предпочита да бяга с топката, тъй като има доста слаба ръка. След няколко паса Рик установи, че това наистина е така. Колегата му хвърляше топката като гюлетласкач и тя летеше във въздуха като ранена птица.

— Този ли беше втори куотърбек през изминалия сезон? — попита Рик, когато Сам се озова наблизо.

— Да, но не игра много.

Фабрицио беше роден атлет — бърз, грациозен, с меки ръце. Правеше всичко възможно да изглежда невъзмутим и да хваща пасовете на Рик с лекота, независимо от силата, с която са насочени. Това му се удаде на няколко пъти и той вирна нос, но после допусна

грешката, която в НФЛ би му струвала много скъпо: небрежно пое топката с една ръка при един среден по сила пас, очевидно с мисълта да се изфука. Пасът беше точен и не се нуждаеше от подобни рискове. Рик кипна, но Сам побърза да се намеси.

— Остави го — прошепна той. — Момчето не знае нищо по-добро.

Ръката на Рик все още го наболяваше. Нямаше намерение да впечатлява никого, но изведнъж му се прииска да отправи един снаряд в гърдите на хлапака и да го гледа как рухва като подсечен. Спокойно, заповяда си той. Това е само едно момче, което се забавлява.

Сам наруга Фабрицио за небрежно придвижване по терена и той се сви като обидено дете. Последва серия от спринтове с по-дълги пасове, след което Сам събра нападателите за уточняване на основните схеми. Нино клекна над топката и за да избягнат смачкани пръсти, Рик предложи да изтренират началното разиграване, разбира се, бавно и леко. Нино каза, че идеята е много добра, но когато ръцете на Рик докоснаха задните му части, той целият потръпна. Не беше рязко извъртане, което би накарало рефера да го санкционира за непозволени действия или офсайд, а само инстинктивно стягане на бутовете — като задника на хлапак, на когото са смъкнали панталоните за бой с пръчка. Обичайната нервност при първите контакти с нов куотърбек, рече си Рик. При следващото посягане Нино се сгъна около топката, а той леко се наведе напред и пъхна ръце под чатала му — както го беше правил едно време, като току-що постъпил в гимназията хлапак. Бутовете на Нино отново се стегнаха.

Започването на разиграването беше бавно и несигурно. Рик веднага разбра, че техниката на Нино куца сериозно и ще му трябва много работа, за да я подобри. При сегашното състояние на нещата щяха да загубят една цяла крачка, чакайки обработването на топката — време, докато пробивните бекове намерят пролуките и крайните нападатели изтичат до местата си.

При третия опит пръстите на Рик се плъзнаха по бутовете на Нино. Леко докосване, което се оказа по-лошо от откровено пляскане с цяла длан. Двете „бузи“ болезнено се извиха нагоре.

Рик се извърна към Сам и раздразнено подхвърли:

— Кажи му да си отпусне задника!

Сам се обърна, за да скрие усмивката си.

— Има ли проблем? — попита Нино.

— Няма, няма — побърза да отвърне Рик, а Сам наду свирката си и обяви следващата комбинация — първо на италиански, а после и на английски.

Системата беше проста: пробив на бека, използвайки заслон вдясно, Слай получава топката и се възползва от освободеното място от Франко, който отмества всичко по пътя си като булдозер.

— Командите? — попита Рик, докато лайнмените заемаха местата си.

— Долу, готови, покривай — отвърна Сам. — Всичко е на английски. Даун, сет, хът.

Нино, който явно изпълняваше и ролята на неофициален треньор на нападателите, направи бърз преглед на предпазните кори, след което клекна над топката и приготви бутовете си. Рик ги докосна с ръка и изкрещя:

— Долу!

Бутовете нервно потръпнаха.

— Готови, покривай! — добави на един дъх той.

Франко изръмжа като мечок, изостави приклекналата си позиция и се стрелна надясно. Линията се придвижи напред, телата се изправиха, над терена се разнесе свирепо ръмжене, сякаш насреща бяха омразните „Лъвове“ от Бергамо. Измина цяла вечност, преди Рик да получи топката от своя център. Когато най-сетне тя се озова в ръцете му, той направи малка крачка назад и я насочи към Слай, който вече спринтираше зад гърба на Франко.

Сам наду свирката, извика нещо на италиански, а след това го повтори на английски:

— Още веднъж!

И още веднъж, и още веднъж.

След десет повторения Алберто най-после поведе нападението, а Рик се насочи към страничната линия за глътка вода. Седна върху шлема си и неусетно потъна в спомени — към други отбори и други терени. В крайна сметка тренировките навсякъде са еднакво изтощителни, реши той. В Айова, Канада, Парма и всички останали отбори между тях най-неприятната част от този спорт — на всякакъв език — беше досадното и еднообразно физическо натоварване, към което се прибавяше и безкрайното повторение на заучени комбинации.

Доста по-късно на сцената отново се появи Алекс със своята писклива свирка и даде началото на нова серия от 40-ярдови спринтове. Шегите и закачките отдавна бяха забравени. Никой не се смееше. Мъжете бягаха значително по-бавно, но не чак толкова, че да предизвикат гнева на Алекс. Връщаха се към голлинията с цената на доста усилия, почиваха няколко секунди и отново хукваха.

Рик си напомни да проведе един сериозен разговор със старши треньора. Истинските куотърбекове не бягат по този начин, продължаваше да си повтаря той, докато правеше отчаяни опити да се почувства зле.

„Пантерите“ имаха приятната традиция след тренировка да се гощават с пица и бира в малкото ресторантче „Полипо“, което се намираше в покрайнините на града, на Виа ла Специя. Играчите се събраха там някъде към единайсет и половина, освежени от душа и изпълнени с нетърпение да започнат новия сезон. Собственикът Джани ги настани в най-затънтения ъгъл, за да не пречат на останалите посетители. Седнаха около двете дълги маси и подеха оживен разговор, прекъсвайки се един друг. Броени минути по-късно се появиха двама келнери с натежали от халби подноси, следвани от други с храната. Рик никога не беше виждал толкова огромни пици. Седеше в ъгъла на едната маса, между Сам и Слай. Нино се надигна и произнесе тост на бърз италиански. Очите на всички се насочиха към Рик. Приветствието беше повторено на доста по-бавен английски. Добре дошъл в нашия малък град, мистър Рийк. Надяваме се, че ще се почувстваш у дома си и ще ни помогнеш да спечелим „Супербоул“. Последваха оглушителни овации, придружени от дружно опразване на халбите.

Сам обясни, че синьор Брункардо поема разходите за тези доста бурни вечери, а поне веднъж в седмицата присъства и лично на тях. Менюто се състоеше от пица и паста, без следа от ритуалите и церемониите, демонстрирани от Нино в „Кафе Монтана“. Тук правели най-хубавите спагети в града. Евтина и много вкусна храна. Съдия Франко се изправи с пълна халба в ръце и поде някаква реч.

— Все същото — прошепна на английски Сам. — Тост за добър сезон, за братството, дано нямаме контузии и прочие. Естествено, и за

новия куотърбек. — Беше ясно, че Франко няма да допусне да бъде надприказван от Нино. След още няколко халби Сам отново се приведе към Рик. — Тези двамата умират да са в центъра на вниманието и отдавна са постоянни капитани.

— Избрани от отбора?

— Вероятно, но за шест сезона тук не съм присъствал на официален избор. На практика отборът си е техен. През паузите именно те мотивират играчите, търсят нови кандидати — най-вече между бивши състезатели по европейски футбол, които по една или друга причина са прекратили кариерата си. От време на време привличат и по някой ръгбист. Преди мач крещят като луди, а на полувремето от устата им излитат истински бисери. На всеки му е приятно да ги има в отбора си.

Пицата изчезна, но бирата продължаваше да се лее. Нино призова за внимание и представи двама нови членове на отбора. Карл се оказа датчанин, професор по математика, който живееше в Парма със съпругата си италианка и преподаваше в местния университет. Още не беше сигурен на какъв пост иска да играе, но изгаряше от желание да опита. Пиетро, нисък и набит защитник от втора линия, приличаше на пожарен кран с бебешко лице. По време на тренировката Рик бе обърнал внимание на бързите му крака.

Франко даде тон за някаква тъжна и протяжна песен, която дори Сам не успя да преведе. След нея всички около дългите маси избухнаха в смях и грабнаха халбите. Помещението потъна в звучна италианска глъч. След няколко халби Рик беше доволен просто да си седи и да наблюдава.

Имаше чувството, че е статист в някакъв чуждестранен филм.

Малко преди полунощ включи лаптопа и изпрати дълъг имейл на Арни.

> В Парма съм, пристигнах вчера следобед. Първата тренировка беше днес. Храната и виното си струват, но мажоретки няма. Арни, ти ми обеща красиви мажоретки. Тук няма да ти хареса, защото не играят голф и няма

агенти. Нещо ново за Тифани и нейните адвокати? Сега си спомних, че Джейсън Косгроув говореше за нея под душовете. С всички подробности. Миналата година е изкарал осем милиона, затова не е зле да насочиш адвокатите към него. Аз не съм бащата.

Тук всички говорят италиански, включително и малките деца. Все още не знам защо съм в Парма. Предполагам, че бих могъл да съм и на по-лошо място — например в Кливланд.

Чао, РД

Отговорът на Арни пристигна по-късно, когато Рик вече спеше:

Радвам се, че се обади, Рик. Доволен съм, че си там и се забавляваш. Приеми го като едно приключение. Тук няма почти нищо ново. Адвокатите не съм ги чувал. Предполагам, че Косгроув е най-вероятният донор на спермата. Тя вече е в седми месец. Знам, че не обичаш да играеш в зала, но днес ми звънна един мениджър и предложи петдесет бона за следващия сезон. Отказах му, но все пак искам да чуя и твоето мнение.

10

Събуждането по това време беше възможно единствено с помощта на будилник, включен на най-силно. Дългите и остри сигнали пронизаха мрака и бавно стигнаха до обекта си. Рик рядко ползваше будилник. Беше си създал приятния навик да се събужда, когато тялото му се умори от съня. Размърда се под завивките, пръстите му потърсиха копчето за изключване. В съзнанието му се мярна фигурата на детектив Ромо и ужасната мисъл за нов не-арест. Разтърси глава да прогони лепкавата паяжина на съня и тревожните мисли. Сърдечният му ритъм бавно се върна в нормални граници, главата му се отдели от възглавницата. После си спомни защо беше навил будилника: заради един план, който можеше да се осъществи само на тъмно.

По принцип извън сезона поддържаше форма единствено с голф. По тази причина в момента имаше чувството, че и двата му крака са счупени на няколко места, а ребрата го боляха като след серия свирепи сблъсъци. Ръце, рамене, гръб, глезени — всичко беше възпалено и не позволяваше дори най-леко докосване. Отвори уста и изпусна една дълга ругатня, предназначена за Алекс, Сам и целия скапан отбор на „Пантерите“. После прокле футбола въобще, Арни и всички професионални тимове, които беше обиколил — в обратен ред, започвайки с „Браунс“. Докато се напрягаше да измисли възможно най-гадните дефиниции за играта, правеше предпазливи опити да раздвижи някой и друг мускул, но всички до един се бяха обединили в намерението да му причиняват непоносима болка.

За щастие в онази кръчма беше проявил достатъчно здрав разум, за да не прекали с бирата. Главата му се проясняваше, липсваха обичайните прояви на махмурлук.

Ако се стегнеше и изпълнеше намеренията си съгласно плана, най-много след час щеше да бъде отново под завивките. Пъхна се под душа, но само за да установи, че водата няма достатъчно налягане, а от крана с червена чертичка тече течност, която можеше да се нарече топла само при богато въображение. С мрачна решителност навлече

дрехите си и след по-малко от десет минути вече беше на улицата. Ходенето отпусна ставите и раздвижи кръвта му. След две пресечки се почувства далеч по-добре, походката му възвърна част от обичайната си гъвкавост.

Фиатът беше на пет минути от дома му. Рик спря на тротоара и се втренчи в него. Двете страни на тясната уличка бяха заети от безброй малки коли, паркирани плътно една до друга. Помежду им оставаше едно-единствено платно за движение на север, към центъра на Парма. Беше тъмно и тихо, без никакъв трафик. Зад фиата се беше настанил лимонено зелен смарт — странен автомобил с размерите на количка за голф. Предната му броня беше на двайсет и пет сантиметра от собствеността на уважаемия синьор Брункардо. Отпред имаше бял ситроен — малко по-голям от споменатия смарт и приблизително на същото разстояние. Измъкването от този капан несъмнено щеше да е сериозно изпитание дори за водач с дългогодишен опит в боравенето с ръчни скорости.

Рик се огледа в двете посоки, но Виа Антини беше абсолютно безлюдна. Отключи колата и се напъха зад кормилото, пронизан от остри болки в ставите. Разклати скоростния пост, за да бъде сигурен, че е в неутрално положение, разтвори крака, дръпна ръчната и завъртя контактния ключ. Моторът заработи. Включи светлините и огледа таблото. Стрелките работеха, резервоарът беше пълен. Откъде, по дяволите, се включваше отоплението?

Рик нагласи огледалата и седалката, закопча колана и започна проверка на уредите по таблото. Това продължи пет минути, през които фиатът бавно загряваше. Улицата беше все така пуста. Никакви коли, скутери, а дори и велосипеди.

Предното стъкло бавно се изчисти от скреж. Нямаше причини да чака повече. Ядоса се на ускорения си пулс, но направи опит да не му обръща внимание. Беше само една кола със съединител, по дяволите. Която дори не беше негова. Освободи ръчната спирачка и затаи дъх. Нищо не се случи. Виа Антини продължаваше да тъне в сънна тишина.

Левият крак върху педала на съединителя, лостът на първа, леко подаване на газ и завъртане на кормилото надясно. Дотук добре. Кос поглед в огледалото го увери, че няма трафик. Хайде, потегляме. Рик отпусна съединителя и подаде газ. Твърде силно. Моторът изрева, фиатът подскочи напред и блъсна ситроена миг преди кракът му да

натисне спирачката. На таблото светнаха червени лампички. Трябваха му няколко секунди да осъзнае, че моторът е угаснал. Дръпна ръчната, включи на задна и завъртя стартера, проклинайки под нос. Кос поглед през рамо го увери, че улицата е все така пуста. Никой не идваше, никой не го гледаше. Пътешествието назад беше почти със същия резултат. Зеленият смарт подскочи от съприкосновението, а Рик натисна спирачката и фиатът угасна. Сега вече изруга на висок глас, забравил всякаква предпазливост. Пое си дълбоко дъх и реши да не слиза за оглед на пораженията. Всъщност такива няма, рече си той. Малко побутване, нищо повече. Проклетото копеле си го заслужава, защото беше паркирало почти върху фиата. Ръцете му се раздвижиха — кормило, запалване, скоростен лост, ръчна спирачка. Всъщност защо използва ръчната спирачка? Краката му бяха на място, бързо прескачайки от съединителя на спирачката и газта. Колата отново подскочи напред, издавайки грозен рев. Този път чукна ситроена съвсем леко, а моторът продължи да работи. Добър напредък. Фиатът беше наполовина на улицата, която продължаваше да е пуста. Рик бързо превключи на задна. Отпусна съединителя прекалено рязко и главата му отскочи. Остра болка прониза вратните му прешлени. Смартът понесе доста силен удар, а фиатът пак угасна. Последва серия от неконтролирани ругатни и той отново се огледа, търсейки свидетели на спектакъла.

И ги откри. Жената стоеше на тротоара и го гледаше. Изобщо не беше забелязал появата й. Беше облечена в дълго вълнено палто, на главата й имаше жълт шал. Възрастна жена с възрастно куче на дълга каишка, излезли на сутрешната си разходка. Вцепенени от маневрите на червеникавия фиат, зад кормилото на който седеше пълен идиот.

Очите им се срещнаха. Смръщеното й, покрито с бръчки лице изразяваше абсолютно ясно какво мисли за него. Той престана да ругае, обзет от дълбоко отчаяние. Кучето — дребен териер, изглеждаше точно толкова смаяно, колкото господарката си.

В рамките на секунда Рик съобрази, че тя не е собственичка на никоя от колите, които блъскаше. Разбира се, че не е. Преди да повика полицията — ако изобщо има такива намерения, той ще е далеч. Поне се надяваше да е така. Понечи да изкрещи нещо от сорта на „какво зяпаш, да те вземат дяволите“, но навреме стисна зъби. Жената нямаше да го разбере, но вероятно щеше да осъзнае, че идиотът зад кормилото

е американец. Обзе го внезапен прилив на патриотизъм, който го накара да запази мълчание.

Нямаше време за размяна на намръщени погледи, тъй като предницата на фиата почти беше препречила улицата. Рик нахално тръсна глава и насочи вниманието си към по-належащите задачи — да превключи скоростите и да борави по-внимателно със съединителя и газта — така че колата най-сетне да се освободи от плен и да остави публиката зад гърба си. Подаде газ, завъртя волана докрай и плавно отпусна съединителя. Размина се на милиметри със ситроена и най-после пое надолу по Виа Антини. Фиатът мъчително виеше на първа, а Рик направи грешката да се обърне и да дари с триумфиращ поглед намръщената бабичка и стреснатото куче. За миг зърна жълтите й зъби и разбра, че жената му се смее. Явно развеселено, кучето опъна каишката си и започна да лае.

Беше си направил труда да наизусти пътя на бягството. Това не бе малко постижение, тъй като всички улици бяха тесни, еднопосочни и доста объркващи. Започна да си пробива път на юг, превключвайки скоростите само в краен случай. Не след дълго стигна до Виале Беренини — една от оживените улици на града, по която вече се движеха коли, главно камионетки за зареждане на магазините. Спря на червен светофар, включи на първа и се помоли на Бога след него да не спират други коли. Изчака зеленото и подаде газ, съумявайки да не задави мотора. Браво на момчето! Май беше на път да оцелее.

Прекоси река Парма по Понте Италия, хвърляйки бегъл поглед към спокойните води отвъд парапета. Вече се отдалечаваше от центъра, движение почти нямаше. Целта му беше Виале Витория — широк булевард с четири платна, който обикаляше западната част на Парма. Равен и почти пуст в здрача, предшестващ разсъмването — идеална писта за упражнения на неопитни шофьори.

В продължение на един час Рик караше нагоре-надолу по идеално равния булевард. Над града се разсъмна. Съединителят леко буксуваше при наполовина натиснат педал и това насочи вниманието му към отстраняване на проблема. След един час упорита работа започна да придобива увереност. С фиата постепенно се превръщаха в едно цяло. Вече не му се спеше, тъй като беше силно впечатлен от новите си умения.

Намери едно широко място и започна да тренира паркиране в рамките на жълтите линии. Напред, назад, после отначало. Скоро му омръзна, но уменията му бяха значително нараснали. Забеляза един отворен бар близо до Пиаца Санта Кроче. Защо пък не? С всяка изминала минута се чувстваше все повече италианец, организмът му изпита нужда от малко кофеин. Паркира за пореден път, изключи двигателя и тръгна с бърза крачка по тротоара. Беше много приятно. Улиците ставаха все по-оживени, градът се пробуждаше.

Кафенето беше пълно и шумно. Първата реакция на Рик беше да се върне в колата, но в следващия момент тръсна глава. Не. Щеше да бъде тук цели пет месеца и не биваше да ги прекара в уединение. Приближи се към бара, улови погледа на човека зад него и каза:

— Еспресо.

Барманът кимна по посока на касата в дъното, зад която седеше дебела жена. Дори не се помръдна да изпълни поръчката. Рик отстъпи крачка назад и отново помисли за оттегляне, но в същия момент в кафенето влезе добре облечен бизнесмен с куфарче и поне два дебели вестника под мишница, който се насочи директно към касата.

— *Бонджорно* — поздрави той, получи същия отговор от жената и сложи пред нея банкнота от пет евро. — Кафе.

Касиерката я прибра, върна рестото и му подаде касова бележка. Бизнесменът се доближи до бара. Един от мъжете зад него я взе, размени още едно *бонджорно* с клиента и побърза да го обслужи. Секунда по-късно на плота кацна малка чашка с чинийка. Забил очи в заглавията на първа страница, бизнесменът си сложи захар, разбърка кафето си и го изпи на една дълга глътка.

Аха, ето как ставало.

Рик се приближи до касата, промърмори едно прилично бонджорно и сложи банкнота от пет евро пред дебелата дама. Тя сръчно му върна ресто и скъпоценната бележка най-после се озова в ръката му.

Прав до бара, той отпи една глътка и започна да наблюдава с интерес оживлението наоколо. Повечето клиенти явно отиваха на работа и се познаваха помежду си. Някои оживено разговаряха, други бяха потънали във вестниците си. Барманите работеха със светкавична бързина, без излишни движения. Подхвърляха си кратки фрази на италиански, като едновременно с това приемаха и изпълняваха

поръчките на клиентите. В другия край на салона имаше няколко масички, обслужвани от келнери с бели престилки. Върху тях кацаха чаши с кафе и минерална вода, плюс чинийки с най-различни сладкиши. Рик внезапно изпита глад, въпреки огромното количество въглехидрати, които беше поел в пицарията преди броени часове. Вниманието му беше привлечено от щанд с кифлички — особено от онези, които бяха покрити с крем и шоколад. Но как да се докопа до тях? Изобщо не помисляше, че може да отвори уста пред толкова много хора. Може би касиерката в ъгъла ще прояви съчувствие към един американец, който само сочи с пръст изложената стока?

В крайна сметка си излезе гладен. Пое по Виале Витория и не след дълго свърна в някаква малка пряка. Не търсеше нищо конкретно, само се наслаждаваше на гледката. Пред очите му изплува още едно кафе. Самоуверено влезе през вратата, насочи се към касата, обслужвана от друга, доста по-слаба, по-пъргава и по-възрастна жена.

— *Бонджорно*, едно капучино, моля.

Жената прие поръчката с пълно безразличие по отношение на изразните му средства и това го окуражи. Посочи с пръст един от големите сладкиши на витрината и добави:

— И едно от тези, моля.

Касиерката кимна и прие банкнотата от десет евро, която явно покриваше стойността на кафето и кроасана. Вътре беше доста по-празно и Рик получи възможност спокойно да се наслади на своите капучино и *корнето*.

Заведението се казваше „Бар Бруно“. Който и да беше този Бруно, той явно беше много запален по футбола. Европейският, естествено. Стените бяха облепени с плакати на футболни отбори, някои от които бяха отпреди трийсет години. Между тях гордо правеше впечатление националният флаг с гордия надпис „Италия — световен шампион по футбол — 1982“. Над главата на касиерката висяха две увеличени черно-бели снимки: Бруно, изправен до Киналя, Бруно прегърнал Баджо.

Рик си даде сметка, че в Парма едва ли може да се намери бар с поне една фотография на „Пантерите“. Е, в крайна сметка това не е Питсбърг.

Фиатът беше точно там, където го бе оставил. Кофеинът явно се беше отразил на самоувереността на Рик. След перфектна маневра на

заден ход той с лекота се включи в движението — като човек, който използва съединител от години.

Центърът на Парма му предложи доста предизвикателства, но нямаше друг избор. Рано или късно трябваше да стигне до дома си, при това с фиата. В първия момент изобщо не се разтревожи от полицейската кола, която се появи зад него. Не след дълго беше принуден да спре на червено. Докато чакаше, мислено си преговори работата със съединителя и педала на газта. Светофарът светна зелено, съединителят му се изплъзна. Фиатът подскочи напред и угасна. Рик френетично смени скоростта и завъртя ключа. Очите му не се отделяха от полицейската кола в огледалото. Черно-бялата патрулка беше залепена зад него, а двамата млади полицаи в нея го гледаха намръщено.

Какво става, по дяволите? Сбъркал ли беше нещо?

Вторият опит да запали мотора беше по-злощастен от първия. Фиатът отново стана жертва на бърза смърт, а полицаят отзад ядосано натисна клаксона.

Двигателят най-сетне запали. Рик натисна газта и внимателно отпусна съединителя. Фиатът потегли със силен рев, но изключително бавно — заради ниската предавка. Полицаите караха плътно зад него, вероятно развеселени от странното му подскачащо придвижване. Една пресечка по-късно включиха синята лампа.

Рик успя да спре в зона за разтоварване пред няколко оживени магазина. Изключи двигателя, дръпна ръчната и механично посегна към жабката. Нямаше никаква представа за италианските закони по отношение на регистрацията на превозните средства и правилата за движение, не знаеше дали „Пантерите“ или синьор Брункардо бяха направили нещо, което да го свързва с тази кола. Просто я беше приел като част от договора, без да се замисля върху подробностите. Той беше професионален спортист, някогашна звезда на гимназиалните и университетските отбори, за когото подобни детайли никога не бяха имали значение.

Жабката беше празна.

Един от полицаите почука по стъклото и той завъртя ръчката. Електрическо задвижване липсваше.

Ченгето каза няколко думи, от които Рик разбра единствено документи. Извади портфейла си и му подаде свидетелството за

управление, издадено в Айова. Всъщност защо Айова? През последните шест години дори не беше стъпвал там, не се беше задържал кой знае колко и на другите места. Ченгето се намръщи на пластмасовата картичка, а той потъна в седалката. В главата му изплува телефонното обаждане на майка му, направено преди Коледа. Жената беше разтревожена от обаждането, което бе получила току-що — автомобилната инспекция на щата я беше предупредила, че срокът на книжката му е изтекъл.

— *Американо*? — попита с обвинителен тон ченгето. На табелката на ревера му беше изписано името Аски.

— Да — кимна Рик, въпреки че би могъл да смотолеви едно *си*. Не го стори, тъй като това би накарало събеседника му веднага да премине на италиански, доволен, че чужденецът говори родния му език.

Аски отвори вратата и му направи знак да слезе. Другото ченге на име Дини също се приближи. Лицето му беше смръщено. Двамата си размениха няколко бързи фрази на италиански, а от поведението им Рик заключи, че всеки момент ще се нахвърлят отгоре му. Бяха млади, може би малко над двайсет, високи и здрави като щангисти. Спокойно биха могли да бъдат защитници на „Пантерите“. Възрастна двойка с интерес наблюдаваше развоя на събитията от тротоара, на три-четири метра от тях.

— Говори италиански? — попита Дини.

— Не, съжалявам.

Униформените младежи извъртяха очи. Поредният кретен.

После се разделиха и започнаха подробен оглед на местопрестъплението. Огледаха предния регистрационен номер, после се прехвърлиха на задния. Жабката беше отворена с изключително внимание, сякаш вътре се криеше бомба. Дойде ред на багажника. Рик отегчено се облегна на предния калник. Полицаите направиха кратко съвещание, повикаха централата по радиостанцията и се заеха с неизбежната бумащина. Пишеха едновременно, с невероятна бързина.

Рик беше любопитен какво престъпление е извършил. Беше сигурен, че има някакво нарушение на закона за регистрацията на МПС, но беше твърдо решен да отрече каквото и да било нарушение на правилника за движение. Понечи да се обади на Сам, но после се

сети, че мобилният му телефон беше останал в спалнята. Когато се появи паякът, на лицето му грейна усмивка.

Фиатът изчезна, а Рик беше поканен да седне отзад в патрулката. Никакви заплахи, никакви белезници, всичко беше цивилизовано. Прекосиха реката и той изведнъж си спомни за нещо, което държеше в портфейла си — визитната картичка на Франко. Извади я и я подаде на Дини, който седеше на предната седалка.

— Мой приятел — обяви той.

Джузепе Лазарино, съдия.

Ченгетата явно знаеха много добре кой е съдия Лазарино. Поведението им рязко се промени, тонът и езикът на тялото — също. Подеха дълъг и приглушен диалог, сякаш не искаха думите им да достигнат до ушите на арестувания. Аски изпусна тежка въздишка, а раменете на Дини увиснаха. От другата страна на реката смениха посоката и за известно време сякаш се въртяха в кръг. Аски потърси някого по радиостанцията, но очевидно не го намери. Дини използва мобилния си телефон, но също без успех.

Настанен удобно на задната седалка, Рик се надсмиваше над себе си, като същевременно правеше опити да се наслаждава на обиколката на Парма.

Накараха го да седне на същата пейка пред кабинета на Франко, на която само преди двайсет и четири часа го беше оставил инспектор Ромо. Дини неохотно изчезна зад вратата, а Аски побърза да се отдалечи към дъното на коридора, сякаш не желаеше да има нищо общо с него. Минутите бавно се точеха.

Рик беше любопитен дали това е истински арест или отново някаква разновидност в стил „Ромо“. Но как да разбере? След още някоя и друга намеса на полицията като нищо щеше да обърне гръб на „Пантерите“, Сам Русо и уважаемия синьор Брункардо. Изведнъж изпита нещо като носталгия към Кливланд.

Дочуха се някакви гласове, после вратата рязко се отвори и в коридора нахлу неговият фулбек, следван по петите от Дини. Аски изпъна гръб и застана мирно.

— Много съжалявам, Рийк! — прогърмя Франко и го сграбчи в мечешката си прегръдка. — Много, много съжалявам! Станала е грешка, нали?

Очите му заплашително се спряха върху лицето на Дини, който съсредоточено разглеждаше върховете на лъскавите си черни обувки. Аски имаше вид на сърна, заслепена от автомобилни фарове.

Рик направи опит да каже нещо, но думите му убягваха. Секретарките на Франко наблюдаваха сцената през отворената врата на канцеларията.

Франко изстреля няколко думи по посока на Аски, после зададе остър въпрос на Дини. Младежът отвори уста да отговори, но бързо се отказа. Съдията отново се обърна към Рик.

— Няма проблем, нали?

— Добре, добре, всичко е наред — въздъхна американецът.

— Колата твоя ли е?

— О, не. Мисля, че е собственост на синьор Брункардо.

Очите на Франко се разшириха, гърбът му се вцепени.

— На Брункардо?!

Аски и Дини бяха на път да припаднат. Успяха да се задържат на крака, но почти спряха да дишат. Франко изстреля няколко бързи думи на италиански, сред които Рик успя да различи „Брункардо“, произнесена няколко пъти.

В коридора се появиха двама мъже в тъмни костюми и обемисти куфарчета в ръце, вероятно адвокати. В тяхна чест, а вероятно и поради хората от кабинета му съдия Лазарино продължи да бичува младите полицаи с ожесточението на армейски сержант.

На Рик му стана мъчно за момчетата. В края на краищата те се бяха отнесли с него добре, не го бяха третирали като уличен престъпник. Когато тирадата най-после приключи, Аски и Дини умърлушено се изнизаха през вратата. Франко го увери, че колата вече е освободена и всеки момент ще му бъде върната. Няма нужда да казват на синьор Брункардо. След поредната серия извинения адвокатите най-после бяха поканени в кабинета, а секретарките възобновиха работата си.

Франко за пореден път изрази съжаление за начина, по който Парма беше посрещнала Рик. За компенсация го покани на вечеря на следващия ден, уверявайки го, че съпругата му — една прекрасна жена — готви превъзходно. Изобщо не му даде възможност да откаже.

Рик прие поканата и съдията доволно кимна. След което поясни, че има важна среща с неколцина адвокати и трябва да се връща на

работа. Ще се видим утре вечер, приключи той. Дотогава чао.

11

Масажистът на отбора беше слабо като вейка колежанче на име Матео, който говореше ужасен английски, при това бързо. След няколко опита той най-сетне успя да обясни, че иска да възнагради новия куотърбек с един хубав масаж. В колежа учел нещо, което било свързано с нещо друго, а то пък било в основата на някаква нова теория за масажа. Рик отчаяно се нуждаеше от едно хубаво мачкане и затова побърза да се просне на една от двете големи маси и направи знак на Матео да започва. Момчето заби пръсти в коленните му сухожилия и след броени секунди той беше готов да крещи. Но човек не се оплаква по време на масаж — това беше ненарушимо правило при професионалния футбол. Големите играчи никога не се оплакват.

— Така добре? — задъхано попита Матео.

— Да, но намали темпото, ако обичаш.

Момчето очевидно не успя да се справи с превода и Рик скри лице в кърпата си. Намираха се в съблекалнята, която се използваше още като склад за екипировката и кабинет на треньорите. В момента помещението беше празно, защото до тренировката оставаха цели четири часа. Матео продължи да пъшка и да го мачка, а Рик направи опит да мисли за други неща. Например как да намекне на треньора Русо, че предпочита да не участва в повече упражнения за физическа подготовка. Край на сериите от спринтове, край на лицевите опори, приклякванията и всякакви други дивотии. Намираше се в добра форма — достатъчно добра за онова, което му предстоеше. Прекаленото натоварване може да доведе до травми, разтежения и други неприятни неща. Куотърбекът в повечето професионални отбори се подготвя на специален режим и разгрява по своя програма, която няма нищо общо с физическите натоварвания на останалите играчи.

Но едновременно с това се безпокоеше и как ще го възприемат колегите. Глезен американски куотърбек, който е прекалено добър, за да тренира. И прекалено мек, за да се подлага на тежки натоварвания.

Италианците явно си падаха по калта и потта, а само след три дни щяха да сложат пълната екипировка.

Матео се прехвърли на кръста и започна да пипа по-меко. Масажът действаше. Болезнено скованите мускули започнаха да се отпускат. Сам влезе в съблекалнята и опря задник в другата маса.

— Мислех, че си във форма — любезно подхвърли той.

— И аз мислех така.

Пред публика Матео бързо се върна към първоначалния си метод на изтезания.

— Боли, а?

— Малко. Обикновено не правя толкова много спринтове.

— Налага се да свикнеш. Ако започнеш да клинчиш, италианците ще те вземат за женчо.

Това решаваше въпроса.

— Но не аз започнах да драйфам, нали? — не пропусна да отбележи Рик.

— Вярно, но изглеждаше на ръба.

— Благодаря.

— Току-що ми се обади Франко. Пак си имал проблеми с полицията, а? Добре ли си?

— Докато имам Франко, ченгетата могат да ме арестуват всеки ден.

Започваше да се изпотява от болка, но правеше върховни усилия да се държи нормално.

— Ще ти извадим временна книжка и ще ти дадем документи за колата. Грешката е моя, извинявай.

— Не се притеснявай. При Франко работят няколко доста готини мацки.

— Чакай да видиш жена му. На утрешната вечеря сме поканени и ние с Ана.

— Страхотно.

Матео го обърна по гръб и започна да удря бедрата му. Рик почти изкрещя, но някак успя да не направи гримаса.

— Искам да си поговорим за нападението — подхвърли той.

— Прегледа ли наръчника с комбинациите?

— Той е за гимназисти.

— Да, съдържа основните неща. Тук не можем да си позволяваме нещо ефектно. Опитът на играчите е ограничен, а и нямат много време за тренировки.

— Няма да се оплаквам. Просто имам няколко идеи.

— Да вървим.

Матео се оттегли назад като горд хирург.

— Страхотна работа — похвали го Рик и с накуцване се отдалечи.

На вратата се изправи Слай. От ушите му висяха някакви жици, шофьорската му шапка беше накривена на една страна, а на гърба си пак носеше фланелката на „Бронкос“.

— Хей, Слай! — изкрещя Рик. — Идвай бързо, Матео ще ти направи един страхотен масаж!

Размениха си няколко закачки на тема „Бронкос“ срещу „Браунс“, след което Слай се съблече по боксерки и легна на масата. Матео прещрака с кокалчета и го нападна. Слай направи гримаса, но прехапа език.

Два часа преди тренировката Рик, Слай и Трей Колби излязоха на терена с треньора Русо и преминаха към комбинациите за нападение. За облекчение на Сам новият куотърбек не прояви желание за генерални промени, а направи някои предложения, свързани с посоката на пасовете и играта по земя. Слай на няколко пъти повтори, че играта по земя на „Пантерите“ е много проста: дайте топката на Слай и се дръпнете от пътя му. В другия край на терена се появи фигурата на Фабрицио, който явно предпочиташе да остане сам. Започна серия от упражнения за разтягане, които обаче бяха повече за шоу, отколкото за реално отпускане на мускули.

— Е, все пак се появи на втората тренировка — отбеляза Слай.

— Какво означава това? — попита Рик.

— Още не е напуснал — отвърна Трей.

— Да напусне ли?

— Има навик да си тръгва, когато му скимне — поясни с въздишка Сам. — На тренировка, по време на мач или просто ей така.

— А защо го търпиш?

— Защото е най-добрият ни краен нападател — отвърна Сам. — Освен това играе за слава.

— Пичът има страхотни ръце — рече Трей.

— И може да лети — добави Слай. — По-бърз е от мен.

— Майтапиш ли се?

— Тц. На четирийсет ярда ме бие с цели четири крачки.

Нино също подрани и след серия от жизнерадостни поздрави се впусна в равномерно бягане около терена.

— Защо си върти задника по този начин? — сбърчи вежди Рик, присъединил се към групичката, която го наблюдаваше.

Слай се изкикоти, Сам и Трей се присъединиха към него. Слай се възползва от възможността да направи бърз опис на споменатата анатомия на колегата си.

— На тренировка не изглежда чак толкова зле, но по време на мач, навлякъл доспехите, нещата търпят коренна промяна — най-вече мускулите, които движат задните му части. Нино обича сблъсъците, при това толкова горещо, че понякога забравя за топката. Мисли единствено как да фрасне противника, навежда се напред и задните му бузи започват да се тресат като желе. Ако в този момент ги докоснеш, той подскача като ужилен, сякаш иска да излезе от кожата си.

— Може би трябва да използваме система с приоритет на пасовете като „пушка“ — подхвърли Рик и групичката отново избухна в смях.

— Става — кимна Трей. — Но проблемът е там, че Нино не е особено прецизен. Ще ти се наложи да гониш топката по целия терен.

— Опитвали сме — добави Сам. — Пълно нещастие.

— Трябва да увеличим бързината на подаването му — рече Трей. — Често става така, че аз съм на позиция, а куотърбекът още не е получил топката. Той ме преследва на пълни обороти, аз се оглеждам за топката, а през това време Нино ръмжи срещу някой нещастник, изпречил се на пътя му.

Нино завърши обиколката и се приближи, следван от Фабрицио. Рик предложи да потренират „пушка“, прибягвайки до най-простите варианти на разиграването. Центърът отиграваше топката сравнително добре, но ужасно бавно. Пристигнаха и останалите играчи на „Пантерите“. Не след дълго над игрището полетяха множество топки. Италианците тренираха шутове и пасове със смайващо усърдие.

Сам пристъпи към Рик и каза:

— Час и половина преди тренировката те изгарят от нетърпение да започнат. Освежаващо, а?

— Никога не съм виждал подобно нещо.
— Обичат играта.

Франко и малкото му семейство обитаваха последния етаж на старо палацо на Пиаца дела Стеката, в сърцето на града. Всичко в него беше старо — износените мраморни стъпала, дъсчените подове, артистично напуканите стени, портретите на някогашни благородници, високите сводести тавани с оловни канделабри, масивните кожени дивани и столове.

Но тъмнокосата му съпруга Антонела действително изглеждаше забележително млада. Беше толкова красива, че привличаше мъжките погледи като магнит. Въпреки английския й със силен акцент Рик беше готов да я слуша цяла нощ.

Синът им Ивано беше на шест години, а малката Сузана само на три. Позволиха им да останат при гостите около половин час, след което гувернантката ги сложи да си легнат.

Ана, съпругата на Сам, също беше привлекателна жена. Отпивайки от чашата с просеко, Рик беше насочил цялото си внимание към дамите. Във Флорида бе завързал краткотрайна връзка с някаква мацка, която обаче бе зарязал, без дори да я предупреди, че заминава за Италия. Оказа се, че в Парма има много красиви жени, но те говореха друг език. Мажоретки нямаше — лъжа, за която продължаваше да проклина Арни. Беше зажаднял за женска компания, включително натежалия от акценти вариант на чаша вино със съпругите на приятели. Но мъжете им не се отделяха от тях и на моменти Рик буквално потъваше в непознатия език, докато останалите четирима се смееха от сърце на шегите и закачките на Франко. Слаба жена с престилка и посивели коси периодично се появяваше с плато леки мезета — предимно тънко нарязано прошуто, пармиджано и маслини. След което бързаше да се оттегли в кухнята, където се приготвяше вечерята.

Масата за хранене беше истинска изненада — голяма плоча от черен мрамор, стъпила върху две масивни урни на малката, очертана от цветя тераса с прекрасен изглед към старинния център на града. В средата на плочата имаше ваза със свежи цветя, около която горяха свещи. Между сребърните прибори и чиниите от фин порцелан

стърчаха бутилки червено вино. Нощният въздух беше чист, леко хладен при поривите на лекия ветрец. Тиха оперна музика долиташе от невидими тонколони.

Настаниха Рик на най-хубавото място, с прекрасна гледка към купола на катедралата. Франко щедро разля виното по чашите и вдигна тост за техния нов приятел.

— Пожелавам „Супербоул“ на Парма — каза в заключение той, а очите му мечтателно се премрежиха.

Къде съм попаднал? — неволно се запита Рик. През март обикновено отскачаше до Флорида, където играеше голф, вдигаше тежести, правеше кросове и всичко останало за поддържане на формата си. В същото време Арни въртеше телефоните в отчаян опит да открие отбор, който се нуждае от помощта му. Надежда винаги имаше. Всеки телефонен разговор можеше да завърши с нов договор. А новият отбор можеше да донесе дългоочаквания прелом. Пролетта означаваше нови надежди, нови мечти. За отбор с добра офанзивна линия, гениален координатор, талантливи крайни нападатели — изобщо с всичко. Неговите пасове ще бъдат точни, разпилявайки защитата на противника. „Супербоул“. „Пробоул“. Тлъст договор. Уважение. Слава. Тълпи мажоретки.

Всеки март това изглеждаше възможно.

Къде съм попаднал?

Първото ястие, или антипасто, представляваше дебели резени пъпеш, покрити с тънки парченца прошуто. Разливайки вино по чашите, Франко обясни, че това блюдо е широко разпространено в областта Емилия-Романя — нещо, което Рик беше чувал вече няколко пъти. Но най-доброто прошуто, естествено, се правеше в Парма. Дори Сам намери начин да извърти очи по посока на Рик.

След няколко залъка Франко се обърна към него и попита:

— Обичаш ли операта, Рик?

Директният отговор „не, по дяволите“ със сигурност щеше да обиди всичко живо в радиус от сто мили, затова Рик избра по-мек вариант.

— В Америка не слушаме кой знае колко опера — промърмори той.

— Тук е обратното — тръсна глава Франко, а Антонела отхапа парченце пъпеш, погледна Рик и го дари със сладката си усмивка. —

Непременно ще те заведем на опера — продължи съпругът й. — Театро Реджио е най-добрият оперен театър в света!

— Гражданите на Парма са луди по операта — обади се Ана. Тя беше седнала до Рик, Антонела беше точно срещу него, а в качеството си на домакин съдия Франко оглавяваше масата.

— А вие откъде сте? — попита Рик с намерението да смени темата.

— Оттук. Чичо ми беше един от големите баритони на Парма.

— Театро Реджио е много по-велик от миланската „Ла Скала“ — обяви Франко, без да се обръща директно към никого.

— Няма начин — реши да го подразни Сам. — „Ла Скала“ е прочута по целия свят.

Очите на домакина се разшириха, сякаш се готвеше да атакува. Забележката на Сам го накара да премине на италиански, а останалите го слушаха с видимо неудобство. В крайна сметка той се овладя, замълча за момент и попита на английски:

— Кога си ходил в „Ла Скала“?

— Никога — отвърна Сам. — Но съм виждал снимки.

Франко избухна в гръмогласен смях, а Антонела стана и се отправи към кухнята.

— Непременно ще те водя на опера — обеща Франко, обръщайки се към Рик. Той само се усмихна, опитвайки се да си представи нещо по-лошо.

Следващото ястие се наричаше *анолини* и представляваше топчета от тесто за спагети, пълни с говежда кайма и пармиджано, обилно полети със сос от специални гъби, които тук наричаха *порчини*. Антонела посочи, че това е едно много разпространено в Парма ястие, а обясненията й на английски със силен италиански акцент бяха истинска музика за ушите на Рик. На практика не му пукаше за вкуса на пастата, достатъчно беше да слуша тази красива жена.

Франко и Сам потънаха в разговор за операта, провеждан на английски. Ана и Антонела говореха за децата си, също на английски.

— Моля ви, говорете на италиански — не издържа в един момент Рик. — Толкова прекрасно звучи.

Останалите се подчиниха, а той мълчаливо се наслаждаваше на храната, виното и гледката. Майсторски осветен, куполът на

катедралата се издигаше величествено в центъра на града, оживен от многобройни коли и пешеходци.

Анолините отстъпиха място на основното блюдо. То се състоеше от пълнено *капоне*, запечено във фурна. Под влиянието на няколко чаши вино Франко даде една доста колоритна дефиниция на *капоне*: мъжко пиле, кастрирано на втория месец от живота си.

— Просто ей така — прас! — и готово.

— Това усилва аромата — добави Антонела, а Рик остана с подозрението, че кастрираните части са прибавени към пълнежа.

След първата хапка — малка и предпазлива, това престана да има значение. С тестиси или без тях, пълненият петел беше превъзходен.

Започна да дъвче бавно и с нескрита наслада, продължавайки да се учудва на страстта на италианците да разговарят по време на хранене. От време на време се сещаха за него и му задаваха по някой въпрос за миналото, след което отново преминаваха на музикалния си език и тотално го забравяха. Дори Сам, роденият в Болтимор янки, изглеждаше щастлив да си бъбри с жените на родния им език. Това накара Рик сериозно да се замисли за усвояването на няколко елементарни фрази — за пръв път от появата му в Парма. Фактически идеята беше много добра, защото не виждаше друг начин да контактува с местните момичета.

След петела сервираха сирене и друго вино, последвани от десерт и кафе. Малко след полунощ Рик най-сетне се сбогува с любезните домакини и пое пеша към дома си. В момента, в който вратата на апартамента се захлопна зад гърба му, той се просна на леглото и заспа както си беше с дрехите.

12

Априлското утро в долината на река По беше прекрасно. Отборът на неаполитанските „Бандити“ напусна града с влака в 7:00 ч. сутринта, отправяйки се на север за първия си мач от новия сезон. Пристигнаха в Парма в 2:00 ч. следобед, а мачът започваше в 3:00 ч. Влакът в обратна посока потегляше в 11:40 ч. и отборът щеше да се прибере у дома в 7:00 ч. на следващата сутрин — точно двайсет и четири часа след тръгването.

Озовали се в Парма, трийсетте играчи на „Бандитите“ се натовариха в един автобус за Стадио Ланфранки и помъкнаха екипировката си към съблекалнята за гости, която беше в дъното на коридора, точно срещу съблекалнята на „Пантерите“. Навличайки бързо доспехите си, те излязоха на терена и започнаха обичайната загрявка.

Два часа преди началото на мача всичките четирийсет и двама играчи на „Пантерите“ се бяха събрали в съблекалнята. Повечето кипяха от нервна възбуда, готови да фраснат всеки, които се изпречи пред очите им. Синьор Брункардо ги изненада с нов екип — черни фланелки със сребърни номера на гърба и думата „Пантерите“ отпред.

Нино пушеше обичайната си цигара преди сблъсъка. Франко бъбреше с Трей и Слай, а Пиетро — бързо влизащият във форма централен защитник от втора линия, медитираше с помощта на личния си айпод. Матео се мяташе насам-натам, разтривайки мускули, превързвайки глезени и поправяйки различни части от екипировката.

Типична атмосфера преди мач, помисли си Рик. По-малка съблекалня, по-слаби играчи и по-малки цели, но това не се отразяваше на основните неща от играта. Той беше готов. Русо събра тима за няколко общи думи и забележки, след което ги пусна на свобода.

Деветдесет минути преди началния сигнал Рик стъпи на терена. Трибуните все още бяха празни въпреки прогнозата на Сам за добро посещение — „може би хиляда човека“. Времето беше великолепно, а

на предния ден „Гадзета ди Парма“ помести голям материал за първия мач на „Пантерите“ и специално за новия куотърбек, пристигнал директно от НФЛ. Половин страница беше заделена на една от хубавите цветни фотографии на Рик. Според Сам това се дължало изцяло на синьор Брункардо и неговото влияние в града.

Излизането на терена в НФЛ, а дори и на някой от стадионите на „Голямата десетка“, винаги беше съпроводено от значително нервно напрежение. Предстартовата треска беше толкова силна, че повечето от играчите бързаха да напуснат съблекалнята в първия удобен момент. Навън, потънали в огромната чаша на стадиона, запълнена от хиляди фенове, те правеха огромни усилия да свикнат с хаоса на десетките камери, оркестри и мажоретки, плюс стотиците хора, които Бог знае как намираха начин да се доберат до терена.

Стъпвайки на тревата на Стадио Ланфранки, Рик с мъка сдържа усмивката си. Беше нервен като гимназист, на когото предстои първа изява в училищното първенство на щата.

След няколкоминутна загрявка под ръководството на Алекс Оливето нападението се събра на петярдовата линия и Сам започна серия от предварително заучени комбинации. Двамата с Рик бяха избрали дванайсет, които щяха да използват през целия мач: шест за игра по земя и шест за пасове. Най-слабото място на „Бандитите“ беше последната линия на защитата — без нито един американец — и в последния мач между двата отбора куотърбекът на „Пантерите“ беше направил подавания за общо 200 ярда.

Пет от шестте комбинации по земя щяха да обслужват Слай, а задачата на Франко беше гмуркане за спечелване на късо разстояние, но само ако отборът води в резултата. Той много обичаше да удря, но имаше навика да изпуска топката. Всичките шест паса трябваше да бъдат насочени към Фабрицио.

След един час загрявка играчите се прибраха в съблекалнята. Сам събра отбора за няколко думи преди началото, а Оливето ги надъха с няколко нецензурни ругатни по адрес на град Неапол.

Рик не разбра нито дума, но италианците със сигурност бяха наясно с онова, което им се внушаваше. И бяха готови за война.

* * *

Кикерът на „Бандитите“, бивш играч по традиционен футбол със здрави крака, изрита топката чак в крайната зона при началния удар. Докато Рик навлизаше на терена за първите отигравания, в главата му изплува далечен спомен за последния мач, който беше започнал като титуляр. В Торонто, преди сто години.

Домакинските трибуни вече бяха претъпкани, а местните фенове знаеха как да вдигат шум. Развяваха се големи, изписани на ръка лозунги, скандираха се оглушителни призиви. Играчите на „Пантерите“ светкавично се наелектризираха, особено Нино, който не беше на себе си.

— Двайсет и шест, смаш! — изкрещя Рик.

Нино преведе, играчите тръгнаха към линията. Във „формация“ Франко бе зад него на четири ярда като фулбек, а Слай още седем ядра по-назад. Рик внимателно огледа защитата, но не откри нищо обезпокоително. Комбинацията представляваше дълбоко поднасяне на топката надясно, което даваше възможност на пробивния бек да огледа и разчете блокадата и да си избере пролука. „Бандитите“ имаха петима защитници на първа и двама на втора линия — и двамата доста по-дребни от Рик. Задните части на Нино панически се тресяха. Рик отдавна беше решил да използва бързо начало, особено при първата атака. Избърза с команда „долу“. Протегна ръце под центъра и здравата го плесна, просто защото леко докосване щеше да го доведе до непозволено движение. Последва „готови“, секунда, после „давай“.

За миг всичко се движеше, но не и топката. Офанзивната линия се стрелна напред със силно пъшкане и сумтене, а Рик изчакваше. Когато най-сетне получи топката, той бързо замахна, все едно ще я изстреля, за да „замрази“ последните в защитата на противника. После се обърна за поднасянето. Ръмжейки заплашително срещу бранителя, когото възнамеряваше да прегази, Франко осъществи блок. Слай получи топката дълбоко в полето, направи финт по посока на страничната линия, после рязко смени посоката и след като спечели шест ярда, напусна терена.

— Двайсет и седем, смаш! — извика Рик.

Същата комбинация, но по левия фланг. Печалба от 11 ярда, посрещната от публиката с освиркване и овации. Рик никога не си беше представял, че хиляда зрители могат да вдигат толкова шум. Слай се понесе напред — надясно, после наляво, надясно, пак наляво.

Нападателната формация прекоси централната линия, но зацикли на 40 ярда, в половината на „Бандитите“. При трети опит за четири ярда Рик реши да потърси с пас Фабрицио. Слай се задъхваше и имаше нужда от почивка.

— I дясно, флекс Z, 64 кърл, H суинг — обяви Рик.

Нино преведе с високо съскане. Комбинация за Фабрицио. Играчите от офанзивната линия вече се потяха, но изглеждаха щастливи. Натискаха топката в сърцето на защитата, бяха мощни и неудържими. След шест разигравания Рик изглеждаше отегчен, в душата му се надигна желание да демонстрира точността на ръката си. Все пак не му плащаха двайсет бона за нищо, нали?

„Бандитите“ отгатнаха намеренията им и изпратиха всички напред, с изключение на последните двама в защита. Рик видя това и понечи да се откаже, но не искаше да рискува и с провалена комбинация. Отстъпи три крачки, избърза с паса и изстреля един снаряд към мястото, където Фабрицио трябваше да се обърне. В същия миг получи силен удар в гърба от защитника зад себе си и двамата се претърколиха на земята.

Пасът беше перфектен, но малко силничък за 10-ярдов. Фабрицио протегна ръце, но топката го удари в гърдите и се вдигна във въздуха, лесна плячка за пазачите му.

Ето пак, унило поклати глава Рик, насочвайки се към страничната линия. Първият му нас на италианска земя беше точно копие на последния в Кливланд. Публиката утихна. „Бандитите“ ликуваха. Фабрицио с накуцване се насочи към пейката, дишайки учестено.

— Пасът беше прекалено силен — обади се Сам. Нямаше никакво съмнение към кого са отправени укорите му.

Рик смъкна шлема и коленичи на страничната линия. Куотърбекът на Неапол — невръстно хлапе от „Боулинг Грийн“, изпълни безпогрешно първите си пет паса. След по-малко от три минути нападението на „Бандитите“ стигна до крайната зона.

Нацупеният Фабрицио остана на пейката. Разтриваше гърдите си така, сякаш имаше няколко счупени ребра. Резервен краен нападател беше Клаудио, по професия пожарникар. По време на загрявката този Клаудио бе уловил едва половината от пасовете му и дори по-малко на тренировка. „Пантерите“ започнаха втората атака от своята 21-ярдова

линия. Две нападения към Слай ги придвижиха 15 ярда по-напред. Беше приятно да се наблюдават действията на този играч, особено от дълбочина. Слай беше изключително бърз и много добре сменяше посоката.

— Кога ще получа топката? — нетърпеливо изръмжа Франко при поредното скупчване.

Втори опит за четири ярда. Защо пък да не опитаме, помисли си Рик.

— Сега! — отвърна той и извика: — Трийсет и две, гмуркане!

— Трийсет и две, гмуркане? — учуди се Нино. Франко изруга на италиански, Нино му отвърна. Двамата се откъснаха от скупчването, а част от нападателната формация започна да мърмори.

Франко получи топката, направи светкавично движение надясно и се задържа на крака, демонстрирайки учудваща стабилност. Силен бодичек го разлюля. Един от защитниците на противника се хвърли в краката му, а той отвърна с блокиращ удар, който би впечатлил дори великия Франко Харис. След което се понесе напред. Защитниците на „Бандитите“ отскачаха от него като гумени топки. Един корнърбек го беше възседнал като тореадор побеснял бик, но той продължаваше да лети напред. Когато най-после го препънаха и тялото му рухна на тревата, „Пантерите“ бяха спечелили цели двайсет и четири ярда. Франко се надигна и тръгна обратно, подхвърляйки нещо на Нино, който, естествено, беше абсолютно убеден, че всичко се е случило благодарение на неговото блокиране.

Фабрицио изтича на терена, успял да се възстанови по наистина невероятно бърз начин. Рик реши веднага да го използва. Обяви на висок глас новата комбинация, определяйки мястото му на крилото. Получи се наистина чудесно. При първи опит защитата на противника се съсредоточи на Слай, а Фабрицио получи чудесен шанс за измъкване. Пасът беше мек и изключително точен. Фабрицио спокойно пое топката и на 15-те ярда бе абсолютно свободен.

Акцията беше посрещната с оглушителни аплодисменти, гръмнаха разноцветни фойерверки. Рик с удоволствие изпи чаша вода. Това беше първият му пас за тъчдаун от четири години насам. Почувства се добре. Нямаше никакво значение къде се намира.

До края на полувремето направи още два тъчдауна и „Пантерите“ поведоха с 28:14. В съблекалнята Сам ги наруга за допуснатите наказания — нападението беше избързало цели четири пъти, след което ги наруга и за покриването на зоните, позволило на противника да направи пасове с обща дължина от 180 ярда. След което щафетата пое Алекс Оливето, който каза още тежки думи за защитната линия, която не беше притеснила нито един опит за пас и не беше съборила нито един от нападателите на противника. Те бяха придружени от силни крясъци и обвинително насочени показалци. На Рик му се прииска малко тишина, за да може да си почине.

Една загуба от Неапол щеше да провали сезона. При само осем мача в програмата и Бергамо, готов отново да е начело на таблицата, нямаше никакво място за провали.

След двайсет минути сочни ругатни „Пантерите“ излязоха на терена. Рик имаше чувството, че е присъствал на още една мъчителна почивка в мач от НФЛ.

„Бандитите“ изравниха четири минути преди края на третата четвърт и всички до страничната линия на Парма изглеждаха много напрегнати. Рик настоятелно повтаряше „спокойно, спокойно“, но не беше сигурен, че го разбират. Играчите мълчаливо гледаха новия си куотърбек, който би трябвало да е велик.

След края на третата четвърт Сам и Рик бяха наясно, че се нуждаят от нови комбинации. Противниковата отбрана внимаваше за действията на Слай и покриваше Фабрицио с двама пазачи. По всичко личеше, че Сам е надхитрен от младия треньор на Неапол — доскорошен помощник в университетския отбор на „Бол Стейт“.

Но нападението бързо разбра, че разполага с ново оръжие. При трети опит за четири ярда Рик се готвеше да направи поредното хвърляне, но с крайчеца на окото си зърна левия бек на противника, устремен към него. Между тях липсваха играчи на „Пантерите“ и той направи бърз финт с тяло. Защитникът профуча покрай него, но в същия момент той изпусна топката. През следващите три секунди, които му се сториха цяла вечност, Рик се навеждаше да я вдигне. А когато се изправи, вече нямаше друг избор, освен да се впусне в спринт. И той хукна с всички сили — точно както едно време в Девънпорт Саут. Заобиколи купчината от играчи, в която защитниците бяха прекалено ангажирани, след което спринтира към последните в

отбраната. Зрителите изригнаха, а на Рик Докъри сякаш му пораснаха криле. Финтира един от бранителите, че ще се насочи към ъгъла, после направи рязък завой и полетя през центъра — като Гейл Сайърс в най-добрите му години, истински ас. Последният човек, от когото очакваше помощ, беше Фабрицио, който обаче безстрашно се хвърли в краката на преследвачите му, забавяйки ги достатъчно, за да позволи на Рик да профучи покрай тях и да измине цялото разстояние до обетованата земя. Миг по-късно прекоси голлинията, подхвърли топката на съдията и избухна в смях. Смееше се на себе си, просто защото току-що беше пробягал седемдесет и два ярда за тъчдаун — най-дългото разстояние в кариерата му. Дори в гимназията не беше отбелязвал точки от толкова далеч.

Играчите на резервната скамейка щяха да го удушат в прегръдките си, крещейки поздравления, които той не разбираше.

— Това бе цяла вечност! — извика Слай, ухилен до уши.

Пет минути по-късно куотърбекът нанесе още един решителен удар. Изглеждаше като човек, който изгаря от желание да демонстрира качествата си. Измъкна се от „джоба“ на четири крака, изпъна рамене и се приготви за следващия спринт. Втората линия на противника заряза индивидуалните си задачи. Изчаквайки до последния миг, Рик се закова на място — на по-малко от метър зад стената от играчи, направи рязко завъртане и изстреля един изключителен пас на 30 ярда през центъра. Там чакаше абсолютно свободният Фабрицио, който без проблеми пое топката и спринтира към голлинията.

Това реши мача. В края на последната четвърт Трей Колби пресече два паса и „Пантерите“ победиха с 48:28.

* * *

Събраха се при „Полипо“, готови за всичката бира и пица на света, която синьор Брункардо щеше да плати. Празникът продължи до късно, наситен с пиянски песни и мръсни вицове. Американците — Рик, Слай, Трей и Сам, бяха седнали заедно в края на дългата маса и се смееха от сърце на полуделите италианци.

В един след полунощ Рик изпрати имейл на родителите си:

Мамо, тате. Днес изиграх първия си мач. Победихме „Бандитите“ (от Неапол) с три тъчдауна. 18 от 22 паса за общо 310 ярда, четири тъчдауна, освен това спринтирах за 98 ярда и тъчдаун, също като едно време в гимназията. Много се забавлявах.

С обич, Рик

Вторият имейл беше до Арни:

В Парма съм непобедим. Пет тъчдауна е първият мач: четири по въздуха, един по земя. Истински жребец. Не, няма да играя при никакви обстоятелства футбол в зала. Свърза ли се с „Тампа Бей“?

13

Брункардо живееше на Виале Мариоти, в масивно палацо от XVIII век, което гледаше към реката и беше само на няколко пресечки от катедралата. Рик стигна дотам пеша, за около десетина минути. Беше зарязал фиата на една от уличките в близост до апартамента си, на хубаво място за паркиране, което не му се искаше да освободи.

Беше неделя надвечер, ден след голямата победа над „Бандитите“. Нямаше ангажименти за вечерта и все пак не изпитваше особено желание за това, което предстоеше. Разхождайки се напред-назад по Виале Мариоти, той правеше героични опити да не изглежда тъпо, докато отчаяно се опитваше да открие откъде се влиза в проклетото палацо. И за пореден път се запита как бяха успели да го наврат в ъгъла.

Сам.

Тренерът го беше притиснал — с помощта на Франко, разбира се.

В крайна сметка успя да открие звънеца и го натисна. Появи се древен иконом, облечен в черно, който намръщено го пусна да влезе. Огледа госта от горе до долу, но явно не остана във възторг от облеклото му. Рик от своя страна беше твърдо убеден, че изглежда добре: блейзър в мастилен цвят, тъмен панталон, истински чорапи, черни обувки, бяла риза и вратовръзка. Всичко закупено от един от магазините, които му беше препоръчал Сам. Чувстваше се почти италианец. Последва стария козел по величествен коридор с висок сводест таван, изписан с изящни фрески. Подът беше от блестящи мраморни плочи и свършваше в нещо като разширение, наподобяващо елегантна ниша. Там го посрещна синьора Брункардо, която говореше съвсем приличен английски. Казваше се Силвия. Беше привлекателна, силно гримирана, с безупречна прическа. Слаба и стройна, облечена в плътно прилепнала черна рокля, която подчертаваше фигурата й. Някъде към четирийсет и пет, с двайсет години по-млада от съпруга си Родолфо Брункардо, който скоро се появи и стисна ръката на новия си

куотърбек. Рик моментално усети, че този човек държи жена си изкъсо, при това напълно основателно. Цялата й фигура излъчваше поканата, която всеки мъж усеща безпогрешно: готова съм, когато кажеш и където кажеш.

Родолфо говореше английски със силен акцент. Изрази дълбокото си съжаление, че не бе успял да се запознае по-рано с новия куотърбек, но бизнесът го задържал извън града, и прочие, и прочие. Един много зает човек, притиснат от неотложни дела. Силвия гледаше Рик с големите си кафяви очи по начин, който започваше да го притеснява. Слава богу, че се появи Сам в компанията на Ана и разговорът стана по-непринуден. Разбира се, темата беше вчерашната победа, отразена подобаващо от спортните вестници. Звездата от НФЛ Рик Докъри беше повел „Пантерите“ към убедителна победа в първия за сезона мач. Голяма цветна снимка на половин страница беше запечатала мига, в който Рик пресича голлинията с първия си директен тъчдаун от десет години насам.

Естествено, той каза всичко, което се очакваше от него. Страшно харесва Парма. Апартаментът и колата са чудесни, а тимът е страхотен. С нетърпение очаква да спечелят „Супербоул“. В помещението се появиха Франко и Антонела, ритуалът с прегръдките се поднови. Последва ги келнер с табла в ръце, върху която имаше чаши с ледено просеко.

Това бяха всичките участници в скромното парти — семейство Брункардо, Сам и Ана, Франко и Антонела, Рик. След аперитивите, подплатени с изтънчени хапки за отваряне на апетита, компанията излезе пеша. Дамите с дълги кожени палта и на високи токчета, мъжете в тъмни костюми. Говореха на италиански, всички едновременно. Рик мълчаливо крачеше до тях, а в душата му се надигаше гняв срещу Сам, Франко и стареца Брункардо за абсурдната вечер.

Беше успял да открие някаква книга за Емилия-Романя, написана на английски. В нея, освен обичайните словоизлияния за храната и виното, имаше един значителен раздел за операта. Досадно и трудно за асимилиране четиво.

Театро Реджио се помещаваше в солидна сграда, построена в началото на XIX век от Мария Луиза — една от съпругите на Наполеон, която избрала да живее в Парма с единствената мисъл да бъде по-далеч от императора. Частните ложи се издигаха над салона за обикновените зрители, мястото за оркестъра и широката сцена на пет стръмни нива. Жителите на Парма са дълбоко убедени, че това е най-хубавата оперна сграда в света, а самото изкуство е по рождение в кръвта им. Те са внимателни и критично настроени слушатели. Аплодисментите им означават, че съответният артист може да очаква световна слава, но един фалшив тон или пропусната нота често се наказват с шумно неодобрение.

Ложата на Брункардо беше на второ ниво, вляво от сцената, с удобни кресла. Докато се настаняваха, Рик огледа пищния интериор и усети, че започва да изпитва респект. Добре облечената публика долу жужеше в нетърпеливо очакване. Някой им махна. Беше Карл Корберг — едрият датчанин, който преподаваше в университета и се опитваше да играе ляв офанзивен блокировач. В мача срещу „Бандитите“ беше пропуснал най-малко пет чисти блока. В момента беше облечен в елегантен смокинг, а италианската му съпруга изглеждаше блестящо. Рик се възползва от отличната си позиция, за да се възхити на елегантните дами в залата.

Сам не се отделяше от него, готов да помага по всякакъв начин.

— Тези хора са луди по операта — прошепна той. — Истински фанатици!

— И ти ли? — прошепна в отговор Рик.

— Няма друг начин. Може и да не повярваш, но в Парма операта е по-популярна от футбола.

— И от „Пантерите“?

Сам се засмя и кимна на една смайващо красива брюнетка, която минаваше под тях.

— Колко ще продължи всичко това? — попита Рик, без да отделя очи от стройната фигура на жената.

— Два часа.

— Няма ли начин да се измъкнем по време на антракта и да отидем да хапнем?

— За съжаление не. Но мога да те уверя, че вечерята ще бъде превъзходна.

— Не се съмнявам.

Синьор Брункардо му подаде програмата.

— Успях да намеря един екземпляр на английски — промърмори той.

— Благодаря.

— Не е зле да й хвърлиш едно око — прошепна Сам. — Понякога операта е объркваща, особено по отношение на действието.

— Аз пък си мислех, че става въпрос за банда дебелаци, които се дерат с пълен глас.

— Колко пъти си ходил на опера в Айова?

Осветлението леко намаля и хората започнаха да сядат по местата си. Рик и Ана получиха двете предни кресла, непосредствено зад парапета. Покрити с тънък велур. Най-добрите. Останалите се настаниха зад тях.

Ана извади тънко, наподобяващо молив фенерче, и го насочи към програмата в ръцете на Рик.

— Днес ще гледаме „Отело“, прочутата опера на Джузепе Верди. Той е наш земляк, родом от Бусето.

— Тук ли е?

— Не — усмихна се тя. — Верди е починал преди сто години. Най-великият композитор на своето време. Нали познавате творчеството на Шекспир?

— Разбира се.

— Много добре. — Осветлението намаля. Ана прелисти програмата и насочи фенерчето към четвърта страница. — Това е кратък преразказ на действието, хвърлете му един поглед. Операта е на италиански и може би ще ви е трудно да проследите развоя на събитията.

Рик пое фенерчето, хвърли поглед на часовника си и изпълни съвета. Докато четеше, зрителите заеха местата си и утихнаха. Осветлението угасна. Посрещнат с аплодисменти, диригентът се поклони на публиката. Оркестърът засвири.

Завесата бавно се вдигна, разкривайки впечатляващи декори. Остров Кипър. На пристанището са се събрали хора, които чакат кораба на Отело. Той се завръща от някаква битка, завършила с успех. В следващия момент въпросният храбър войн изведнъж се появи на

сцената и запя нещо, което може би означаваше „Празнувайте, празнувайте!“. Градът му отговори вкупом, с видим ентусиазъм.

Рик четеше бързо, опитвайки се да не пропуска събитията на сцената. Актьорите бяха облечени в красиви костюми, с тежък театрален грим. Гласовете им бяха наистина изключителни. Той направи опит да си спомни кога за последен път беше присъствал на жив спектакъл. Май беше отдавна, преди повече от десет години, в Девънпорт Саут. Имаше някакво гадже, което си падаше по театъра.

В трета сцена се появи и Дездемона, младата съпруга на Отело. Спектакълът рязко смени посоката си. Дездемона беше ослепителна: с дълга черна коса, безупречни черти и огромни кафяви очи, които Рик успя да види съвсем ясно, въпреки че седеше на двайсет и пет метра от сцената. Беше дребна и слаба, с изключителна фигура, отлично подчертана от костюма.

Бърз преглед на програмата му разкри името на актрисата: Габриела Балини, сопрано.

Съвсем естествено красивата Дездемона скоро привлече вниманието на друг мъж — Родриго. Започна се една невероятна сложна интрига. В края на първо действие Отело и Дездемона запяха в дует наситена с романтика балада, която Рик и останалите гости в ложата изслушаха с истинска наслада, за разлика от някои зрители в галерията. От евтините ложи на петия етаж се разнесоха освиркванията.

Рик беше освиркван толкова често и на толкова много места, че подобно отношение отдавна беше престанало да му прави впечатление. Но това се беше случвало на футболния стадион, който беше доста по-голям от оперната зала. Освиркването на няколко хиляди запалянковци си беше част от играта. В препълнения театър с ограничен брой места дюдюкането на пет-шест зрители звучеше като гръмотевичен тътен. Какво варварство, господи! Дълбоко шокиран, Рик гледаше как завесата се спуска след финала на първо действие, а Дездемона продължава да стои с високо вдигната глава, сякаш оглушала.

— Защо дюдюкат? — тихо попита той, докато лампите светваха.

— Тукашните хора са много критични — отвърна Ана. — А тя изпита известни затруднения.

— Какви затруднения? Тя пее прекрасно! — И изглежда прекрасно, добави мислено той. — Как е възможно да се освирква една

толкова добра певица?

— Убедени са, че пропусна няколко ноти. Свинщина според мен. Хайде да вървим.

Изправиха се, следвайки примера на повечето зрители в залата.

— Дотук ви харесва, така ли? — попита Ана.

— О, да — убедено отвърна Рик.

Спектакълът беше наистина чудесен. Никога досега не беше чувал такива гласове и именно затова беше озадачен от факта, че някой може да ги освирква.

— На свободна продажба се пускат едва стотина билета — поясни Ана и посочи високите ложи. — Всичките са ей там, изкупени от фанатизирани любители на операта. Те имат изключително сериозно отношение към това изкуство, аплодират добрите изпълнения, но не прощават на слабите. Тази Дездемона не е от най-добрите и изборът й предизвика сериозни брожения.

Напуснаха ложата и поеха чашите с просеко, поздравявайки хора, които Рик едва ли щеше да срещне отново. Първото действие продължи четирийсет минути, а антрактът след него — двайсет. Кога ли ще дойде време за вечерята, запита се Рик.

Във второ действие Отело беше обзет от подозрения, че съпругата му флиртува с мъж на име Касио. Това доведе до дълбок конфликт, естествено, между главните действащи лица. Лошите успяха да внушат на Отело, че Дездемона е невярна съпруга, и той, заслепен от гняв, даде клетва да я убие.

Завеса, още един двайсетминутен антракт. Май наистина ще се проточи някъде към четири часа, въздъхна в себе си Рик. Същевременно изпитваше силно желание да погледа и да послуша още малко прекрасната Дездемона. Беше готов да хукне към петия балкон и да друсне един юмрук в носа на всеки, който дръзне да я освирква.

В трето действие тя изпя няколко арии, без да предизвика негативна реакция. Фабулата продължаваше да ражда безкраен низ от второстепенни интриги. В резултат решението на Отело да убие красивата си съпруга ставаше все по-твърдо. След девет-десет сцени дойде финалът и на това действие. Време за поредния антракт.

Четвърто действие се разви в будоара на Дездемона. Малко след като я удуши, Отело започна да проумява, че в крайна сметка тя му е била вярна. Дълбоко разстроен и почти обезумял от мъка, той все пак

успя да изпее една великолепна ария. След това извади дълъг нож и със замах го заби в корема си. Рухнал върху тялото на съпругата си, ревнивецът успя да я целуне три пъти поред, след което красиво и драматично предаде Богу дух. Рик успя да проследи цялата драма, въпреки че очите му почти не се отделяха от Габриела Балини.

Четири часа след като седна в креслото на първия ред, Рик се изправи и възнагради участниците в драмата с любезни аплодисменти, също като останалите. Появата на Дездемона пред спусната завеса беше посрещната с нови освиркванията, които предизвикаха негодуванието на публиката в партера и частните ложи. Размахаха се юмруци, гневни лица се вдигнаха към евтините места в галерията. Това предизвика нова вълна от дюдюкания. Горката Габриела Балини се поклони с болезнена усмивка, сякаш не чуваше нищо.

Рик се възхити на куража и. Очите му за пореден път опипаха безупречната й фигура.

Досега бях убеден, че няма по-зли фенове от привържениците на „Филаделфия“, помисли си той.

Трапезарията на палацото беше по-голяма от целия апартамент на Рик. Около масата се настаниха още пет-шест души, поканени на вечерята. Все още бяха под влиянието на „Отело“ и възбудено обменяха впечатления, разбира се, на бърз и напълно неразбираем италиански. Дори Сам, единственият американец освен Рик, изглеждаше в плен на възбудата.

Рик се усмихваше, опитвайки се да имитира емоционалното състояние на местните. Любезен келнер се грижеше чашата му да не остава празна. В резултат се размекна още след първото блюдо. Продължаваше да мисли за Габриела — красивото изящно сопрано, останало недооценено от публиката.

Вероятно е разбита и опустошена, на прага на самоубийството, помисли си той. Как е възможно да пееш толкова емоционално и да не бъдеш оценен? По дяволите! Него го бяха освиркивали често и напълно заслужено. Но Габриела?!

До края на сезона оставаха още две представления. Здравата пийнал, Рик не беше в състояние да мисли за нищо друго, освен за младата певица. В главата му се въртяха невъзможни сцени. Беше

твърдо решен да си набави билет и за следващия спектакъл на „Отело“.

14

В понеделник разпускаха, гледайки записи на следващия си противник. Сам работеше с видеото, пъшкаше и псуваше, но играчите пиеха бира и не влагаха сърце в онова, което течеше на екрана. Никой не беше в настроение за сериозен футбол. Предния ден миланските „Носорози“ — следващият им противник — бяха размазани от римските „Гладиатори“, които по принцип рядко се намесваха в борбата за „Супербоул“. Затова очакванията бяха за лесна победа. Според треньора обаче се очертаваше пълна катастрофа. В девет и половина Сам вдигна ръце и разпусна отбора.

Рик паркира на доста голямо разстояние от апартамента си и тръгна пеш към центъра. Целта му беше тратория на име „Ил Трибунале“ в близост до Страда Фарини — на хвърлей място от сградата на съда, където обичаха да го водят ченгетата. Там го чакаше Пиетро с новата си съпруга Ивана, която беше в напреднала бременност.

Италианците с готовност поеха грижите за своите американски съотборници. Слай твърдеше, че всяка година става така. Те се чувстваха горди от факта, че играят в един отбор с истински професионалисти, и правеха всичко възможно да превърнат Парма в максимално гостоприемно място за чужденците. Разбира се, с помощта на храната и виното. Един по един играчите на „Пантерите“ канеха американците на вечеря. Понякога на истински пирове в хубави апартаменти като този на Франко, понякога на семейни сбирки, в компанията на родители, лели и чичовци. Силвио — як мъжага с избухлив нрав, който играеше защитник на втора линия и по време на мач редовно пускаше в ход юмруците си, живееше във ферма на десет километра извън града. На неговата вечеря, състояла се един петък в стар, отлично реставриран замък, яденето и пиенето продължиха над четири часа. Около масата бяха насядали точно двайсет и един роднини на домакина, никой от които не знаеше дори дума на

английски. В крайна сметка Рик се озова проснат върху някакъв нар в студен таван, а на сутринта се събуди от кукуригането на петлите.

По-късно разбра, че Слай и Трей са били откарани от някакъв пиян вуйчо, който изобщо не успял да намери пътя за Парма.

Тази вечер домакин беше Пиетро. Беше обяснил, че двамата с Ивана чакат да се нанесат в нов и хубав апартамент, а този, който обитават в момента, просто не става за гости. Затова ги беше поканил в „Ил Трибунале“ — любимото му заведение в Парма. Пиетро работеше във фирма за семена и торове, чийто собственик много държеше да стъпи на френския и германския пазар. По тази причина се беше хванал да учи английски и усърдно го упражняваше с помощта на Рик.

Ивана не говореше английски. Никога не беше проявявала интерес към този език и изобщо не възнамеряваше да го стори. Беше простичка и доста наедряла жена, която се интересуваше единствено от бременността си. Любезно усмихната, тя кимаше и от време на време отправяше тихи предупреждения към буйния си съпруг.

След десетина минути в заведението се появиха Слай и Трей, привличайки любопитните погледи на останалите клиенти. В Парма чернокожите все още бяха рядкост. Настаниха се около малката масичка и заслушаха напъните на Пиетро да се пребори с английския. Пред тях кацна дебела буца пармиджано, последвана от плато с обичайните предястия в очакване на основните блюда. Поръчаха лазаня, равиоли със зеленчуци, фетучини с гъби със сос от заек и *анолини*.

След първата чаша червено вино Рик вдигна глава и небрежно огледа малкия салон. Очите му се заковаха върху красива млада жена, седнала на седем-осем метра от него в компанията на добре облечен младеж. Темата на разговора им очевидно не беше много приятна. Беше брюнетка, като повечето италианки — въпреки твърденията на Слай, че в северните части на Италия блондинките съвсем не са рядкост. Имаше красиви тъмни очи, в които проблясваха палави искрици, въпреки че в момента бяха потъмнели от гняв. Беше дребна и стройна, облечена в модни дрехи и…

— Хей, какво зяпаш? — попита Слай.

— Момичето насреща — отвърна Рик, след което почти си прехапа езика.

Компанията се извърна едновременно, но младата дама не им обърна внимание и продължи да разменя напрегнати реплики с кавалера си.

— Виждал съм я — добави Рик.

— Къде? — погледна го любопитно Трей.

— Снощи, в операта.

— Бил си на опера?! — подскочи Слай, готов да го захапе.

— Разбира се. Но теб те нямаше там.

— Бил си на *опера*? — натъртено повтори Пиетро и на лицето му се изписа уважение.

— Разбира се, гледах „Отело“. Блестяща постановка. Дамата на онази маса играеше Дездемона. Казва се Габриела Балини.

Ивана схвана достатъчно, за да се обърне още веднъж. После подхвърли няколко думи, които съпругът й бързо преведе.

— Това наистина е тя — обяви Пиетро, очевидно много доволен от своя куотърбек.

— Известна ли е? — полюбопитства Рик.

— Не особено. Добра певица, но съвсем не изключителна. — Пиетро преведе на съпругата си, която направи някакъв кратък коментар. — Ивана казва, че преживява труден момент.

Поднесоха салата с малки доматчета и разговорът отново се завъртя около американския футбол. Рик успя да се включи сравнително успешно, но не изпускаше от очи Габриела. Доколкото успя да види, на пръста й липсваше брачна халка. Жената не изпитваше особено удоволствие от присъствието на кавалера си, но двамата явно се познаваха добре и говореха сериозно. Не се докоснаха нито веднъж, държаха се резервирано.

По средата на огромната чиния фетучини с гъби Рик забеляза сълзата, който се плъзна по лявата буза на младата жена. Кавалерът й остана безучастен. Не направи опит да я успокои, въпреки че тя едва докосваше храната пред себе си.

Горкичката Габриела. Кой знае каква бъркотия цари в живота и. В неделя вечерта беше освиркvана в Театро Реджио, а днес очевидно имаше тежък разговор с мъжа срещу себе си.

Рик не беше в състояние да отмести очи от нея.

Непрекъснато се учеше. Скоро разбра, че най-големите шансове за паркиране са между пет и седем следобед, когато работещите в центъра си тръгваха. Но търсенето на свободно място си оставаше трудна игра, изискваща досадни обиколки. Рик беше много близо до мисълта да си купи или наеме скутер.

След десет вечерта беше почти изключено да намери свободно място в близост до дома си. Нерядко му се налагаше да оставя колата на десетина пресечки разстояние.

Вдигането с паяк беше рядко явление, но все пак се случваше. Съдия Франко и синьор Брункардо със сигурност щяха да помогнат, но Рик предпочиташе да не се стига до това. След тренировката в понеделник беше принуден да паркира далеч на север от центъра, на петнайсетина минути пеша от апартамента си. При това на място, запазено за зареждащи магазините автомобили. След вечерята в „Ил Трибунале“ той с бърза крачка се отправи към фиата, който за щастие се оказа на мястото си. Последва поредното досадно дълго търсене на свободно място.

Малко преди полунощ прекоси Пиаца Гарибалди, намали скоростта и започна да се оглежда. Нищо. Пастата и виното натежаха в стомаха му, започна да му се доспива. Продължи да обикаля из тесните улички, но редицата от нагъсто паркирани коли беше безкрайна. В близост до Пиаца Сантафиора попадна на тесен пасаж, който до този момент не беше забелязал. В дясната му част имаше едно миниатюрно място, в което можеше да се промъкне само с цената на няколко търпеливи маневри. Но беше длъжен да опита, нали? Изравни се с колата отпред и изчака пешеходците, които бързаха по тротоара. После включи на задна, отпусна съединителя и завъртя кормилото надясно, до отказ. Фиатът успя да се вмъкне в празнината, но задното дясно колело опря в бордюра. Жалко. Трябваше да направи още една маневра. Видя светлините на приближаващата се кола, но остана спокоен. Италианците са забележително търпеливи, особено онези от тях, които живееха в центъра. Те отлично знаят, че паркирането е мъка.

Отново излезе в средата на улицата. За миг му мина през ума да продължи, просто защото мястото беше прекалено тясно и щеше да му скъса нервите. В крайна сметка реши да направи още един опит. Превключи скоростите, нави волана и се обърна назад, опитвайки се да не обръща вниманието на фаровете, които вече бяха съвсем близо. В

същия миг кракът му се подхлъзна и изпусна съединителя. Колата подскочи, моторът угасна. Шофьорът отзад го възнагради с продължително натискане на клаксона — пронизително тънък и доста противен за лъскавото беемве в златист цвят. Кола за мъжкар — от онези, които винаги бързат. Твърд и безстрашен тип, който обаче предпочита да тероризира останалите участници в движението зад заключените врати на лъскавото си возило. Рик замръзна, за момент отново си помисли да продължи напред. После нещо щракна в главата му, той изскочи навън, размаха среден пръст и се понесе към колата отзад. Клаксонът продължаваше да вие. Зад кормилото на беемвето седеше 40-годишен задник с тъмен костюм и тъмно палто. Ръцете му върху кормилото бяха скрити от тъмни кожени ръкавици. Гледаше право напред и продължаваше да натиска клаксона, сякаш Рик изобщо не съществуваше.

— Слизай, мамка ти! — изкрещя извън себе си Рик.

Клаксонът продължаваше да вие. Зад беемвето се появи още една кола, после трета. Фиатът запречваше пътя.

— Слизай! — отново изрева Рик. За миг пред очите му се мярна лицето на съдия Франко, Бог да го благослови.

Втората кола също започна да свири. В резултат получи още един среден пръст от страна на Рик.

Как точно ще приключи това, за бога?!

Стъклото на втората кола се спусна, жената зад кормилото започна да бълва ругатни. Рик не й остана длъжен. В рамките на една-единствена минута пустата допреди миг уличка се задръсти от автомобили с натиснати клаксони.

Зад гърба му се затръшна врата и той механично се обърна. Млада жена запали мотора на фиата му, включи на задна и го вкара в свободното място. Бързо, елегантно, с една-единствена маневра. Очите му се разшириха от смайване. Не, не може да бъде! Фиатът утихна. Разстоянието между него и колата отпред не беше повече от двайсет и пет сантиметра. Отзад — също.

Беемвето изръмжа и потегли, същото сториха и колите зад него. Вратата на фиата се отвори и младата жена изскочи навън. Сандали на висок ток, великолепни крака. В следващия миг вече крачеше надолу по тротоара. Рик гледа след нея в продължение на една безкрайно

дълга секунда. Сърцето му лудо блъскаше, ръцете му бяха стиснати в юмруци.

— Хей!

Жената продължаваше да се отдалечава.

— Хей! Благодаря!

Стройната й фигура почти изчезна в мрака. Рик гледаше след нея като омагьосан.

Фризурата, елегантната походка. В тях имаше нещо познато. Прозрението дойде бързо.

— Габриела! — извика той.

Какво толкова? Ако бърка, тя просто няма да спре, нали?

Но тя спря.

Рик се понесе напред и я настигна под светлината на уличната лампа. Не знаеше какво да каже. Понечи да промърмори едно *грацие*, но жената го изпревари.

— Кой сте вие?

Английски. Добър английски.

— Американец съм, казвам се Рик — смотолеви той, махна с ръка в обратна посока и добави: — Благодаря ви за… онова.

Огромни, топли и все още тъжни очи.

— Откъде знаете името ми?

— Снощи ви гледах в операта. Бяхте великолепна.

Изненада в очите, лека усмивка, която окончателно го довърши. Великолепни зъби, трапчинки по бузите, искри в очите.

— Благодаря ви.

Рик остана със смътното впечатление, че тази жена не се усмихва често.

— Моля — смотолеви той. — Аз… Аз просто исках да ви кажа здрасти.

— Здрасти.

— Някъде тук ли живеете?

— Да, съвсем наблизо.

— Имате ли време за едно питие?

Нова усмивка.

— Разбира се.

Кръчмата беше собственост на някакъв тип от Уелс и в нея се събираха голяма част от живеещите в Парма англосаксонци. За щастие беше понеделник и заведението беше спокойно. Избраха си масичка до прозореца. Рик си поръча бира, а Габриела предпочете кампари с лед — питие, за което той дори не беше чувал.

— Говорите прекрасно английски — подхвърли той и замълча. Всичко в нея беше прекрасно.

— Живях в Лондон цели шест години след университета — отвърна тя.

Според първоначалната му преценка годините й бяха най-много двайсет и пет, но може би щеше да се окаже, че са някъде около трийсетте.

— С какво се занимавахте в Лондон?

— Учих в Лондонския колеж по музика, а след тона работих в Кралската опера.

— От Парма ли сте?

— Не, от Флоренция. А вие, мистър…

— Докъри. Ирландско име.

— От Парма ли сте?

Разсмяха се едновременно.

— Израснал съм в Средния запад, Айова — поясни Рик. — Били ли сте в Щатите?

— Два пъти, на екскурзия. Виждала съм повечето от големите градове.

— И аз. Също на нещо като екскурзия.

Нарочно беше избрал тази маса. Малка и кръгла. Седяха съвсем близо един до друг, с чаши пред себе си. Разстоянието между коленете им беше незначително. И двамата правеха усилия да изглеждат отпуснати и спокойни.

— Каква по-точно? — погледна го тя.

— Аз съм професионален футболист — поясни той. — Кариерата ми не се развива особено успешно. Подписах за един сезон с „Пантерите“ и това е причината да се озова в Парма.

Говореше откровено, може би заради предчувствието, че и нейната кариера не се развива добре. Очите й също го насърчаваха.

— „Пантерите“? — объркано попита Габриела.

— Да. В Италия също има професионална лига, макар и не на нивото на Щатите. Отборите са главно в северната част — Болоня, Милано, Бергамо…

— Никога не съм чувала за нея.

— Американският футбол не е особено популярен тук. Италия е страна на класическия футбол.

— Да, разбира се — кимна тя, но в думите и липсваше ентусиазъм. Отпи глътка от червеникавата течност в чашата си и попита: — От колко време сте тук?

— Три седмици. А вие?

— От декември. Тази седмица сезонът свършва и ще се върна във Флоренция.

Тя погледна тъжно встрани, сякаш Флоренция не беше мястото, където иска да бъде. Рик отпи глътка бира и закова очи в избелялата мишена за дартс на стената.

— Видях ви да вечеряте в „Ил Трибунале“ — каза след кратка пауза той. — Не бяхте сама.

Габриела го дари с пресилена усмивка.

— Да — кимна тя. — Бях с приятеля си Карлето.

Нова пауза. Рик реши да остави нещата така. Ако иска да говори за приятеля си, ще го направи сама.

— И той е от Флоренция — добави Габриела. — От седем години сме заедно.

— Това е много време.

— Да. Вие имате ли си някого?

— Не. Досега не съм имал сериозна приятелка. Много момичета, но нищо сериозно.

— Защо?

— Трудно ми е да кажа. Харесва ми да съм сам. Нормално състояние за всеки професионален спортист.

— А кой ви е учил да шофирате? — попита тя и двамата едновременно избухнаха в смях.

— Никога не съм имал кола със съединител — обясни той. — За разлика от вас.

— Тук се шофира по друг начин, особено при паркиране.

— А вие сте толкова добра при паркирането, колкото и в пеенето.

— Благодаря.

Прекрасна усмивка, пауза, малка глътка от чашата.

— Обичате ли опера?

Вече да, беше на път да изтърси Рик.

— Снощи ми беше за пръв път — овладя се той. — Много ми хареса, особено когато вие бяхте на сцената. За съжаление май не се случваше достатъчно често.

— Елате пак.

— Кога?

— В сряда имаме още едно представление, а в неделя закриваме сезона.

— В неделя играем в Милано — поклати глава Рик.

— Мога да ви уредя билет за сряда.

— Дадено.

Затвориха кръчмата към два след полунощ. Рик предложи да я изпрати и тя с готовност се съгласи. Живееше в хотелски апартамент, предоставен от оперната трупа. Намираше се до реката, на няколко пресечки от Театро Реджио.

Сбогуваха с кимвания и усмивки. На следващия ден щяха да се видят отново.

Това стана по обяд. Разговаряха в продължение на два часа над чиниите с огромни салати. Оказа се, че нейната всекидневна програма е почти като неговата — дълъг сън, късна закуска с кафе, час-два в залата за фитнес и още толкова на работа. В дните без представления артистите правеха репетиции, също като футболистите. Рик остана с впечатлението, че едно неутвърдено сопрано печели горе-долу колкото странстващ куотърбек, може би малко повече.

За Карлето изобщо не стана дума.

Разговорът се въртеше около кариерите им. Тя започнала да пее съвсем млада във Флоренция, където и до днес живеела майка й. Баща й не бил между живите. На седемнайсет спечелила първите си награди. Гласът й укрепвал, мечтите ставали все по-големи. В Лондон работила всеотдайно, получавала роля след роля. След което се намесила природата. Генетичните дадености се превърнали във фактор и тя била принудена да приеме горчивата истина, че е достигнала върха на гласовите си възможности.

За Рик освиркванията бяха просто част от играта, но в оперната зала те му звучаха прекалено жестоко. Имаше желание да разбере защо в театъра изобщо се допуска подобно поведение, но предпочете да не повдига този въпрос. Вместо това започна да я разпитва за „Отело“. На другия ден щеше да гледа постановката за втори път и искаше всичко да му е ясно. През останалата част от обяда „Отело“ беше подложен на истинска дисекция. Нямаше закъде да бързат.

След кафето излязоха на разходка и спряха пред един щанд за *джелато*, прочутият италиански сладолед. Веднага след като се разделиха, Рик се насочи към фитнес залата. В продължение на два часа блъска железата, облян в пот. И през цялото време мислеше за Габриела.

15

Тренировката в сряда започна чак в шест следобед заради някакво застъпване с програмата на ръгбистите. Беше доста по-тежка в сравнение с тази в понеделник. Времето беше студено, валеше ситен дъждец. След половин час спринтове и лишени от ентусиазъм упражнения се оказа, че теренът е твърде кален за нещо друго. „Пантерите“ се прибраха в съблекалнята, където Алекс включи видеото, а Сам Русо направи опит да насочи вниманието им към играта на миланските „Носорози“ — един тим, който до миналата година беше пребивавал във втора дивизия. Този факт беше достатъчно основание за несериозното отношение на играчите, които си разменяха шеги и закачки, докато Сам въртеше кадрите. В крайна сметка той смени дисковете и пусна запис от последния им мач срещу Неапол. Започна със серия пропуснати блокировки от нападателната формация. Това доведе до гореща препирня между Нино и Франко. После Паоло — възпитаникът на „Тексас“, който играеше в първата защитна линия, люто се обиди от някаква забележка на Силвио от втората линия. Атмосферата бързо се нажежи. Невинните закачки отстъпиха място на обидни епитети, тонът се повиши. Алекс направи опит да обуздае италианците, критикувайки почти всеки от играчите с черни фланелки.

Седнал на мястото си, Рик открито се наслаждаваше на кавгата, но едновременно с това оценяваше и поведението на Сам. Треньорът явно подклаждаше огъня, намерението му беше да повиши нивото на емоциите. Понякога ставаше така, че една провалена тренировка или критични видеокадри водеха до желания резултат — отборът да се отърси от прекалената си самоувереност.

Не след дълго лампите светнаха и Сам разпусна играчите. Под душовете липсваха обичайните шеги и закачки. Рик се измъкна от стадиона и забърза към дома си. Облече най-новите си италиански дрехи и точно в 8:00 ч. зае мястото си в Театро Реджио, на петия ред. Благодарение на Габриела знаеше наизуст всички детайли от драмата, наречена „Отело“.

Издържа началото на първо действие с цената на доста усилия, тъй като Дездемона я нямаше. После Габриела се появи на сцената и започна да върши ръце в нозете на лудия си съпруг Отело. Рик я следеше с неотстъпно внимание. Избирайки подходящия момент, тя погледна към петия ред, сякаш да се увери, че Рик е там. През това време Отело виеше и се оплакваше от нещо, което изобщо не успя да трогне публиката. Дездемона се присъедини към него, двамата си размениха поредица от дълги и страстни монолози и действието свърши.

Рик изчака една-две секунди и започна да ръкопляска. Едрата синьора вдясно се стресна, после бавно вдигна ръце и го последва. Съпругът й стори същото. Аплодисментите бавно набраха сила. Това очевидно блокира критиците и цялата публика стигна до извода, че Дездемона заслужава по-топло отношение. Окуражен от успеха си, Рик се надигна и извика едно дръзко „Браво“. Същото стори и някакъв джентълмен на два реда зад него, който също беше впечатлен от красотата на Дездемона. Последваха ги още няколко зрители, озарени от просветлението. Завесата започна да пада. Габриела стоеше в средата на сцената със затворени очи. На устните й играеше едва забележима усмивка.

В един след полунощ отново бяха в уелската кръчма и оживено разговаряха за опера и футбол. Последното представление на „Отело“ беше насрочено за неделя, когато „Пантерите“ щяха да се изправят срещу „Носорозите“ в Милано. Тя прояви желание да присъства на мача, а Рик лесно я убеди да остане за още една седмица в Парма.

В петък вечерта, малко след последната тренировка за седмицата, тримата американци хванаха влака за Милано, който тръгваше в 22:05 ч. С тях беше и „тексасецът“ Паоло, поел ролята на гид. Останалата част от отбора беше в „Полипо“, за обичайната пица и бира.

Появи се количка с напитки и Рик купи четири бири, поставяйки началото на дълъг маратон. Слай промърмори, че почти не ние, защото жена му не одобрявала употребата на алкохол. Но жена му беше в Денвър, на другия край на света. В хода на вечерта тя без съмнение щеше да се отдалечи още повече. Трей каза, че предпочита бърбън, но

няма проблем да се справи и с една бира. А Паоло беше готов да пресуши цяла каса.

Един час по-късно навлязоха в осветените предгрaдия на Милано. Паоло обяви, че добре познава града, демонстрирайки типичното нетърпение на провинциалист, попаднал в голямо населено място.

Влакът спря в огромната пещера на „Милано Чентрале“ — най-голямата железопътна гара в Европа. Същата, която преди месец беше направила доста силно впечатление на Рик. Качиха се в едно такси и потеглиха към хотела. Паоло се беше погрижил за детайлите. Бяха се споразумели за добър, но не прекалено скъп хотел, намиращ се в един от кварталите, известни с нощния си живот. Никакви туристически обиколки на центъра, никакво залитане по история или изкуство. Това важеше с най-голяма сила за Слай, който се беше нагледал на всякакви катедрали, параклиси и покрити с древни плочи улици. Регистрираха се в хотел „Джони“, намиращ се в северозападната част на Милано. Старичък, семеен, с италиански чар и малки стаи. Двойни стаи. В едната се настаниха Слай и Трей, а в другата — Рик и Паоло. Тесните легла бяха разположени близо едно до друго. Докато настаняваше багажа си, Рик неволно се запита какво ще се получи, ако някой от съквартирантите извади късмет с момиче.

Оказа се, че за Паоло храната е сериозен проблем, докато американците можеха да минат и с по един сандвич. Той избра едно заведение на име „Куатро Мори“, в което предлагаха риба, обявявайки, че му е писнало от пастата и месото на Парма.

Поръчаха прясна щука, уловена в езерото Гарда, опитаха и пържен костур от езерото Комо, но безспорен победител се оказа вареният лин, пълнен с кротони, пармиджано и магданоз. Естествено, Паоло се хранеше бавно и с видима наслада, поливайки рибата с вино. Не пропусна нито десерта, нито кафето. Американците с нетърпение очакваха обиколката из баровете.

Първият се наричаше диско клуб, но на практика представляваше истински ирландски пъб с дълъг „happy hour“, следван от буйни танци. Пристигнаха там в два след полунощ. Заведението се тресеше от бесните ритми на някаква британска пънк банда, стотици млади мъже и жени извиваха тела в ритъма на музиката. Изпиха по

някоя бира и започнаха да се оглеждат за дами. Но езикът се оказа почти непреодолима бариера.

Вторият беше един доста по-скъп клуб с куверт от десет евро. Но Паоло откри някакъв познат, който имаше друг познат и в крайна сметка така и не платиха за вход. Настаниха се край свободна масичка на втория етаж, от която се откриваше хубава гледка към оркестъра и дансинга под краката им. На масата кацна бутилка датска водка с четири чаши лед и нощта пое в съвсем различна посока. Рик плати с кредитната си карта, защото бързо съобрази, че Слай и Трей разполагат с ограничен бюджет. Паоло също беше на техния хал, но се стараеше да не му личи. Самият Рик, великият куотърбек със заплата от двайсет бона годишно, беше достатъчно щастлив, за да се направи на баровец. Паоло изчезна и след малко се появи в компанията на три момичета. И трите бяха красиви италианки, които явно бяха проявили желание да кажат здрасти на американците. Едната говореше малко английски, но след размяната на няколко сковани фрази момичетата започнаха да си бъбрят на италиански с Паоло, а американците учтиво бяха изтикани в ъгъла.

— Как можеш да си хванеш мадама, след като никоя не говори английски? — подхвърли Рик, обръщайки се към Слай.

— Жена ми говори — отвърна той.

Трей се надигна и поведе едно от момичета към дансинга.

— Тези европейски мацки хич не си падат по черните — отбеляза Слай.

— Трябва да е ужасно — съчувствено кимна Рик.

След час водката свърши, а италианките се разкараха.

Истинският купон започна малко след четири сутринта, когато влязоха в някаква претъпкана баварска бирария. На сцената се вихреше реге банда, отвсякъде се чуваше английска реч. Оказа се, че тук се събират американски студенти и всякакви други англоговорещи младежи. На връщане от бара с четири халби в ръце, Рик внезапно попадна в обкръжението на група млади дами. Съдейки по акцента им, трябваше да са някъде от американския Юг.

— Далас — обяви едната от тях.

Оказаха се туристически агентки, доста надхвърлили трийсетте и най-вероятно омъжени, въпреки че брачни халки не се виждаха. Рик паркира халбите на масата им и предложи тост. Съотборниците му да

вървят по дяволите. Времената на студентските братства отдавна бяха минало. Броени секунди по-късно вече танцуваше с Бевърли — пищна мадама с червеникава коса и хубава кожа. Танцуваше плътно прилепена до него. Дансингът беше претъпкан, двойките се блъскаха една в друга. Бевърли здраво се вкопчи в Рик, сякаш за да се предпази. Ръцете й се увиха около шията му, тялото й съблазнително се отъркваше в неговото, докосвайки го навсякъде. В паузата между две парчета тихо предложи да се усамотят в някой ъгъл, далеч от конкуренцията. Беше лепка, при това от най-решителните.

Съотборниците му не се виждаха никъде.

Рик благоразумно я върна на масата, където колежките й поддържаха оживени контакти с мъжете около себе си. Покани на танц Лиса от Хюстън, чийто бивш съпруг я зарязал заради бизнес партньорката си, и прочие, и прочие. Тази е истинска досада, помисли си Рик. Предпочитам Бевърли.

Отнякъде изскочи Паоло и започна да забавлява дамите на невероятния си английски, засипвайки ги с небивалици. Двамата с Рик били прочути ръгбисти от Рим, които обикаляли света с отбора си, печелели милиони и си живели като царе. Когато сваляше мадами, Рик почти никога не прибягваше до лъжи може би защото никога не му се налагаше. Но сега му беше интересно да гледа как италианецът омайва южнячките.

Слай и Трей изчезнали с някакви блондинки, които говорели езика с много смешен акцент, осведоми го Паоло в момента, в който се прехвърлиха на друга маса. Може би ирландски, помисли си Рик.

След третия или четвъртия танц Бевърли най-после го нави да се измъкнат през една от страничните врати незабелязано от приятелките й. Изминаха няколко преки без никаква представа къде се намират. После видяха едно свободно такси. Мачкаха се на задната седалка в продължение на десетина минути, после таксито спря пред хотел „Риджънси“. Стаята й беше на петия етаж. Докато дърпаше пердето, Рик отбеляза, че навън вече се разсъмва.

Успя да отлепи едното си око някъде в ранния следобед. С негова помощ зърна крак с лакирани в яркочервено пръсти. Бевърли все още спеше. Рик затвори окото си и се унесе. При второто събуждане главата

му беше значително по-зле. Жената не беше в леглото, някъде наблизо плискаше душ. Това го накара да обмисли възможностите за бягство.

Всъщност свободата беше леснопостижима — едно несръчно сбогуване, и толкоз. Но въпреки това му беше неприятно. Винаги ставаше така. Нима лесният секс си струва купищата лъжи за измъкване? „Хей, беше страхотна, но сега трябва да тръгвам.“ „Разбира се, ще ти се обадя.“

Колко пъти беше отварял очи, опитвайки се да си спомни името на момичето и мястото, където го беше забърсал? Колко пъти се беше мъчил да възстанови поне част от самия акт, а и от онзи бързо отлитащ миг, предхождащ леглото?

Душът продължаваше да тече. Дрехите му бяха на купчина до вратата.

Изведнъж се почувства остарял. Не непременно помъдрял, но със сигурност уморен от ролята на скачащо във всякакви легла ергенче, надарено със златна ръка. Всичките му връзки бяха мимолетни — от красивите мажоретки в колежа до тази непозната в един чужд град.

Ролята на спортиста жребец беше приключила. Това стана още в Кливланд, след последния му истински мач.

Помисли за Габриела, после направи опит да я прогони от главата си. Почувства се странно виновен, че лежи под чаршафите в една хотелска стая, а душът оттатък облива тялото на жена, чието фамилно име така и нямаше да научи.

Облече се бързо и зачака. Душът спря и Бев се появи от банята, облечена в хотелска хавлия.

— О, вече си станал — подхвърли с пресилена усмивка тя.

— Беше крайно време — отвърна той, обзет от нетърпение да приключат колкото е възможно по-бързо. Надяваше се, че жената срещу него няма да протака нещата с разни покани за кафета, вечери или повторение на нощта. — Трябва да тръгвам.

— Сбогом — хладно отвърна тя и влезе обратно в банята. Ключалката щракна.

Прекрасно. В коридора му хрумна, че е омъжена и вероятно се чувства далеч по-виновна от него.

Четиримата приятели се събраха на бира и пица. Бореха се с махмурлука и си разменяха новини. Рик с изненада установи, че този

хлапашки разговор му се струва глупав.

— Да сте чували за правилото на четирийсетте и осем часа? — попита той. После, без да чака отговор, добави: — То е много популярно в професионалните среди и гласи: никакво къркане четирийсет и осем часа преди началото на мача!

— Началото на нашия е след около двайсет — констатира Трей.

— Значи майната му на правилото — отсече Слай и надигна халбата.

— Предлагам тази вечер да я караме по-кротко — рече Рик.

Тримата кимнаха, но не изглеждаха убедени. Откриха някакъв полупразен диско клуб и в продължение на час хвърляха стрели към мишената за дартс, закрепена на стената. Заведението бавно се пълнеше, на естрадата се появи оркестър. Изведнъж се оказа, че това е любимото място на немски студенти, повечето от тях момичета, които очевидно бяха готови за дълъг купон. Танците започнаха и стрелите бяха забравени.

Много неща бяха забравени.

В Милано американският футбол беше по-малко популярен, отколкото в Парма. Някой беше казал, че в този град живеят най-малко сто хиляди янки, но явно малцина от тях си падаха по тази игра. Срещата започна пред около двеста зрители.

„Носорозите“ играеха домакинските си мачове на старо футболно игрище с няколко реда открити трибуни. Години наред отборът се беше мъчил в Серия Б, този сезон беше първият му сред елита. Той трудно можеше да се сравнява с могъщите „Пантери“ и разликата от двайсет точки, с която водеше на полувремето, беше абсолютно необяснима.

Първата част на мача беше истински кошмар за Сам. Както очакваше, тимът беше крайно демотивиран и никакви крясъци не успяха да го събудят. След четири комбинации задъханият Слай се озова край страничната линия. Франко изпусна топката при единственото си пренасяне. Неговият опитен куотърбек изглеждаше малко бавен, а пасовете му бяха неуловими. Два от тях бяха достатъчно разсеяни, за да попаднат в ръцете на „Носорозите“. Рик сбърка едно поемане и се отказа да гони топката. Краката му тежаха като олово.

Докато се прибираха на полувремето, Сам се приближи до своя куотърбек.

— Махмурлия ли си? — пожела да узна той. Гласът му не беше много висок, но все пак достатъчно силен, за да го чуят и останалите играчи. — Колко време си в Милано? През целия уикенд ли пихте? Знаеш ли на какво приличаш на терена? На едно голямо лайно!

— Много ти благодаря, тренер — каза Рик и се затича надолу, но Сам изравни крачка с него, без никакво намерение да го остави на мира. Италианците се разделиха да им направят път.

— Нали трябва да си лидер?

— Благодаря, тренер.

— Но вместо това ти излизаш на терена с кървясали очи! Дори хамбар не можеш да улучиш с топката! Повдига ми се от теб!

— Благодаря, тренер.

Вътре в съблекалнята ги подхвана Алекс, на италиански. Ситуацията стана напечена. Повечето от играчите не сваляха погледи от Рик и Слай, който скърцаше със зъби, за да спре гаденето в стомаха си. Трей не беше допуснал големи грешки през първата част, но и не беше направил нищо особено. До този момент Паоло успяваше да се укрива сред съотборниците си.

В главата му проблесна спомен. Болничната стая в Кливланд. Той гледа новините по И Ес Пи Ен, единственото му желание е да докопа торбичката над главата си и да завърти кранчето на викодина докрай, за да се отърве от мъките.

Къде са шибаните химикали, когато има нужда от тях? И защо, по дяволите, обича именно тази игра?

Когато Алекс най-после млъкна, Франко помоли треньорите да излязат и те охотно се подчиниха. Съдията се извърна с лице към съотборниците си и спокойно, без да повишава тон, ги помоли да се стегнат. Времето е достатъчно, а „Носорозите“ са банда аматьори.

Всичко това беше изречено на италиански, но Рик го разбра.

Преломът започна драматично и приключи още преди всъщност да е започнал. При второто разиграване след почивката Слай направи един великолепен тъчдаун, след като пробяга над шейсет и пет ярда. Но парата му свърши в мига, в който пресече голлинията. Едва успя да се добере до страничната линия, клекна зад пейката и избълва

всичките гадости, които беше събирал през уикенда. Рик го чу, но предпочете да гледа на другата страна.

Имаше флаг. След кратко съвещание беше решено разиграването да бъде отменено. Нино беше дръпнал шлема на някакъв защитник и бе забил коляно в слабините му — акт, който му донесе отстраняване. Това въодушеви „Пантерите“, но разгневи „Носорозите“. Псувните и блъсканицата достигнаха опасно високо равнище. Рик погрешно реши, че сега е моментът да опита един пробив в защитата на противника. Спечели петнайсет ярда и за да докаже решителността си, наведе шлема си, вместо да излезе извън терена. Половината от защитниците на „Носорозите“ го връхлетяха с намерението да го ликвидират. Олюлявайки се, обяви следващата комбинация — пак към Фабрицио. Новият център, четирийсетгодишен тип на име Сандро, хвърли нескопосано топката и тя падна на полето. Рик успя да я покрие с тяло миг преди един як и много ядосан бранител да се стовари отгоре му. Трети опит и 14 ярда — пас към Фабрицио. Истински снаряд, който улучи каската на хлапето и отскочи встрани. Фабрицио я смъкна от главата си и гневно я запрати по посока на Рик, след което хукна по посока на съблекалните.

Лишено от възможности за пробиви по земя и без най-добрия краен нападател, нападението нямаше много опции. Франко правеше героични усилия да се промуши сред купчината играчи на противника. Отново и отново, без успех.

В края на последната четвъртина Рик седна сам на пейката. Отборът губеше с 34:0, а отбраната отчаяно се бореше да спести поне част от този срам. Полудели от гняв, Пиетро и Силвио от втората защитна линия буквално късаха глави и крещяха на съотборниците си да убият всеки, който има топката.

Рик не помнеше да се е чувствал толкова зле в края на футболен мач. Закотвиха го на пейката за последното притежание на топката.

— Почини си! — изсъска Сам, а Алберто изтича да инструктира групичката играчи. Атаката продължи 10 разигравания, проведени изцяло по земя, и отне четири минути. Франко пробиваше през центъра, а Андрео, заместникът на Слай, шареше вдясно и вляво с неголяма скорост, но желязна решителност. Играейки само за слава, „Пантерите“ най-сетне успяха да направят тъчдаун десет секунди

преди края, когато Франко намери пролука по пътя към крайната зона. Опитът за допълнителна точка беше блокиран.

Пътуването по обратния път беше бавно и мъчително. Рик заемаше една от задните седалки на автобуса, оставен насаме с болката си. Пред него седяха все още бесните треньори. Някой получи информация по мобилния си телефон, според която Бергамо бе нанесъл тежко поражение на Неапол при гостуването си там — 42:7. След тази новина и бездруго тежкият ден стана направо непоносим.

16

Слава богу, в „Гадзета ди Парма“ нямаше нито дума за мача. В понеделник сутринта Сам прегледа спортната страница и за пръв път изпита удовлетворение от факта, че тя почти изцяло е запълнена с новини за европейския вид футбол. Намираше се в колата си, паркирана пред хотел „Палас Мария Луиджия“, и чакаше появата на Ханк и Клодел Уидърс от Топика. В събота им беше показал всички забележителности в долината на По, но те изявиха желание за още една екскурзия.

В момента си мислеше, че би могъл да си спести пътуването до Милано, отделяйки им и неделята.

Мобилният му телефон тихо изжужа.

— Ало?

— Сам, обажда се Рик.

Сърцето му пропусна един такт, в главата му се мярнаха и изчезнаха апокалиптични картини.

— Какво има?

— Къде си?

— Днес съм екскурзовод. Защо питаш?

— Имаш ли една минута?

— Нямам. Вече ти казах, че съм зает.

— Къде си?

— Пред хотел „Палас Мария Луиджия“.

— След пет минути съм там.

Няколко минути по-късно Рик действително изскочи иззад ъгъла. Тичаше бързо и беше облян в пот като след час интензивни тренировки. Сам бавно слезе от колата и се опря на калника.

Рик закова на тротоара, направи няколко дълбоки вдишвания и издишвания и промърмори:

— Хубава кола.

Очите му с престорено одобрение се плъзнаха по черния мерцедес.

— Под наем е — сви рамене Сам.

Ново дълбоко вдишване, крачка напред.

— Искам да ти се извиня за вчера — промълви Рик и погледна треньора в очите.

— За теб може и да е купон, но за мен е работа — изръмжа Сам.

— Имаш право да си ядосан.

— О, много ти благодаря.

— Това няма да се повтори.

— Дяволски си прав. Ако още веднъж демонстрираш слаба форма, задникът ти ще залепне за резервната скамейка. Предпочитам да губя с Алберто, но с достойнство, вместо с някаква глезена примадона, която ми се явява махмурлия на мачовете! Трябва да ти кажа, че изглеждаше отвратително!

— Давай, разтоварвай се. Готов съм да понеса всичко.

— Вчера ти изгуби много повече от един мач. Изгуби уважението на тима.

— Който не изглеждаше много готов за игра.

— Вярно, но не се опитвай да прехвърляш топката. Ти си ключовият играч, независимо дали ти харесва, или не. Ти ги захранваш или би трябвало да го правиш.

Рик изчака преминаването на няколко коли, отстъпи крачка назад и промърмори:

— Извинявай, Сам. Няма да се повтори.

— Ще видим.

Ханк и Клодел се появиха на вратата на хотела и поздравиха гида си с добро утро.

— Пак ще си поговорим! — изсъска Сам и побърза да влезе в колата.

По време на лекия обяд стана ясно, че неделята на Габриела се беше оказала не по-малко катастрофална от тази на Рик. По време на последния спектакъл на „Отело“ тя беше пяла „плоско и без въодушевление“ както според личната си преценка, така и по мнението на публиката. Рик не посмя да попита дали отново я бяха освирквали. Младата жена беше мрачна и угрижена и той направи опит да я разведри с разказ за отчайващото си представяне в Милано.

Нещастието обича да си има компания, а той беше убеден, че неговото представяне е било далеч по-слабо от нейното.

Но не се получи. Насред обяда тя призна, че след няколко часа заминава за Флоренция. Имала нужда да се прибере у дома, да се махне от Парма и да се отърси от напрежението на сцената.

— Нали обеща да останеш още една седмица? — помръкна той, опитвайки се да скрие дълбоко си отчаяние.

— Не, трябва да замина.

— Доколкото си спомням, имаше желание да присъстващ на футболен мач.

— Съжалявам, Рик, но вече нямам.

Той престана да яде и направи опит да изглежда спокоен. Но усилията му бяха абсолютно безуспешни.

— Съжалявам — неубедително повтори тя.

— Карлето? — погледна я той.

— Не.

— Аз пък мисля, че е именно той.

— Карлето винаги е някъде там. Никога няма да изчезне. Твърде дълго сме били заедно.

Именно. Твърде дълго. Зарежи тоя нещастник и ела да се забавляваме! Рик прехапа език и реши да не се моли. Те са заедно цели седем години, отношенията им със сигурност са сложни. Опитът да се намеси в тях със сигурност щеше да го опари. Отмести чинията и скръсти ръце. Очите й бяха влажни, но Габриела не плачеше.

Беше развалина. Беше стигнала на ръба на професионалния провал. Рик подозираше, че вместо да я подкрепя, Карлето я засипва със заплахи, но нямаше как да бъде сигурен.

Май и тази връзка беше обречена да свърши като многобройните, но мимолетни контакти с жени през живота му: прегръдка на тротоара, бегла целувка, една-две сълзи по бузите й, обещание да поддържат връзка, прощално помахване с ръка. Докато гледаше как фигурата й се отдалечава по улицата, Рик беше обзет от желанието да хукне след нея и да се моли като последен глупак. Молеше се да спре, да изтича обратно, да се хвърли на шията му.

Извървя пеш няколко пресечки с надеждата да се отърси от вцепенението. Не се получи. Отиде да си облече анцуга и затича към Стадио Ланфранки.

В съблекалнята завари единствено Матео, който не му предложи масаж. Държеше се любезно, но нещо в обичайното му жизнерадостно поведение явно се беше променило. Голямата мечта на Матео беше да следва спортна медицина в САЩ и по тази причина засипваше Рик с незаслужено внимание. Но днес младежът изглеждаше угрижен и не след дълго си тръгна.

Рик се излегна на масата за масажи, затвори очи и се замисли за момичето. После за Сам и решението си да го хване преди тренировката, да размаха опашка в опит да ограничи щетите. За италианците, които със сигурност са охладнели към него. Не, не, това не е в кръвта им. По-скоро ще кажат какво мислят, ще повикат на воля, а след това ще се прегърнат и отново ще бъдат приятели.

— Хей! — прошепна някой в ухото му.

Рик подскочи от изненада. До масата стоеше Слай. Беше по джинси и яке. Явно отиваше някъде.

— Какво става? — попита Рик, изправи се до седнало положение и краката му увиснаха от масата.

— Виждал ли си Сам?

— Още не е дошъл. Накъде си тръгнал?

Слай се облегна на съседната маса и скръсти ръце.

— У дома, Рики — намръщено прошепна той. — Отивам си у дома.

— Напускаш ли?

— Наричай го както щеш. В даден момент всички напускаме.

— Стига, Слай! Не можеш да си тръгнеш след само два мача!

— Багажът ми е готов, а влакът тръгва след час. Утре ще бъда в Денвър, а красивата ми съпруга ще ме чака на летището. Трябва да си вървя, Рики. Всичко свърши. Уморих се да преследвам тази неосъществима мечта.

— Прекрасно те разбирам, Слай, но ти си тръгваш по средата на сезона. Оставяш ме с група нещастници, никой от които не може да пробяга четирийсет ярда под пет секунди. С изключение на мен, но аз не трябва да бягам.

Слай кимаше, а очите му опипваха съблекалнята. Очевидно се беше надявал да размени няколко думи със Сам, след което да се

измъкне. Рик силно се надяваше да го разубеди, защото направо изтръпна при мисълта, че ще трябва да подава на съдия Франко най-малко двайсетина пъти на мач.

— Нямам избор, Рик — тъжно промълви Слай. — Сутринта жена ми се обади с новината, че е бременна. Беше безкрайно изненадана от този факт. Каза, че й е дошло до гуша и иска да има съпруг до себе си, у дома. А и какво всъщност правя тук, Рики? Какво беше това тичане подир мадамите в Милано, сякаш съм гимназист? Сами се заблуждаваме, Рики.

— Поел си ангажимент да изкараш сезона, но сега изведнъж ни зарязваш, без възможност и за игра по земя. Това не е честно, Слай!

— Нищо не е честно.

Беше взел решението си, всякакви опити за разубеждаване бяха излишни. Те бяха само двама янки, събрали се по силата на обстоятелствата. Бяха оцелели, бяха се забавлявали, но никога нямаше да бъдат близки приятели.

— Ще намерят някой друг — подхвърли Слай и се изправи, готов да изчезне. — Непрекъснато привличат нови играчи.

— В разгара на сезона?

— Разбира се. Ти стой и гледай. До неделя Сам ще има нов пробивен бек.

Рик малко се отпусна.

— Ще се прибереш ли през юли? — попита Слай.

— Разбира се.

— Ще се пробваш ли някъде?

— Не знам.

— Обади се, ако минаващ през Денвър, окей?

— Окей.

Кратка мъжка прегръдка и Слай изчезна. Рик гледаше как се измъква през задния вход, давайки си сметка, че повече няма да го види. А и Слай нямаше да види нито него, нито Сам, нито някой от италианците. Никога повече нямаше да се върне в Италия.

Един час по-късно Рик съобщи новината на Сам, който беше прекарал дълъг и тежък ден в компанията на Ханк и Клодел. Реакцията му беше според очакванията: едно списание се заби в стената, последвано от поток ругатни. Когато най-сетне се успокои, главата му се извъртя по посока на Рик.

— Да познаваш някой пробивен бек?

— Аха. Страшно е добър, казва се Франко.

— Много смешно! Питам те за американец, за предпочитане от колежански отбор, който наистина тича бързо.

— В момента не се сещам.

— Можеш ли да попиташ агента си?

— Мога да опитам. Но напоследък нещо не е много ентусиазиран да вдига слушалката. Мисля, че отдавна ме е зарязал, макар и неофициално.

— Явно си в серия.

— Аха. Имам прекрасен ден, Сам.

17

Някъде около осем вечерта в понеделник „Пантерите“ започнаха да пристигат на стадиона. Настроението им беше мрачно. Новината, че половината нападение е напуснало града, се прибави към унинието от неприятната загуба. Рик седеше пред шкафчето си с гръб към останалите, забил нос в наръчника с комбинации. Усещаше неприязнените погледи на колегите си и бавно проумяваше, че преценката му е била тотално погрешна. Въпреки нивото на клуба тези хора държаха както на победата, така и на пълното себераздаване.

Прелистваше страниците и разсеяно разглеждаше различните схеми. Авторите им очевидно приемаха за даденост факта, че всяко нападение разполага с пробивен бек, който може да бяга, и с краен нападател, който умее да лови топката. Ако няма кой да се възползва от пасовете му, колкото и точни да са те, комбинациите бяха обречени на провал.

Фабрицио не се виждаше никъде, шкафчето му беше празно.

Сам призова към внимание и отправи едно колкото кратко, толкова и сдържано послание към тима. Нямаше смисъл да крещи, играчите се чувстваха достатъчно зле. Вчерашният мач беше минало, след шест дни им предстоеше друг. Съобщи им за Слай, потвърждавайки слуховете, които вече бяха успели да обиколят съблекалнята.

Следващият им противник беше Болоня — един традиционно силен отбор с редовно участие в „Супербоул“. Представи „Бойците“ като труден и почти непобедим опонент. С лекота бяха спечелили първите си два мача благодарение на наказателните акции по земя на пробивен бек на име Монтроуз, някогашен играч на „Рътгърс“. Новак в италианската лига, той бързо печелеше популярност. По време на вчерашния мач с „Гладиаторите“ от Рим беше пренесъл топката двайсет и осем пъти, преминавайки над триста ярда и реализирайки четири тъчдауна.

Пиетро цъкна с език и обяви на висок глас, че ще му счупи краката. Отборът одобрително зашумя.

След още няколко пиперливи, но доста унили фрази играчите напуснаха съблекалнята и излязоха на терена. Ден след мача повечето от тях бяха сковани и имаха мускулна треска. Алекс им предложи няколко внимателно дозирани упражнения за разпускане, след което се разделиха на отбрана и нападение.

Идеите на Рик за ново нападение включваха преместването на Трей на поста краен нападател, където да получава топката минимум трийсет пъти на мач. Трей притежаваше добра скорост, ловеше добре, а освен това вече беше играл на този пост в гимназиалния си отбор. Сам прие идеята хладно, главно защото идваше от Рик, с когото упорито избягваше да разговаря. В хода на тренировката обаче обяви, че ще изпробва всеки, който желае да играе на поста. В продължение на половин час Рик и Алберто хвърляха елементарни пасове към десетината мераклии, след което Сам повика Трей и му заповяда да заеме позиция. Но появата му в атака отвори огромна пробойна в защитата.

— Ако не можем да ги спрем, може пък да отбележим повече точки — промърмори Сам и замислено почеса шапката си. След което наду свирката и обяви: — Да вървим да гледаме видео!

Видеото в понеделник вечер означаваше студена бира, шеги и закачки — точно това, от което отборът имаше нужда в момента. След като се раздадоха бутилките „Перони“ — любимата бира на цяла Италия, настроението видимо се подобри. Сам реши да прескочи записите на „Носорозите“ и да се концентрира върху Болоня. „Бойците“ разполагаха с добри играчи в първата линия на защитата и имаха силен последен бранител, който в продължение на две години беше играл професионален футбол в зала и удряше наистина здраво.

Точно такъв ми трябва, помисли си Рик и отпи глътка бира. Като нищо ще ми докара ново комоцио. Монтроуз не беше особено бърз, но римските защитници бяха много по-бавни от него. Не след дълго Пиетро и Силвио обявиха, че той не представлява заплаха за тях.

— Ще го размажем — обеща на чист английски Пиетро.

Бирата продължи да се лее. Малко след единайсет Сам изключи проектора и ги изпрати да си вървят с обичайното обещание за яка

тренировка в сряда. Рик и Трей изчакаха италианците да си тръгнат, след което отвориха по още една бутилка.

— Синьор Брункардо няма особено желание да търсим друг пробивен бек — обяви Сам, който се присъедини към тях.

— Защо? — попита Трей.

— Не съм сигурен, но май става въпрос за пари. Той е много разстроен от вчерашната загуба. Защо да налива пари, след като не можем да се борим за „Супербоул“? Издръжката на отбора и бездруго му носи само загуби.

— Тогава защо го прави? — попита Рик.

— Добър въпрос. Тук, в Италия, имат много особени данъчни закони. Собствениците на спортни тимове получават големи данъчни облекчения. Иначе не би имало смисъл.

— Отговорът е Фабрицио — подхвърли Рик.

— Забрави за него! — отсече Сам.

— Говоря сериозно. В лицето на Трей и Фабрицио ние разполагаме с двама отлични крайни нападатели. Никой отбор в лигата не може да си позволи двама американци като последни в защитата, затова няма как да ни покрият. Не ни трябва пробивен бек. Франко може да изкопае петдесет ярда на мач и да държи защитата под напрежение. С Трей и Фабрицио спокойно можем да развиваме атаката, печелейки около четиристотин ярда.

— Писна ми от това хлапе! — промърмори Сам, с което сложи край на дискусията около Фабрицио.

По-късно, прехвърлили се в друга кръчма, Рик и Трей вдигнаха тост за Слай, но не пропуснаха да го наругаят. И двамата не искаха да признаят, че носталгията ги гложди и малко завиждат на Слай, който беше сложил точка на всичко и вече летеше към дома.

Във вторник следобед Рик и Трей излязоха на терена в компанията на Алберто, поел ролята на дубльор. В продължение на три часа работиха върху посоката на пасовете, движението на играчите, ритъма, сигналите с ръце и общото поведение на нападателната формация — всичко това под прякото ръководство на Сам. По някое време се появи и Нино. Въодушевен от новината, че до края на сезона ще използват система за нападение „ловджийска

пушка“, той ентусиазирано започна да работи върху началното отиграване на топката. Нещата постепенно се подобриха и в крайна сметка Рик престана да ги гони по целия терен.

В сряда вечерта, навлякъл всички подплънки, Рик разгърна крайните нападатели Трей и Клаудио и започна да ги обстрелва с пасове. Странични, куки, директни, диагонални — всичко, което имаше в репертоара си. Подаваше повече към Клаудио, за да ангажира защитата. На всеки десет разигравания забиваше топката в корема на Франко, принуждавайки го да се бори със зъби и нокти за няколко ярда. Трей беше неудържим. Поиска почивка едва след пълен час спринтове напред и назад. Макар и тотално надиграно преди три дни от слабаците на Милано, в момента нападението изглеждаше способно да прави точки почти когато пожелае. Отборът се пробуди. Нино заля защитата с предизвикателства и ругатни, след което двамата с Пиетро бяха принудени да се спасяват с бягство. Сблъсъкът завърши със сериозна кавга, размахаха се юмруци. Сам се втурна да ги разтърва и със сигурност се чувстваше най-щастливият човек в Парма. Защото виждаше това, за което мечтае всеки треньор: емоции, огън и гняв!

Тренировката приключи в десет и половина. В съблекалнята цареше пълен хаос. Въздухът беше пропит от миризмата на мръсни чорапи, мръсни вицове, обиди и сластни закани към гаджето на опонента. Нормалността се беше завърнала. „Пантерите“ бяха готови за битка.

Обаждането дойде по мобилния телефон на Сам. Мъжът отсреща се представи като адвокат, който има отношение към спорта и маркетинга. Говореше забързано на италиански и звучеше доста напрегнато. Сам изпита известни затруднения, тъй като беше свикнал да разчита движението на устните и жестовете на своите събеседници.

Адвокатът най-после стигна до причината за обаждането си и обяви, че представлява Фабрицио. В първия момент Сам си помисли, че хлапето е загазило, но се оказа, че не е така. Човекът отсреща се занимавал и с импресарска дейност, клиенти му били десетки футболисти и баскетболисти. Искал да преговаря за договор на Фабрицио.

Ченето на Сам увисна от смайване. Агенти? Тук, в Италия?!

Я виж ти накъде върви играта!

— Това копеле напусна терена посред мач! — изръмжа Сам на уличния си италиански.

— Бил е разстроен и съжалява. Но без него явно не можете да побеждавате.

Сам прехапа език и преброи до пет. Спокойно, спокойно! Договорът означава пари — нещо, което никой от италианските играчи на „Пантерите“ не беше искал. Носеха се слухове, че част от италианците в Бергамо получават пари, но това беше немислимо за останалите отбори в лигата.

Търпение, рече си Сам. Изслушай го.

— Какъв договор имате предвид? — делово попита той.

— Знаете, че той е много добър играч. Може би най-добрият италианец за всички времена. Аз го оценявам на две хиляди евро месечно.

— Две хиляди — повтори Сам.

След което дойде ред на коронния номер, прилаган от всички агенти.

— Имайте предвид, че преговаряме и с други отбори.

— Много добре. Продължавайте да преговаряте. Ние не проявяваме интерес.

— Той може и да намали сумата, но не с много.

— Отговорът е „не“, приятелю. И кажи на хлапето да стои далеч от нашия стадион. В противен случай като нищо може да си счупи някой крак!

Чарли Крей от „Кливланд Поуст“ кацна в Парма в късния съботен следобед. Един от многобройните му читатели беше попаднал на уебсайта на „Пантерите“, където, за своя огромна изненада, бе открил името на жертва №1 в списъка на Крей.

И Чарли не устоя на изкушението.

В неделя излезе пред хотела си и направи опит да обясни на някакъв таксиджия къде иска да отиде. Човекът не знаеше нищо за *футбол американо* и нямаше представа къде се намира стадионът. Прекрасно, няма що, въздъхна Крей. Дори таксиджиите не знаят нищо. Историята ставаше все по-обещаваща.

В крайна сметка, някъде около трийсет минути пред началния сигнал, той все пак успя да пристигне на Стадио Ланфранки. Преброи 145 човека на трибуните, 40 „Пантери“ в сребристо и черно и 36 „Бойци“ в синьо-бяло. По една тъмнокожа физиономия във всеки от отборите. Непосредствено преди началния съдийски сигнал публиката достигна 850 души.

Късно през нощта материалът беше готов и прелетя през половината свят, за да стигне в Кливланд, навреме за специалната спортна притурка в понеделнишкия брой на вестника. Чарли отдавна не беше писал репортаж с толкова голямо удоволствие. Ето и пълния текст:

БУЧКА СИРЕНЕ В „ПИЦА ЛИГАТА“

Парма (Италия)

По време на злощастната си кариера в НФЛ Рик Докъри има общо 16 паса на 241 ярда, постигнати за четири години в шест различни отбора. Днес, като титуляр на „Пантерите“ от Парма в италианската версия на НФЛ, Докъри подобри този рекорд, при това само за едно полувреме!

21 успешни паса, 275 ярда, четири тъчдауна и — нещо наистина невероятно — нито един пресечен пас!

Нима това е същият онзи играч, който еднолично проигра финала на АФК?! Онзи нещастник, привлечен от „Браунс“ в края на миналия сезон по неизяснени и до днес причини, успял с лекота да спечели титлата „Суперкарък“ на американския професионален футбол?

Да, действително говорим за синьор Докъри. В този прекрасен пролетен ден, властващ над долината на река По, той демонстрира изключително майсторство — подаваше великолепни спирали, смело отстояваше позицията си, безпогрешно разчиташе намеренията на защитата (свободно използвана дума) и — ако щете, вярвайте! — драскаше да спечели всеки ярд! Рик Докъри в

пълния си блясък! Баткото в компанията на отдавна възмъжали хлапета.

„Пантерите“ от Парма посрещнаха „Бойците“ от Болоня на игрище за ръгби с дължина 90 ярда, пред шумна и ентусиазирана публика, наброяваща по-малко от хиляда души. И двата тима биха загубили най-малко с 20 точки от „Слипъри Рок“, но на кого му пука? Италианският правилник допуска максимум трима американци във всеки отбор. Днес любимият краен нападател на Докъри се казваше Трей Колби — един доста мършав младеж, пробвал преди време късмета си в университетския отбор на Мисисипи. Това момче беше наистина неудържимо за защитата на Болоня, независимо от различните тактики и схеми.

Колби препускаше на воля по целия терен и направи три тъчдауна в рамките на първите десет минути!

Останалите играчи на „Пантерите“ са тромави момчета, превърнали футбола в хоби на доста късен етап от живота си. Никой от тях не би намерил място в отбора на 10 клас от гимназия в Охайо. Те са с бял цвят на кожата, бавни и дребни. Насочили са се към американския футбол само защото не ги бива нито в европейския, нито в ръгбито.

(Между другото, в тази част на света популярността на „футбол американо“ е доста по-ниска от тази на ръгбито, баскетбола, волейбола, плуването, мотоциклетизма и колоезденето.)

Но „Бойците“ не са някакви слабаци. Техният куотърбек е играл в „Роудс“ (къде беше това? — аха, в Мемфис, Трета дивизия), а пробивният им бек едно време е бягал с топката за „Рътгърс“ (58 пъти за три години). Казва се Рей Монтроуз и днес пробяга 200 ярда и направи три тъчдауна — включително победния минута преди края.

Да, точно така. Дори в Парма Докъри не може да избяга от призраците на миналото. Въпреки че на почивката водеше с 27:7, той отново успя да изтръгне загубата от зъбите на победата. В интерес на истината ще

кажа, че вината не беше само негова. В началото на второто полувреме Трей Колби скочи за един неточен пас (каква изненада!) и падна лошо. Изнесоха го от терена с тежка фрактура на левия крак. Нападението се застопори, а мистър Монтроуз започна да марширува по терена. В драматичния финал на мача „Бойците“ отбелязаха тъчдаун секунди преди края и спечелиха с 35:34.

„Пантерите“ на Рик Докъри загубиха два последователни мача. До края на първенството остават още само пет и те едва ли ще се класират за плейофите. През юли е италианският „Супербоул“, а „Пантерите“ явно са се надявали, че Рик Докъри ще ги класира за него.

Може би трябваше да попитат феновете на „Браунс“. Със сигурност бихме ги посъветвали да изритат тоя карък и да потърсят истински куотърбек — най-добре от някой скромен колежански отбор. Час по-скоро, преди да е започнал да раздава пасове на противника.

Ние прекрасно знаем на какво е способен този „стрелец“. Горките „Пантери“, горката Парма!

18

Рик и Сам чакаха като млади татковци в дъното на болничния коридор. Часът беше единайсет и половина вечерта, а операцията на Трей започна малко след осем. Бедата се случи при един пас от 30 ярда, близо до резервната скамейка на „Пантерите“. Сам чу зловещото пропукване на фибулата. За разлика от Рик, който обаче видя кръвта и щръкналата през чорапа кост.

Почти не разговаряха, убивайки времето с прелистването на стари списания. Сам беше на мнение, че ако спечелят оставащите пет мача, все още имат шанс да се класират за плейофите — една почти непосилна задача предвид тежката програма и предстоящото гостуване на Бергамо. Отборът на Болцано също беше възвърнал формата си и бе загубил само с две точки от фаворита Бергамо в отминалия кръг. Но с почти несъществуващата нападателна формация победите на „Пантерите“ изглеждаха непостижима мечта, още повече че не остана нито един американец освен Рик.

Беше по-лесно да зяпат списанията и да не мислят за футбол.

Една сестра ги поведе към стаята на третия етаж, в която Трей щеше да прекара нощта. Левият му крак беше гипсиран, от носа и ръката му стърчаха прозрачни тръбички.

— Ще спи през цялата нощ — прошепна сестрата, след което им предаде мнението на лекарите: операцията преминала успешно, без усложнения. Фрактурата се оказала най-обикновена. После донесе възглавница и одеяло и ги подаде на Рик, който се настани на пластмасов стол до леглото. Преди да си тръгне, Сам обеща, че на сутринта отново ще дойде.

Една завеса се дръпна и Рик остана насаме с последния тъмнокож играч на „Пантерите“ — добро момче от селския щат Мисисипи, на което предстоеше да бъде експедирано при мама като дефектна стока. Рик насочи поглед към непокритията десен крак на Трей. Глезенът беше тънък. Прекалено тънък за грубата игра в Югоизточната конференция. Мършав по рождение, Трей винаги беше имал проблеми

с натрупването на мускулна маса — включително и през последната си година в Мисисипи, когато бе избран в третата най-добра формация на конференцията.

Какво ще прави сега? Какво ще прави Слай? Какво ще правят и всички останали, когато се изправят пред жестоката действителност?

Някъде към един след полунощ сестрата безшумно влезе в стаята, намали осветлението и подаде малко синьо хапче на Рик.

— Ще ви помогне да заспите — прошепна тя.

Двайсет минути по-късно той потъна в мъртвешки сън, също като Трей.

* * *

Сам се появи с кафе и кроасани. Излязоха в коридора и седнаха да закусят. Преди час Трей се беше събудил и сестрите се струпаха около леглото му.

— Видях се за малко със синьор Брункардо — каза Сам. — Обича да започва седмицата със сритване на задници в седем часа.

— Значи днес е твоят ден.

— По всичко личи, че е така. От „Пантерите“ не печели нищо, но не иска и да губи пари. И мачове. Самолюбието му е голямо.

— Рядко качество за собственик на отбор.

— Злощастен уикенд. Футболният му отбор губи в трета дивизия, волейболният тим — също. А любимите му „Пантери“ падат за втори път поред въпреки присъствието на куотърбек от НФЛ. Според мен този човек губи пари от всички спортове, които спонсорира.

— Може би трябва да насочи вниманието си към недвижимите имоти или с каквото там се занимава — промърмори Рик.

— Не съм му давал никакви съвети. Но той иска да знае какво ще се случи до края на сезона. След което добави, че няма никакво намерение да пръска повече пари.

— Нещата са много прости, Сам — рече Рик и остави пластмасовата чаша на пода. — През първото полувреме на вчерашния мач ние отбелязахме четири бързи тъчдауна. Защо? Защото имах краен нападател. Ако разполагаме с чифт добри ръце да поемат пасовете ми,

никой не може да ни спре. Мога да ти гарантирам, че ще правим по четирийсет точки на мач, а дори и за едно полувреме. Край на загубите!

— Да, ама твоят краен нападател лежи ей там със счупен крак — мрачно въздъхна Сам.

— Повикай Фабрицио. Момчето е много добро. Бяга по-бързо от Трей и лови отлично.

— Ама иска пари. Има си агент.

— Какво?!

— Чу ме, нали? Миналата седмица ми звънна някакъв мазен адвокат, който каза, че представлява прекрасния Фабрицио и настоява за договор.

— Агенти по американски футбол в Италия?!

— Страхувам се, че е точно така.

Рик почеса наболата си брада и се замисли.

— Има ли италианци, на които се плаща?

— Носи се слух, че някои момчета от Бергамо вземат пари, но не мога да бъда сигурен.

— Колко иска?

— Две хиляди евро на месец.

— Колко от тях ще взема Фабрицио?

— Не знам. Не стигнахме до такива подробности.

— Дай да преговаряме, Сам. Без него сме мъртви.

— Вече ти казах, че Брункардо спира кранчето. Предложих му да потърсим нов американец, но той побесня.

— Вземи ги от моята заплата.

— Не ставай глупав.

— Сериозно ти говоря. Готов съм да отделям по хиляда евро през останалите четири месеца, за да вземем Фабрицио.

Сам отпи глътка кафе и закова очи в пода.

— В Милано ни заряза посред мача — навъсено изръмжа той.

— Вярно е. Всички знаем, че е капризен хлапак. Но ако не намерим човек, който умее да лови проклетата топка, ние с теб ще напускаме терена с подвити опашки още пет пъти! Освен това, ако има договор, Фабрицио няма как да си развява байрака, уверявам те!

— Не разчитай на това — поклати глава Сам.

— Платете му, и той ще се държи като професионалист. Ще се занимавам с него часове наред и накрая ще станем такъв тандем, че никой няма да ни спре. Ако върнеш Фабрицио, мога да ти обещая, че повече загуби няма да има!

Една сестра им кимна от другия край на коридора. Трей беше буден и в много лошо настроение. Направи опит да се усмихне и да пусне някаква шега, но очевидно се нуждаеше от лекарство.

Арни се обади в понеделник надвечер. След кратко обсъждане достойнствата на футбола в зала той премина на същността на въпроса. Не обичал да бъде носител на лоши новини, но Рик трябвало да знае. Съветът му беше да хвърли едно око на сайта на „Кливланд Поуст“ от понеделник, по-специално на спортната страница.

Рик прочете материала, наруга се на воля и излезе на дълга разходка из историческия център на Парма — един град, който изведнъж започна да оценява по достойнство.

Колко могат да бъдат паденията в професионалната кариера на човек? Три месеца след като беше напуснал Кливланд, тамошните чакали продължаваха да ръфат скелета му.

* * *

Интересите на отбора се защитаваха от съдия Франко. Преговорите се проведоха в открито кафене на входа на Пиаца Гарибалди. На една от съседните маси Рик и Сам пиеха бира и изгаряха от любопитство. Съдията и агентът на Фабрицио си поръчаха кафе.

Франко познаваше агента и никак не го харесваше. Две хиляди евро са изключени, категорично подчерта той. Дори американците не печелят толкова. А заплащането на италианците би било опасен прецедент, защото и без него отборът не си покрива разноските. Нови имена във ведомостта със сигурност ще означават затваряне на магазина.

Офертата на Франко беше петстотин евро в продължение на три месеца — април, май и юни. В случай че отборът се класира за

„Супербоул“ през юли, Фабрицио ще получи премия от хиляда евро.

Агентът отхвърли офертата с любезна усмивка. Петстотин евро били малко за такъв играч като Фабрицио, и прочие, и прочие. Сам и Рик напрягаха слух над халбите с бира, но не чуваха нищо. Италианците се впуснаха в оживен разговор, като всеки изглеждаше шокиран от позицията на другия. От време на време се запичаха върху някой маловажен детайл. Преговорите продължиха любезно, но с видимо напрежение. Последва внезапно стискане на ръце, след което Франко щракна с пръсти на келнера. На масата кацнаха две чаши шампанско.

Фабрицио щеше да играе за „Пантерите“ срещу осемстотин евро на месец.

Синьор Брункардо оцени по достойнство предложението за помощ от страна на Рик, но категорично го отхвърли. Той държеше на думата си и за нищо на света не би намалил вече уговорена заплата.

На тренировката в сряда вечер всички научиха за условията, при които се завръщаше Фабрицио. За да потуши недоволството, Сам накара Нино, Франко и Пиетро да проведат една предварителна среща със звездния краен нападател, на която да му обяснят някои неща. Разговорът водеше Нино, който картинно обясни на Фабрицио колко кокали ще му бъдат потрошени, ако отново се опита да изостави отбора. Фабрицио охотно прие всичко, включително и заплахата за потрошените кокали. Обеща, че проблеми няма да има, и изрази дълбоко удовлетворение от факта, че отново ще играе за любимите си „Пантери“.

След това Франко съобщи новината на отбора, събрал се в съблекалнята за редовна тренировка. Да, Фабрицио ще получава заплата. Новината не предизвика реакция въпреки очевидното неодобрение на играчите. Някои от тях демонстрираха пълно безразличие — след като хлапето може да получи някакви пари, защо да не си ги поиска?

Ще ни трябва време, поясни Сам, обръщайки се към Рик. Победите променят всичко. Спечелим ли „Супербоул“, всички до един ще боготворят Фабрицио.

Някакви хартии тръгнаха на обиколка из съблекалнята. Надеждите на Рик, че отровата на Чарли Крей ще си остане на територията на Щатите, бяха разбити от всемогъщата световна мрежа.

Материалът беше забелязан, прочетен и размножен. В момента копия от него се разпространяваха между играчите.

Сам улови молбата в очите му и обяви, че никой не бива да обръща внимание на тези драсканици, написани от търсещ сензации американски репортер. Но играчите бяха на друго мнение. Те практикуваха този спорт за забавление, защо трябваше да бъдат подигравани?

Повечето от тях искрено съчувстваха на своя куотърбек. Достатъчно гадно беше, че са го прогонили от професионалния футбол и са го принудили да напусне родината си. Но да бъде преследван и в Парма беше направо жестоко.

— Съжалявам, Рик — обобщи чувствата им Пиетро, след което всички напуснаха съблекалнята.

„Морските вълци“ от Лацио се считаха за по-слабия от двата римски отбора. Бяха загубили първите си три мача със средна разлика от двайсетина точки, демонстрирайки пълна апатия. „Пантерите“ от своя страна жадуваха за победа и по тази причина четиричасовото пътуване с автобус до столицата съвсем не беше отегчително. В последната неделя на април времето беше облачно и хладно, отлично за провеждане на футболен мач.

Игрището се намираше някъде из огромните предгрудия на древния град, на километри и векове разстояние от Колизеума и останалите прочути руини, а от състоянието на настилката личеше, че е било използвано единствено за тренировки в дъждовно време. Тревата беше проскубана и неравна, спорадично разпръсната върху сухата и спечена кал. Страничните линии явно бяха очертани от пияница или инвалид. На двата реда дървени трибуни се бяха събрали около двеста зрители.

Фабрицио изкара априлската си заплата още през първата четвърт. Играчите на Лацио не го бяха гледали на запис, нямаха представа откъде се е пръкнат. Докато решиха да организират защитата си, младежът хвана три дълги паса и „Пантерите“ поведоха с 21:0. Успокоен от предимството, Сам започна да прилага агресивна защита срещу противниковия куотърбек и „Вълците“ окончателно рухнаха.

Напрежението се усещаше в редиците им още от началното отиграване.

Работейки само с пасове и радвайки се на отлична протекция, Рик спокойно разглеждаше пролуките в защитата, даваше сигнали с ръце към Фабрицио, изчакваше го да се освободи и отправяше поредното дълго подаване. Всичко се получаваше лесно, като на тренировка. Полувремето свърши при 38:0 и животът отново придоби цвят. Блъскайки се в тясната съблекалня, „Пантерите“ се смееха и танцуваха, без да обръщат внимание на Сам, който се опитваше да им обясни някои грешки. През последната четвъртина Алберто бе куотърбек, а Франко опита няколко дълги спринта. Екипите на всичките четирийсет играчи на терена се покриха с дебел слой кал.

По обратния път се чуха и първите люти закани по адрес на „Лъвовете“ от Бергамо. Бирата се лееше, автобусът се тресеше от пиянски песни. Могъщите „Пантери“ ставаха все по-убедени, че ще спечелят първия „Супербоул“ в историята на клуба.

* * *

Чарли Крей беше на трибуните, намерил място сред най-заклетите фенове на Лацио, за да наблюдава втория си мач по *футбол американо* на територията на Италия. Репортажът му за мача между Парма и Болоня беше направил фурор в Кливланд и главният редактор на вестника го помоли да остане още една седмица, за да отрази следващия сблъсък. Нелека работа, но все някой трябваше да я свърши. Крей прекара пет прекрасни дни в Рим за сметка на вестника и сега се чувстваше длъжен да оправдае ваканцията си с поредните нападки срещу любимата си жертва.

Ето пълния текст на репортажа му:

ОЩЕ РИМСКИ РУИНИ

(Рим, Италия)

Благодарение на изненадващо точната ръка на Рик Докъри „Пантерите“ от Парма прекъснаха серията от

загуби, размазвайки нещастните „Вълци“ от Лацио с 62:12 в мач от поредния кръг на италианската версия на НФЛ.

Мачът се проведе на терен, който приличаше на рекултивирана нива. На него присъстваха 261 зрители, при свободен вход. Само през първото полувреме Докъри и „Пантерите“ направиха близо 400 ярда с точни пасове, умело разпилявайки втората защитна линия на противника, която беше бавна, объркана и боязлива. Мистър Докъри използва добре своята подаваща ръка, а останалото свърши един доста талантлив краен нападател на име Фабрицио Боноци. Поне два пъти въпросният синьор Боноци направи такава серия от финтове, че прекият му пазач изгуби обувката си. Такова е нивото на италианската футболна лига.

В средата на третата четвъртина синьор Боноци изглеждаше изтощен от поредицата тъчдауни, постигнати след дълги спринтове. Шест, ако трябва да бъда точен. А великият Докъри получи болки в рамото от многобройните пасове.

Привържениците на „Браунс“ със сигурност ще останат втрещени от един друг факт: вече втори мач поред Докъри не е подавал топката на противника. Смайващо, нали? Но аз се заклевам, че това е факт. Видях го с очите си.

С тази победа „Пантерите“ се върнаха в надпреварата за италианския шампионат. Което едва ли вълнува много от тукашните хора.

Привържениците на „Браунс“ трябва да благодарят на Бога, че има такъв шампионат. Благодарение именно на него нещастници като Рик Докъри могат да практикуват този спорт далеч от местата, където той се възприема като религия.

Защо, Господи?! Защо не помогна на Докъри да открие този шампионат една година по-рано? Задавайки този болезнен въпрос, аз съм на път да избухна в сълзи.

Чао.

19

В понеделник, малко след три сутринта, автобусът спря на паркинга пред Стадио Ланфранки. След няколко часа повечето от играчите трябваше да бъдат на работа. Сам изрева да се събудят и разпусна отбора за цялата седмица, тъй като следващата неделя нямаха мач. Момчетата се струпаха пред багажното за саковете си. Рик закара Алберто, след което пресече центъра на града, без да срещне нито една кола. Намери място за паркиране на три преки от апартамента си.

Дванайсет часа по-късно се събуди от жуженето на мобилния си телефон. Беше Арни, кратък и делови както винаги.

— Дежа ву, приятелю. Погледна ли „Кливланд Поуст“?

— Не. Слава богу, че този вестник не се продава тук.

— Влез в интернет. Вчера онзи червей е бил в Рим.

— Не!

— Страхувам се, че е така.

— Нов репортаж?

— О, да. Не по-малко гаден от предишния.

Рик разроши коса и направи опит да си спомни публиката в Лацио. Шепа хора, пръснати по старите дървени пейки. Не си беше правил труда да се обръща към тях, освен това не знаеше как изглежда Чарли Крей.

— Добре, ще го прочета.

— Съжалявам, Рик. Наистина е прекалено. Ако имаше смисъл, бих се обадил във вестника да им вдигна скандал. Но това само ще усили удоволствието им. По-добре да се правим, че нищо не е станало.

— Ако тоя тип отново си покаже носа в Парма, ще му счупя врата! — мрачно изръмжа Рик. — Имам приятел съдия!

— Така те искам, момчето ми. Хайде, пак ще се чуем.

Рик откри една диетична сода в хладилника, взе душ и включи компютъра. Двайсет минути по-късно пунтото летеше в трафика на Парма, подчинявайки се на умелите движения на ръцете му. Вече сменяше скоростите с лекота, без никакви затруднения. Апартаментът

на Трей се намираше южно от историческия център на града, на втория етаж на сравнително модерна сграда, проектирана така, че да побира максимален брой хора на минимална площ.

Трей лежеше на дивана, подложил възглавница под гипсирания си крак. В апартаментчето цареше пълен безпорядък — мръсни чаши в умивалника, празни кутии от пица, множество кутийки от бира и сода. По телевизията течеше поредното шоу „Колелото на късмета“, уредбата в спалнята дънеше стари парчета.

— Донесох ти сандвич — рече Рик и остави торбичката на претрупаната масичка. Трей размаха дистанционното и телевизорът млъкна.

— Благодаря.

— Как е кракът?

— Страхотно — отвърна с мрачна гримаса колегата му. Една болнична сестра го посещаваше три пъти дневно да му сменя превръзката и да му дава болкоуспокоителни. — Какво стана на мача?

— Никакви проблеми. Бихме ги с петдесет точки разлика.

Рик се отпусна на близкия стол, опитвайки се да не обръща внимание на безпорядъка.

— Значи не съм ви липсвал.

— „Лацио“ не са нищо особено.

Усмивката и оптимизмът бяха изчезнали, заменени от мрачно настроение и смазващо самосъжаление. Такива са обичайните последици от тежкото счупване, сполетяло всеки млад спортист. С кариерата на Трей беше свършено независимо от онова, което може би си мислеше в момента. Предстоеше началото на друг, съвсем различен етап от живота му. Подобно на повечето младежи, Трей също не беше мислил за бъдещето си. Когато си на двайсет и шест, няма как да не си уверен, че ще играеш вечно.

— Доволен ли си от сестрата?

— Добра е — кимна Трей. — В сряда ми сменят гипса, в четвъртък заминавам. Имам чувството, че ще се побъркам, ако не се прибера у дома.

Известно време мълчаха, вперили поглед в немия екран. Откакто Трей беше излязъл от болницата, Рик се отбиваше всеки ден. Малкият апартамент му се струваше все по-малък. Може би заради боклуците, купчините непрано бельо и плътно спуснатите щори на прозорците. А

може би защото Трей потъваше все по-дълбоко в безнадеждността. Новината, че заминава, беше добра.

— Аз съм защитен бек и вероятно по тази причина никога не съм получавал контузии — промълви Трей и почука с пръст по гипса. — Но ти ме премести в нападението и ето го резултата.

— Обвиняваш ме за контузията си ли? — вдигна вежди Рик.

— Като защитник нямах нито една.

— Това са пълни глупости! Нима искаш да кажеш, че контузии получават само нападателите?

— Говоря за себе си.

Рик кипна, готов да избухне. Все пак успя да се овладее и шумно си пое въздух. Очите му останаха заковани върху гипса. Изчака известно време, после вдигна глава.

— Какво ще кажеш за една пица? Довечера, при „Полипо“.

— Не.

— Искаш ли да ти я донеса у дома?

— Не.

— Сандвич, пържола?

— Не.

Трей натисна бутона на дистанционното. Щастливата домакиня на екрана издаде радостно възклицание.

Рик стана от стола и тихо излезе.

Седна на огряна от слънцето масичка пред един бар, поръча си бира „Перони“ и отпи глътка от предварително охладената халба. После запали кубинска пура и започна да оглежда жените, които минаваха по тротоара. Почувства се безкрайно самотен, нямаше никаква идея как ще прекара цялата свободна седмица, която му предстоеше.

Арън се обади отново. Този път в гласа му се долавяше известно вълнение.

— Рат се завърна! — тържествено обяви той. — Вчера е бил нает за старши треньор на „Саскачеуан“ и веднага ми се обади. Иска теб, Рик. Иска те веднага!

— „Саскачеуан“?

— Точно така. Осемдесет бона.

— Мислех, че Рат отдавна се е отказал.

— Вярно е. Отиде в някаква ферма в Кентъки и в продължение на няколко години рина конски лайна. Но явно му е писнало. Миналата седмица „Саскачеуан“ уволни цялото ръководство, след което успяха да привлекат Рат.

Рат Мълинс беше сменял повече професионални отбори от Рик. Преди двайсет години беше измислил една на пръв поглед шантава офанзивна схема, при която постоянно се използваха пасове и се пращаха вълни от крайни нападатели във всички посоки. Схемата му получи широка популярност, Рат се прочу и беше засипан с оферти. Доста скоро обаче нещата се промениха, защото ръководените от него отбори побеждаваха все по-рядко. Двамата с Рик се сближиха в Торонто, където Рат беше координатор на нападението. Ако беше старши треньор, Рик щеше да е титуляр във всеки мач с възможност за най-малко петдесет паса.

— Саскачеуан — промърмори Рик, а в главата му се появиха полузабравени картини от град Реджайна и безкрайните житни поля около него. — Колко е разстоянието оттам до Кливланд?

— Милион мили. Ще ти купя атлас. Слушай, момче, на мачовете им ходят по петдесет хиляди души. Играят отличен футбол и предлагат осемдесет бона, веднага!

— Не знам — колебливо отвърна Рик.

— Не бъди глупав, момче! Докато се върнеш, ще вдигна мизата на стотачка!

— Стига, Арни. Не мога да си тръгна просто ей така.

— Можеш и още как!

— Не.

— Да! Събери си акъла! Това е голямото ти завръщане и започва на момента!

— Тук съм подписал договор, Арни.

— Помисли за кариерата си, момче! Вече си на двайсет и осем, друг такъв шанс няма да имаш. Рат те иска на терена! Разчита на страхотната ти ръка, която ще изстрелва снаряди из цяла Канада! Можеш ли да си го представиш?!

Рик отпи глътка бира и избърса устни.

Арни беше във вихъра си.

— Събираш си багажа, палиш колата и отиваш на гарата. Оставяш ключовете на седалката и казваш „чао“. Какво могат да ти

направят, по дяволите? Да не би да те съдят?

— Не е хубаво да се постъпва така.

— Мисли за себе си, Рик.

— Това правя.

— Окей, след два часа пак ще ти се обадя.

При повторното позвъняване на Арни Рик си беше у дома и гледаше телевизия.

— Деветдесет бона, хлапе! Но искат бърз отговор.

— Какво е времето в Саскачеуан? Още ли вали сняг?

— Времето е прекрасно. Шест седмици до началото на сезона. Великите „Ръфрайдърс“, които миналата година играха за купа „Грей“, спомняш ли си? Страхотна организация, всичко е по ноти. Рат е готов да застане на челна стойка, за да те има.

— Нека преспим, пък ще видим.

— Много мислиш, момче! Нещата не са толкова сложни.

— Нека преспим.

20

Сънят се оказа невъзможен. Цяла нощ крачи напред-назад, гледа телевизия, прави опити да чете. При всяка мисъл за бягство в душата му се промъкваше мъчително чувство за вина. Самото бягство беше лесноосъществимо и можеше да бъде направено по начин, който да му спести всякакви срещи със Сам, Франко, Нино и останалите. Или поне Рик си мислеше така.

В осем сутринта се качи на фиата и подкара към гарата. Остави колата на паркинга и влезе в чакалнята, където остана точно един час.

Три часа по-късно пристигна във Флоренция. Таксито го свали пред хотел „Савой“ на Пиаца дела Република. Нае стая, остави багажа си и успя да си намери свободна масичка пред едно от многобройните кафенета на оживения площад. Набра мобилния на Габриела, но не посмя да остави съобщение след поканата, отправена на италиански.

Набра я отново по време на обяда. Тя беше приятно изненадана да го чуе. Отначало леко заекваше, но после се успокои и започна да говори по-свободно. Била на работа, но не обясни с какво точно се занимава. Той предложи да се видят в „Джили“ — известно кафене точно срещу хотела, което според туристическия справочник било „идеалното място за следобедно питие“. Разбира се, прие тя. Някъде около пет следобед.

Рик тръгна да се разхожда по уличките около пиацата, оставяйки се да го повлече тълпата туристи. В близост до катедралата се оказа здраво притиснат от голяма японска група. Английска реч се чуваше отвсякъде, особено от шумни групички младежи, приличащи на американски студенти и предимно момичета. Излезе на Понте Векио и се плъзна покрай витрините на малките магазинчета. Древният мост се намираше в сърцето на града, опънат над двата бряга на река Арно. Още английски, още студентки.

Когато Арни позвъни, той седеше в едно кафене на Пиаца дела Синьория, на крачка от прочутата галерия „Уфици“. Беше разтворил туристическия справочник, пред него имаше чашка еспресо. Дълга опашка хора търпеливо чакаше пред галерията, за да вили най-голямата колекция от художествени произведения в света. Реши да не казва на Арни къде се намира.

— Добре ли спа? — попита агентът.

— Като пеленаче. Тая работа няма да стане, Арни. Не мога да напусна отбора посред сезона. Догодина ще видим.

— Няма да има догодина, момче. Сега или никога.

— Винаги има догодина.

— Не и за теб. Не разбираш ли, че Рат ще си намери друг куотърбек?

— Разбирам, при това по-добре от теб, Арни. Вече съм минал по тоя път.

— Не бъди глупав, Рик. Трябва да ми се довериш.

— А къде остана лоялността?

— Лоялността ли? Кога за последен път някой отбор е бил лоялен към теб? Толкова често са те порязвали, че…

— Внимавай, Арни! — предупреди с леден тон Рик.

Пауза.

— Рик — въздъхна Арни. — Ако откажеш офертата, ще трябва да си потърсиш друг агент.

— Очаквах го.

— Стига, момче! Послушай ме!

Рик дремеше в хотелската си стая, когато агентът отново позвъни. За Арни отказът не означаваше нищо повече от временно поражение.

— Докарах нещата до сто бона, Рик! — тържествуващо обяви той. — Скъсвам си задника заради теб и какво получавам в замяна? Нищо!

— Благодаря.

— Моля. Слушай сега какво се договорихме. Отборът ще ти плати билета, за да прелетиш океана и да се срещнеш с Рат. Днес, утре, когато кажеш. Но трябва да бъде скоро. Направи го заради мен, Рик, моля те!

— Не знам…

— В момента имаш едноседмична пауза. Моля те, Рик! Направи го заради мен, като лична услуга. Господ знае, че съм го заслужил!

— Нека си помисля.

Рик бавно изключи телефона, въпреки че Арни продължаваше да говори.

* * *

Няколко минути преди пет намери свободна масичка пред „Джили“, поръча мартини с лед и направи героични усилия да не зяпа подир всяка жена, която прекосяваше площада. Беше принуден да си признае, че е доста нервен, обзет от приятно нетърпение. В продължение на две седмици не беше виждал Габриела, не бяха се чували и по телефона. Никакви имейли, никакви контакти. Предстоящото рандеву щеше да определи бъдещето на отношенията между тях, разбира се, ако изобщо има такова. Би могло да се превърне в едно топло и приятно възобновяване на контактите над чашка питие, но би могло да бъде и обратното: скована и изпълнена с неудобство среща, която слага точка на всичко.

На една от съседните масички се настани малка компания студентки. Всички говореха едновременно — половината по мобилните си телефони, останалите помежду си, с шумна приповдигнатост. Американки, с южняшки акцент. Осем на брой, шест от тях блондинки. Преобладаваха дънките, но имаше и една-две изключително къси полички. Загорели бедра. Пълно отсъствие на учебници и тетрадки. Събраха две маси, придърпаха столове и нахвърляха върху тях сакове и якета. В хода на този процес успяваха да говорят на висок глас, всичките едновременно.

Рик помисли за преместване, но после се отказа. Повечето от момичета бяха хубавици, а английският беше балсам за нервите му, въпреки че връхлиташе на неравни вълни. Към масата им пристъпи келнер, очевидно издърпал късата клечка при жребия, хвърлен някъде в дълбините на „Джили“. Сред поръчките преобладаваше виното, като нито една от тях не беше направена на италиански.

Една от мацките го забеляза, други три се обърнаха — две от тях с цигари в уста. За момента мобилните телефони почиваха.

Наближаваше пет и десет.

След още десет минути той набра номера на Габриела, изслуша записа и затвори. Южняшките красавици подеха полугласен спор на тема дали мъжът на съседната маса е италианец или американец. Изобщо не им пукаше, че има вероятност да разбира какво си говорят.

Поръча си второ мартини — според една от брюнетките сигурен знак, че не е американец. После някой спомена за разпродажба на обувки във „Ферагамо“ и Рик беше тотално забравен.

Тревогата започна да го обзема малко след пет и половина. Със сигурност щеше да му се обади, ако нещо я беше задържало. А обратното вероятно означаваше, че е решила да не се вижда с него.

Пред масата му цъфна една от брюнетките с къса поличка, която безцеремонно се тръшна на свободния стол и го дари с очарователна, наситена с трапчинки усмивка.

— Здрасти — рече тя, погледна към приятелките си и добави: — Ще разрешите ли един спор?

Рик също се обърна. Групата беше притихнала и ги гледаше с любопитство. Момичето продължи, преди той да успее да отвори уста.

— Мъж или жена очаквате? — продължи то. — Масата ни е раздвоена по въпроса. Загубилите ще платят сметката.

— А вие сте?

— Ливи. Вие как се казвате?

— Рик. — За част от секундата изпита ужас да добави фамилното си име. Това бяха американки, които като нищо можеха да разпознаят най-големия карък в историята на НФЛ. — Какво ви кара да мислите, че очаквам някого?

— То си личи. Поглеждате часовника си, звъните по телефона, без да разговаряте, оглеждате навалицата и пак поглеждате часовника си. Става въпрос за един тъп бас, нищо повече. Казвате само мъж или жена, и въпросът приключва.

— От Тексас ли сте?

— Почти познахте. От Джорджия.

Беше наистина хубаво момиче. Топли сини очи, високи скули, мека тъмна коса, спускаща се свободно към раменете. Изведнъж му се прииска да говори.

— Туризъм?

— Не, част от студентски обмен. А вие?

Интересен въпрос със сложен отговор.

— Просто по работа.

Бързо отегчени, приятелките й подновиха разговорите помежду си. Темата беше някаква дискотека, в която се събирали френски младежи.

— А вие как мислите, мъж или жена? — попита Рик.

— Може би съпругата ви? — отвърна с въпрос тя, опря лакти на масата и го огледа с подновен интерес.

— Никога не съм имал съпруга.

— И аз така си помислих. Бих казала, че чакате жена. Работното време е приключило, а и вие не приличате на корпоративен чиновник. Още по-малко пък на гей.

— Толкова ли е очевидно?

— О, да.

Ако признае, че чака жена, със сигурност ще бъде възприет като смотаняк, на когото са вързали тенекия. Но ако каже мъж, ще изглежда тъпо, когато се появи Габриела. Ако изобщо се появи.

— Никого не чакам — обяви той.

— Съмнявам се — усмихна се момичето.

— Къде обикновено се събират американските момичета във Флоренция? — смени темата той.

— О, имаме си любими места.

— На по-късен етап може би ще ме обземе скуката.

— Искате ли да дойдете с нас?

— Разбира се.

— Има един клуб, казва се… — Очите на Ливи се извъртяха към съседната маса, където приятелките й бяха заети с важната задача да поръчват нови напитки. Решението да се въздържи от подробности беше инстинктивно. — Дайте ми номера си. Ще ви звънна по-късно, когато решим какво ще правим.

Размениха си телефоните, след което момичето каза „чао“. Върна се при приятелките си и обяви на висок глас, че никой не печели баса, тъй като човекът на име Рик не чакал никого.

След като изчака четирийсет и пет минути, той плати сметката, намигна на Ливи и потъна в навалицата. Последно обаждане на Габриела. В ухото му отново прозвуча предварително записаното послание, той изруга и шумно затвори капачето.

Час по-късно гледаше телевизия в стаята си. Телефонът иззвъня. Не беше Арни, не беше и Габриела.

— Мадамата не се появи, а? — игриво попита Ливи.

— Не.

— Значи си сам, така ли?

— Абсолютно.

— Колко жалко. Какво ще кажеш да вечеряме заедно?

— С удоволствие.

Срещнаха се в „Паоли“ — заведение на две крачки от неговия хотел. Представляваше дълга и тясна зала със сводест таван, изписан с древни фрески. Беше претъпкано. Ливи се похвали, че е използвала лични връзки, за да получи маса. Която обаче беше толкова малка, че те се оказаха плътно един до друг.

Поръчаха бяло вино и завързаха обичайния за подобни случаи разговор. Тя беше първокурсничка по история на изкуствата в Университета на Джорджия и бе изпратена на разменни начала в Европа за втория семестър от следването си. Не особено амбициозна по отношение на учението, без никаква носталгия по дома.

В Джорджия имало едно момче, но нищо особено. Временна връзка, без ангажименти.

Рик се закле, че няма нито съпруга, нито годеница, нито сериозна връзка. Момичето, което не се появило на срещата, била оперна певица — един факт, който рязко промени посоката на разговора. Поръчаха салати, заешко със сос и бутилка кианти.

След като погълна сериозно количество вино, Рик стисна зъби и храбро скочи във футболната тема. Добрите й страни (играта в колежа), лошите й страни (митарствата из различни професионални отбори) и грозните й страни (кратката му поява през януари в редиците на кливландските „Браунс“).

— Американският футбол изобщо не ми липсва — обяви Ливи и Рик беше готов да я прегърне.

Живеела във Флоренция от септември, нямала никаква представа кой е спечелил колежанското първенство или „Супербоул“, но това не я вълнувало. Просто защото не се интересувала от професионалния футбол. В гимназията била мажоретка и се нагледала на тази игра — предостатъчно за цял живот.

Най-после да срещна мажоретка и в Италия, въздъхна в себе си Рик.

Описа накратко Парма, „Пантерите“ и италианската лига, след което върна топката в другия край на масата.

— Във Флоренция, изглежда, живеят много американци — отбеляза той.

Ливи извъртя очи, сякаш й беше дошло до гуша от американците.

— Изгарях от нетърпение да уча в чужбина, години наред си мечтаех за това — въздъхна тя. — Но в момента живея с три момичета от пансиона си в Джорджия, които не проявяват интерес нито към езика, нито към културата на тази страна. Те мислят единствено за пазаруване и дискотеки. Тук действително има много американци, но всички се държат един за друг, като стадо гъски.

Все едно че била в Атланта. От време на време бягала от приятелките си и пътувала сама из провинцията.

Баща й бил известен хирург, който обаче си имал любовница и майка й поискала развод. Нещата у дома били толкова объркани, че тя решила да остане във Флоренция и след края на семестъра, който приключвал след три седмици.

— Извинявай — прошепна Ливи и реши да спре с фамилните проблеми.

— Няма за какво.

— През лятото мисля да обикалям Италия, за да избягам от пансиона и колежките, които се напиват всяка вечер. Не искам да се прибирам у дома.

— Защо?

— Защото татко плаща за следването ми тук и настоява да се върна.

Рик нямаше никакви планове за времето след юли, когато сезонът свършваше. Спомена Канада ей така, за да я впечатли. Ако реши да играе там, сезонът му ще свърши чак през ноември. Реакция от нейна страна нямаше.

Келнерът донесе огромни чинии заек с гъст сос, който излъчваше божествен аромат. Разговорът се прехвърли на местната храна и вино, на италианците като цяло и на местата, които момичето беше посетило или искаше да посети.

Хранеха се бавно, като всички посетители на „Паоли“. Когато приключиха със сиренето и портото, вече минаваше единайсет.

— Всъщност изобщо не ми се ходи по клубове — призна тя. — Мога да ти покажа един-два, но нямам настроение.

— Какво друго предлагаш?

— *Джелато*.

Прекосиха Понте Векио и влязоха в някаква сладкарница, която предлагаше петдесет вида сладолед. След това той изпрати Ливи до дома й и я целуна за лека нощ.

21

— Тук е пет часа сутринта — любезно започна Рат. — Защо, по дяволите, съм се събудил толкова рано и говоря с теб? Искам отговор на този въпрос, дървена главо!

— Здрасти, Рат — отвърна Рик и отправи наум една благословия към Арни, който беше дал телефона му на стария му другар.

— Да знаеш, че си пълен кретен! Първокласен идиот! Но това го знаехме и преди пет години, нали? Как си, Рики?

— Добре съм, Рат, а ти?

— Супер! Появих се от нищото и вече ритам задници, въпреки че сезонът още не е започнал.

Рат Мълинс крещеше в слушалката, без да го е грижа какво ще каже събеседникът му. Рик неволно се усмихна. От години не беше чувал единствения треньор в кариерата си, който безрезервно вярваше в него.

— Ще ги мачкаме, приятелче! Ще им правим по петдесет точки на мач! Не ми пука, че те могат да отбележат четирийсет, важното е да са след нас! Вчера казах на шефа, че ще ми трябва още един брояч, щото стария не е достатъчно бърз за моето нападение и великият ми куотърбек Рик Докъри „Дървената глава“! Там ли си, момчето ми?

— Слушам те, Рат. Както винаги.

— Глей сега ква е работата: шефът вече е купил билет отиване и връщане, първа класа, за уважаемия ти задник. Плюс най-хубавото място в автобуса. Излиташ от Рим в осем сутринта и летиш нонстоп до Торонто. Оттам, пак първа класа, вземаш „Еър Канада“ до Реджайна. Страхотна авиокомпания, между другото. На летището ще те чака кола. Утре ще вечеряме заедно, след което сядаме да измислим нови и нечувани досега комбинации!

— По-бавно, Рат.

— Знам, знам. Ти си от по-бавничките. Отлично си спомням това, но…

— Виж какво, Рат. В момента няма как да напусна отбора си.

— Отбор ли рече? Отбор?! Направих си труда да прочета нещичко за този твой „отбор“. Онзи тип от Кливланд, как му беше името… Аха, Крей… Здравата те е захапал за задника. Хиляда души публика на домакински мач, а? Кво играете там, бе? Федербал?

— Имам договор, Рат.

— А пък аз имам друг договор, който чака само подписа ти. Далеч по-сериозен, с истински отбор, който играе в истинска лига. С истински стадиони и истински фенове. Телевизия, допълнителни клаузи, договор с производители на спортни обувки, маршируващи оркестри и мажоретки.

— Тук ми е добре, Рат.

Насреща настъпи кратка пауза. Рат очевидно имаше нужда от нея, за да си поеме дъх. Рик ясно си го представи как крачи напред-назад из съблекалнята и размахва ръце, заливайки с потоци от думи нещастните играчи. После спира да си поеме дъх, изпъва рамене и започва следващата тирада.

Този път гласът му се понижи с една октава и прозвуча почти обидено.

— Не ми прави тези номера, Рики. Заложил съм си главата за теб. След онова, което се случи в Кливланд, аз…

— Тази част можеш да я пропуснеш, Рат.

— Добре, добре, извинявай. Предлагам ти да отскочиш дотук ей така, само за да се видим. Ще си поговорим откровено, лице в лице, окей? Няма ли да направиш това за стария си тренер? Без никакви условия. Билетът ти е платен, никой няма да иска да възстановиш сумата. Моля те, Рики!

Рик затвори очи, разтърка чело и неохотно промълви:

— Добре, тренер. Само визита, без никакви условия.

— Не си толкова тъп, колкото те мислех. Обичам те, Рики! Няма да съжаляваш!

— Кой избра летището в Рим?

— Нали си в Италия, бе?

— Да, но…

— Рим е в Италия, току-що проверих. Отивай на проклетото летище и скачай в самолета!

Малко преди излитането Рик успя да гаврътне две бързи водки с доматен сок и това му позволи да спи почти през цялото време на осемчасовия полет до Торонто. Приземяването в Северна Америка, независимо къде, го правеше неспокоен. Знаеше, че е абсурдно, но нищо не можеше да направи. За да убие времето до връзката с Реджайна, той набра Арни и му докладва точните си координати. Агентът остана много доволен, дори мъничко горд. После изпрати един имейл на майка си, но без да й съобщава къде се намира. Следващият имейл беше едно кратко „здрасти“ до Ливи, след което провери „Кливланд Поуст“ да види дали Чарли Крей си е намерил друга жертва. Едва тогава забеляза, че има и някакъв входящ есемес. „Извинявай, Рик, но реших, че не е разумно да те виждам — пишеше Габриела. — Моля те да ми простиш.“

Рик заби очи в пода и след известно време реши, че няма смисъл да й отговаря. Набра мобилния на Трей, но никой не вдигна.

Двете години, които бе прекарал в Торонто, не бяха лоши. Сега му изглеждаха безкрайно далеч, някъде в младостта. Току-що завършил колежа, с големи надежди и дълга кариера пред себе си, уверен в светлото бъдеще. Приличаше на недовършена творба, на новак с всички необходими инструменти, нуждаещ се от още малко пипване тук-там, преди да бъде готов за старта си в НФЛ.

Но днес вече не беше сигурен, че някога действително е мечтал за професионалната лига.

Долови думата „Реджайна“ в съобщението, което прозвуча в залата. Отиде да погледне близкия монитор и едва тогава разбра, че полетът му ще закъснее. На изхода за отвеждане на пътниците му казаха, че закъснението се дължи на метеорологични проблеми.

— В Реджайна вали сняг — поясни служителят.

Рик се насочи към близкия бар и си поръча диетична сода. Провери информацията за времето в Реджайна и действително се оказа, че там вали сняг, много сняг. „Една от редките пролетни снежни виелици“, гласеше съобщението.

Разгъна местния ежедневник „Лидър-Поуст“, за да убие времето. Футболни новини имаше предостатъчно. Рат вдигнал доста шум с назначаването на някакъв защитен координатор, който явно нямал никакъв опит. Бил отстранил един пробивен бек, което означавало намерения за отказ от комбинации по земя. Предсезонната продажба

на билети достигнала трийсет и пет хиляди, което било нов рекорд. Журналистът, който водеше спортната рубрика, явно беше от онези типове, които вечно клечат пред пишещата машина и съумяват да произвеждат по шестстотин думи четири пъти седмично в продължение на трийсет години — независимо колко е умрял спорта в Саскачеуан или дявол знае къде, — предлагаше събрани съчинения на тема „улични слухове“. Някакъв хокеист категорично отказал да се оперира преди края на сезона. Друг се разделил с жена си, която се сдобила със счупен нос при доста подозрителни обстоятелства.

Последен параграф: Рат Мълинс потвърдил, че „Ръфрайдърс“ преговарят с Маркъс Мун — опитен куотърбек с бърза ръка. През последните два сезона Мун играл за „Пакърс“ и в момента „изгарял от нетърпение да бъде титуляр“. В допълнение Рат Мълинс отказал да потвърди или отхвърли слуховете, че отборът преговаря с Рик Докъри, който „за последен път бил видян да хвърля разкошни пресечени пасове за кливландските «Браунс».“

Според вестника Рат изръмжал едно мрачно „без коментар“ на въпроса относно Докъри.

Накрая спортният журналист предлагаше една справка, която беше твърде сочна, за да остане без внимание. Поставена в скоби, тя гласеше:

(За повече информация относно Докъри влезте в charleycary@clevelandpost.com)

„Без коментар“? Може би Рат бе прекалено засрамен или просто се страхуваше да направи коментар? Дълбоко разстроен, Рик зададе този въпрос на глас, предизвиквайки учудени погледи. Бавно затвори лаптопа си, стана и започна една дълга обиколка на терминала.

Два часа по-късно се озова на борда на редовния полет на „Еър Канада“, но не за Реджайна, а за Кливланд. Там взе такси и се отправи към центъра. Редакцията на „Кливланд Поуст“ се помещаваше в безлична модерна сграда на Слейт Авеню. По ирония на съдбата тя се

намираше само на четири пресечки от земляческото дружество на Парма в града.

Рик плати на шофьора и го помоли да чака зад ъгъла. На тротоара спря само за миг — колкото да осъзнае факта, че отново се намира в Кливланд, Охайо. Би могъл да се помири с този град, но той очевидно изгаряше от желание да продължава да го тормози.

По-късно не успя да си спомни дали се е поколебал за онова, което се готвеше да направи.

Във входното фоайе се издигаше бронзова статуя на някакъв непознат тип, под която беше издълбан претенциозен цитат за истината и свободата. Зад нея се намираше остъклената будка на охраната с надпис, че регистрацията на външните посетители е задължителна. На главата на Рик се поклащаше шапка на „Кливланд Индианс“, с която се беше сдобил на летището срещу трийсет и два долара.

— Да, сър? — вдигна глава униформеният служител зад гишето.

— Идвам при Чарли Крей.

— Името ви?

— Рой Грейди, играя за „Индианс“.

Това явно задоволи пазача, който плъзна формуляра за подпис към него. Според сайта на „Индианс“ в интернет Рой Грейди беше младеж, който доскоро бе играл бейзбол в ААА, с подчертано скромни постижения. По всяка вероятност Крей познаваше името, но не и лицето.

— Вторият етаж — съобщи му с широка усмивка пазачът.

Рик пое по стълбите, тъй като възнамеряваше да ги използва и на излизане. Нюзрумът на втория етаж беше точно такъв, какъвто очакваше — просторна зала с множество остъклени кабинки в периферията. Рик тръгна покрай тях, вглеждайки се в табелките. Сърцето му лудо блъскаше, беше му трудно да запази безизразното изражение на лицето си.

— Рой! — извика някой и той се обърна.

Човекът беше на около четирийсет и пет, с оплешивяваща глава и няколко дълги мазни кичура, свободно спускащи се покрай ушите. Дебел, небръснат, с евтини очила за четене на върха на носа, този тип очевидно не беше носил униформа, не беше практикувал никакъв спорт и не знаеше какво означава вниманието на мажоретките. Един от

невзрачните критикари на спорта, които никога не са спортували нищо. Беше се изправил на вратата на малка, претъпкана с всякакви хартийки кабинка и подозрително се мръщеше срещу Рой Грейди.

— Мистър Крей? — попита Рик, бързо преодолявайки двата метра, които ги разделяха.

— Да — кимна все така намръщено онзи, после очите му смаяно се оцъклиха.

Рик го бутна обратно в кабинката и затръшна вратата. Лявата му ръка смъкна шапката, а дясната се впи в гърлото на Крей.

— Здрасти, задник! — изръмжа той. — Това съм аз, Рик Докъри, любимата ти жертва!

След дълъг размисъл беше стигнал до решението за един-единствен удар — десен прав в главата, който Крей да види, преди да усети. Никакви плесници, никакви ритници в слабините. Лице в лице, като мъже, без употребата на помощни средства. И ако е възможно, без кръв и счупени кости.

Получи се именно десен прав. Не кроше, не ъперкът, а един хубав и директен десен прав. Удар, който трябваше да сложи кръст на стартиралата преди месеци гавра. Удар, дошъл отвъд океана. Съпротива нямаше, тъй като Крей беше твърде мек и твърде уплашен и използва времето си да потърси укритие зад компютъра. Юмрукът попадна върху лявата скула с галещ ухото тътен, който Рик с удоволствие щеше да си спомня през следващите месеци. Крей се строполи като чувал с картофи и Рик за миг се изкуши да го срита в ребрата.

Беше обмислял с подробности какво да каже в този момент, но нищо не се получи. Заплахите нямаше да бъдат приети сериозно: веднъж проявил глупостта да се появи в Кливланд, Рик едва ли щеше да си го позволи отново. Псувните и ругатните щяха само да зарадват Крей, който със сигурност щеше да ги цитира в следващите си материали. В крайна сметка го заряза проснат на пода, със зейнала от ужас уста, почти в несвяст от тежкия удар. Дори за миг не изпита съжаление за нещастника.

Излезе от канцеларията, кимна на двама репортери, които изглеждаха като родни братя на мистър Крей, след което спокойно се насочи към стълбището. Спусна се тичешком в сутерена и след кратко

лутане откри вратата, през която се излизаше на товарната рампа. Точно пет минути след нокаута се озова на задната седалка на таксито.

За обратния полет до Торонто отново прибягна до услугите на вездесъщата „Еър Канада“. Облекчението дойде едва след като кацна на канадска територия. Самолетът за Рим излиташе след три часа.

22

В неделя сутринта над Парма връхлетя силна буря. Водните струи падаха отвесно и немилостиво биеха по покривите, а облаците бяха надвиснали толкова ниско, като че ли нямаше да мръднат оттам поне седмица. Гръмотевиците най-после събудиха Рик. Първото нещо, което се появи пред подпухналите му очи, бяха чифт женски крака с кървавочервен маникюр. Това не беше маникюрът на последното му завоевание в Милано, нито пък имаше нещо общо с розовите, жълтите и оранжевите маникюри на десетките му безименни партньорки от по-ранни времена. О, не, сър. Това бяха безупречно поддържаните (не от собственичката) пръсти, покрити с фин лак („Пурпурни нощи“ на „Шанел“), принадлежащи на елегантната, чувствителна и в момента напълно гола госпожица Ливи Галъуей от Савана, Джорджия, бивша възпитаница на девически пансион в щата Джорджия, която напоследък обитаваше един пренаселен апартамент във Флоренция. В момента госпожицата се намираше в един не толкова населен апартамент в Парма, на третия етаж на стара сграда, разположена на тиха уличка — далеч от досадните си съквартирантки и още по-далеч от загрижените си родители.

Рик затвори очи, мушна се под чаршафите и я притегли към себе си.

Беше пристигнала в четвъртък с влака от Флоренция. След богата и много приятна вечеря се прибраха в спалнята му за едно доста продължително първо пребиваване в леглото. Рик със сигурност беше подготвен за него, но остана изненадан от страстта на Ливи. Първоначалните му планове за петъка бяха да се излежава цял ден и да не прави нищо. Но се оказа, че младата дама има други идеи. Във влака беше изчела някаква книга за Парма и беше стигнала до решението да се запознае отблизо с историята на този град.

И тъй, въоръжени с фотоапарат и нейните подробни бележки, двамата започнаха обиколка на историческия център, оглеждайки вътрешността на сгради, които Рик изобщо не беше забелязвал до този

момент. Първата от тях беше катедралата, в която Рик беше надниквал само веднъж, от любопитство. Влизайки в ролята на дзен мислител, Ливи започна да го влачи от ъгъл на ъгъл. Той не беше сигурен какво точно търси, а подмятанията от сорта „Това е един от най-типичните представители на римската архитектура в долината на По“ изобщо не му помагаха.

— Кога е построена? — успя най-после да вметне той.

— Осветена е през 1106 година от папа Паскуале, но през 1117-а е напълно разрушена от земетресение. Възстановяването ѝ започва през 1130-а и — типично за италианците — се протака някъде около три века. Но е величествена, нали?

— Абсолютно — съгласи се той.

Правеше неистови опити да звучи ангажирано, но отдавна знаеше, че е способен да разгледа една катедрала за броени минути. Ливи обаче беше потънала в друг свят. Той се влачеше на крачка след нея, все още изпълнен със спомени за първата им нощ. Очите му опипваха стегнатото ѝ дупенце, а в главата му се оформяше план за приятната му употреба в ранния следобед.

Тя спря на централната пътека и погледна право нагоре.

— Фреските на купола са дело на Кореджо. Завършил ги е в началото на шестнайсети век. Великолепно Успение Богородично, нали?

Там горе, на сводестия таван, старият Кореджо някак бе успял да нарисува една екстравагантна Дева Мария, заобиколена от ангели. Задавена от емоции, Ливи не можеше да отдели поглед от нея. Рик също я гледаше, но единственото чувство, което изпитваше, беше болка във врата.

Прекосиха нефа и се насочиха към криптата, където почиваха куп светии. Така изтече един час и Рик започна да копнее за слънчева светлина.

Следващият обект беше баптистерията — красива осмоъгълна постройка в близост до катедралата. Дълго стояха пред северната порта, наречена Порта на Дева Мария. Сложните скулптурни групи над нея изобразяваха сцени от живота на Богородица. Ливи хвърли поглед на бележките си, но очевидно беше запозната с детайлите.

— Отбивал ли си се някога тук? — попита тя.

Ако си признаеше, че никога не е стъпвал на това място, тя несъмнено щеше да го вземе за простак. Но ако излъжеше, обиколката щеше да продължи и нещата бързо щяха да й се изяснят. Фактически беше минавал стотици пъти покрай тази сграда и знаеше, че е баптистерия. Не беше много сигурен какво е днешното й предназначение, но се престори, че всичко му е ясно.

Тя започна да говори тихо, сякаш на себе си.

— Четири площадки от червен веронски мрамор. Строителството започва през 1196 година и съвпада с началото на прехода от римската към готическата архитектура. — Направи няколко външни снимки, след което го поведе към вътрешността. Рик пак беше принуден да извие врат към високия купол. — Византийски стил, тринайсети век. Цар Давид, напускането на Египет, Десетте Божи заповеди.

Той мълчаливо кимаше, а вратът му отново започна да се схваща.

— Ти католик ли си, Рик?

— Лутеран. А ти?

— Не съм никаква. Родителите ми имат протестантско потекло. Доста съм се ровила в историята на християнската църква, но интересите ми са свързани с изкуството.

— Тук има много стари църкви, но всичките са католически — отбеляза Рик.

— Знам.

И наистина знаеше. До обяд разгледаха ренесансовата църква „Сан Джовани Еванджелиста“ — една от забележителностите на стария център, след което влязоха и в катедралата „Сан Франческо дел Прато“ — според Ливи „най-забележителното произведение на францисканско-готическата архитектура в област Емилия“. Но за Рик беше интересен единствено фактът, че някога тази красива катедрала е била използвана за затвор.

Точно в един той обяви, че е време за обяд. Намериха си маса в „Сореле Пики“ на Страда Фарини. Докато Рик преглеждаше менюто, Ливи се зае да допълва записките си. Поръчаха бутилка вино и *аналини* — най-добрите в града по мнението на Рик. Разговорът се завъртя около италианските забележителности, които Ливи беше успяла да обиколи. За осемте месеца във Флоренция тя беше посетила единайсет от двайсетте области на страната. В повечето случаи беше пътувала

през уикендите, напълно сама, тъй като съквартирантките й демонстрирали пълна апатия и мързел. Целта й била да се запознае с всяка област, но времето й било малко. След две седмици й предстояха изпити и дългата ваканция свършваше.

Вместо да скочат в леглото, двамата атакуваха църквите „Сан Пиетро Апостоло“ и „Сан Роко“, след което направиха кратка разходка из Парко Дукале. Докато тя правеше снимки и си водеше записки, Рик сънливо се влачеше след нея. В един момент избра някакво огряно от слънцето местенце и се просна на тревата, полагайки глава в скута й. Тя се задълбочи в картата на града. Когато се отърси от дрямката, той най-сетне я убеди да се приберат в апартамента за една истинска следобедна почивка.

Ливи беше сензацията на традиционната сбирка в „Полипо“ след петъчната тренировка. Куотърбекът си беше намерил красиво американско момиче, което на всичкото отгоре е било мажоретка. Италианците се надпреварваха да й направят впечатление. Изпяха се цял куп неприлични песни, пресушиха се десетки халби.

Щурият двупосочен рейд на Рик до Кливланд и наказанието за Чарли Крей започна да се превръща в легенда. Историята се подхвана от Сам, а нежеланието на Рик да навлиза в подробности я направи правдоподобна. Разбира се, в нея липсваше най-важният факт — че куотърбекът беше напуснал Парма с намерението да преговаря по нов договор и за евентуалното напускане на „Пантерите“ преди края на сезона. Но никой в Италия не знаеше това и никога нямаше да го узнае.

Гадното копеле Чарли Крей беше посетило родната им Италия с единствената задача да пише небивалици за отбора и титулярния му куотърбек. В резултат Рик беше отишъл да го накаже (с цената на доста внушителни разходи), беше го проснал с един удар на пода и се беше прибрал в Парма, на сигурно място. На дяволски сигурно място, защото всички бяха готови да се закълнат, че ако някой се появи на местна почва с намерението да му стори зло, със сигурност ще си изпати.

А фактът, че Рик се явяваше беглец, беше прекалено романтичен, за да ги остави равнодушни. В страна, в която нарушителите на закона се покриват с неувяхваща слава, преследваните от полицията бяха постоянна тема за всички, включително и за играчите на „Пантерите“.

Обсъжданията и коментарите започнаха в момента, в който се събираха на едно място, прибавяха се измислици и откровени глупости.

На практика никой не преследваше Рик. Беше издадена заповед за ареста му по обвинение в нападение и хулиганско поведение, но новият му адвокат в Кливланд го увери, че никой не е хукнал да го гони с готови белезници. Властите бяха наясно с местопребиваването му, но решението им беше да го арестуват само ако се появи в Кливланд.

Което означаваше, че Рик все пак е беглец и „Пантерите“ трябва да го защитават — както на терена, така и извън него.

Съботата се оказа точно толкова образователна, колкото и петъкът. Ливи го заведе в Театро Реджио — място, което той с гордост обяви за познато, след което посетиха градския музей, църквата „Сан Марчелино“ и параклиса на Сан Томазо Апостоло. На обяд хапнаха по една пица в двора на Палацо дела Пилота.

Рик се просна на тревата, затвори очи под топлите слънчеви лъчи и решително обяви:

— Кракът ми няма да стъпи в нито една църква повече!

— Много ми се иска да посетя Националната галерия — прошепна тя, излегнала се до него и изложила на показ прекрасните си загорели бедра.

— Какво има там?

— Картини от цяла Италия.

— Не!

— Да, а след това ще отидем и в Археологическия музей.

— А после какво?

— После ще бъда уморена. Ще се приберем у дома да дремнем, след което ще мислим за вечерята.

— Утре имам мач! Нима искаш да ме убиеш?

— Да.

След два дни прилежен туризъм Рик беше готов за футбол, независимо от метеорологичните условия. Изгаряше от нетърпение да

подмине древните храмове с малката си кола, да излезе на терена, да окаля екипа си, а може би и да фрасне някого.

— Но навън вали — изгука изпод чаршафите Ливи.

— Толкова по-зле, госпожице. Шоуто трябва да продължи.

Тя се обърна по корем и преметна крак върху него.

— Не! — решително отсече той. — Никога преди мач! И бездруго коленете ми вече се подгъват.

— Мислех, че си куотърбек жребец — глезено прошепна тя.

— Не! В момента съм куотърбек и нищо друго!

Тя отмести крака си и го спусна на пода.

— Срещу кого играят „Пантерите“?

Изправи се и бавно се завъртя, невероятно красива в голотата си.

— Срещу римските „Гладиатори“.

— Какво име, господи! Умеят ли да играят въобще?

— Да, и то доста добре. Трябва да тръгваме.

Настани я под брезентовата козирка на домакинската трибуна редом с десетина от най-запалените фенове, появили се цял час преди началото на мача. Наметната с пончо, Ливи се сгуши на сушина под чадъра си. Рик почти съжали, че я беше довел. Двайсет минути по-късно вече беше по екип на терена и започна да загрява, разменяйки шеговити реплики с колегите си, но очите му непрекъснато се извръщаха към трибуната. Отново се почувства като гимназист, нетърпелив да се впусне в любимата си игра и да постигне славна победа пред погледа на красавицата, която го наблюдава от трибуните.

Мачът започна под непрекъснат дъжд. През първата част Франко загуби два пъти топката, а Фабрицио изпусна два хлъзгави паса. „Гладиаторите“ също правеха грешки на тежкия терен. Минута преди края на полувремето Рик се измъкна от „джоба“ и направи спринт от трийсет ярда за първите точки в мача. Фабрицио обърка началното отиграване след това и полувремето завърши 6:0. Лишен от възможността да крещи и псува в продължение на цели две седмици, Сам ги прибра в съблекалнята и надмина себе си. Всички се почувстваха по-добре.

В средата на последната четвъртина теренът вече беше изпъстрен с огромни локви. Мачът се превърна в кална баня. При

втори опит за два ярда Рик направи лъжливо движение по посока на Франко, а след това и към Джанкарло — третия по сила пробивен бек. Финтовете му позволиха да отправи един мек и дълъг пас към тичащия по крилото Фабрицио, който улови топката и спокойно пробяга двайсетте ярда до голлинията. Използвайки предимството от два тъчдауна, Сам започна да изпробва агресивни действия срещу противниковия куотърбек, което окончателно объркa „Гладиаторите“. За целия мач те успяха да стигнат едва до пет първи опита.

В неделя вечер Рик изпрати Ливи на гарата, целуна я за сбогом и остана да гледа след композицията на „Евростар“, която бавно потегли. Обзе го чувство на тъга, примесено с облекчение. До този момент не си беше давал сметка колко е самотен. Определено съзнаваше, че има нужда от жена, а Ливи отново го накара да се почувства като първокурсник. Не беше от непретенциозните момичета, изискваше цялото му внимание и демонстрираше свръхактивност. Сега, след като я изпрати, единственото му желание беше да си почине.

Късно вечерта в неделя получи имейл от майка си:

> Скъпи Рики,
>
> Баща ти в крайна сметка реши, че няма да пътуваме до Италия. Много ти е ядосан за онзи номер в Кливланд. Беше ни достатъчно зле и докато играеше там, но сега репортерите буквално ще ни удушат с въпроси за нападението и побоя. Започвам да проумявам защо си напердашил онзи нещастник в Кливланд. Не сме те виждали от Коледа насам. Бих дошла и сама, на се страхувам да не се пробуди дивертикулозата ми. По-добре да си стоя у дома. Моля те, кажи ми, че ще си дойдеш след някой месец. Мислиш ли, че ще те арестуват?
>
> С обич, мама

Тя се отнасяше към дивертикулозата си като към действащ вулкан — дебнеща някъде там, в дебелото черво и готова да изригне в мига, в който реши да предприеме нещо. Преди пет години двамата с

Рандъл бяха допуснали грешката да заминат на екскурзия в Испания с група пенсионери. И до ден-днешен се оплакваха от скъпотията, ужасното пътуване със самолет, грубостта на европейците и изумителното им невежество по отношение на английския език.

Не. Рик решително не искаше да ги посреща в Италия.

Ето какво отговори на майчиния имейл:

Мила мамо,

Съжалявам, че няма да дойдете, но трябва да ви кажа, че времето тук е ужасно. Няма да ме арестуват. Адвокатите ми работят по въпроса. Беше обикновено недоразумение. Кажи на татко, че всичко ще бъде наред, няма смисъл да се ядосва. Тук живея добре, но ме мъчи носталгията.

С обич, Рик

Среднощен имейл от Арни:

Драго лайно,

Адвокатът в Кливланд е постигнал споразумение да се признаеш за виновен. Ще ти се размине с глоба и строго предупреждение. Но ако се признаеш за виновен, Крей незабавно ще заведе гражданско дело срещу теб. Твърди, че си му счупил челюстта, и вдига шум за безбожно обезщетение. Сигурен съм, че цял Кливланд го насъсква срещу теб. Как ти се струва да се изправиш пред тамошните съдебни заседатели? Можеш да ми повярваш, че само за нападението ще те осъдят на смърт! След което ще приемат всякакъв иск от страна на Крей, дори да е за един милиард долара. Все още се опитвам да работя за теб, макар че не знам защо.

Вчера Рат отново ме наруга, надявам се за последен път. Тифани роди преждевременно, а детето се оказа със смесена кръв. Предполагам, че това ще те откачи от куката.

В момента вече губя пари като твой агент, съвсем официално. Съобщавам ти го за сведение.

Отговор до Арни:

Обичам те, човече. Ти си най-великият. Продължавай да държиш гадините на разстояние. Днес могъщите „Пантери“ смазаха римските „Гладиатори“ под проливен дъжд. Твоят верен подопечен се представи великолепно.

Съжалявам, ако наистина съм счупил само едната челюст на Крей. Силно се надявах, че съм му счупил и двете. Кажи му, че ако тръгне да ме съди, моментално ще обявя банкрут — при това тук, в Италия! Нека адвокатите му хубавичко помислят по въпроса.

Храната и жените са все така великолепни. Вечно ще съм ти благодарен, че ме насочи към Парма.

РД

Имейл до Габриела:

Благодаря за любезността, проявена преди няколко дни. Не се безпокой за случката във Флоренция. Благодарение на нея се запознах с много интересни жени. Не се тревожи, повече няма да те търся.

23

Красивият град Болцано е разположен в североизточната планинска част на страната — в района на Трентино-Алто Адидже, откъснат от Австрия през 1919 година в знак на благодарност за участието на Италия в Първата световна война на страната на Германия. Историята на този край е сложна и бурна, границите му се променят според силата на окупаторите. По-голямата част от населението е с немски корени и представителите му действително приличат на германци. Немският е майчиният им език, италиански говорят неохотно. „Тези хора не са италианци“, шепнат околните. Всички усилия да се германизира, италианизира или хомогенизира местното население завършват с провал, но с течение на времето се установява едно любезно примирие, а животът е добър. Тук властва типичната алпийска култура. Хората просперират, обичат земята си, поведението им е консервативно и гостоприемно.

Гледката е невероятно красива — назъбени планински върхове, лозя и ябълкови градини около езерата, хиляди квадратни километри защитени гори.

Всичко това го пишеше в туристическия справочник на Рик. Но Ливи се задълбочи в детайлите. Именно тя беше планирала пътуването, тъй като никога не беше посещавала района. Изпитите й го бяха отложили за известно време, освен това Болцано се намираше на цели шест часа път с влак от Флоренция. По тази причина изследването й започна под формата на серия от пространни имейли, които Рик добросъвестно бе изучавал през седмицата. Но интересът му беше насочен повече към футбола, отколкото към този отдалечен район, който Мусолини безжалостно бе мачкал в периода между двете световни войни.

А футболът наистина заслужаваше внимание. „Гигантите“ от Болцано имаха само една загуба, при това от Бергамо, при това само с две точки разлика. Двамата със Сам внимателно изгледаха записа от

този мач и бяха единодушни, че Болцано са изпуснали победата. Едно нелепо изпускане на топката при опит за гол ги беше лишило от нея.

Бергамо, Бергамо. Все още без загуба, с шейсет и шест поредни победи. Всичко, което вършеха „Пантерите“, имаше връзка с Бергамо. Включително тактиката за предстоящия мач с Болцано.

Пътуването с автобус продължи три часа, панорамата започна да се променя. На север бавно изплуваха величествените Алпи. Рик седеше отпред редом със Сам. В паузите между две дремки разговаряха за излети — туризъм из Доломитите, каране на ски, къмпингите около езерата. Освободени от грижата за деца, Сам и Ана всяка есен обикаляха северните части на Италия и Южна Австрия.

* * *

Мачът срещу „Гигантите“.

Ако Рик Докъри трябваше да запомни до гроб само един от мачовете по време на жалката си кариера в НФЛ, това несъмнено щеше да бъде мачът срещу „Джайънтс“ в Медоулендс, провел се една мъглива неделна вечер пред осемдесет хиляди възбудени зрители и предаван пряко по телевизията. Тогава играеше за Сиатъл, в обичайната си роля на трети куотърбек. Титулярят получи контузия още през първото полувреме, номер две подаваше отчайващо неточни пасове. Изоставащи в резултата с цели двайсет точки, „Сийхоукс“ хвърлиха кърпата и пуснаха Докъри. Той подаде седем паса, всичките на свои съотборници, за спечелване на деветдесет и пет ярда. Две седмици по-късно беше обявен за продажба.

В ушите му все още гърмеше оглушителният рев на тълпата, изпълнила трибуните на Джайънтс Стейдиъм.

Стадионът в Болцано беше много по-малък и тих, но за сметка на това далеч по-красив. Сгушен в подножието на Алпите, той беше събрал около две хиляди зрители, въоръжени с плакати, знамена и фанфари.

Кошмарът започна при второто разиграване, името му беше Куинси Шоул — един як пробивен бек, играл някога за университетския тим на Индиана. Беше се установил в Италия преди цели десет години, след обичайните опити да се наложи в Канада и във

футбола под покрив. Съпругата на Куинси беше италианка, децата му бяха италианчета, а самият той притежаваше почти всички италиански рекорди за пробиви по земя в американския футбол.

Куинси пробяга седемдесет и осем ярда и направи тъчдаун. На записа не личеше някой изобщо да го е докоснал. Публиката полудя. Фанфарите и тромбите нададоха дружен вой, взриви се дори една димка. Рик се напрегна да си спомни димките на Медоулендс.

В следващия кръг играеха с Бергамо и Сам беше сигурен, че техните разузнавачи са на трибуните. По тази причина двамата с Рик решиха топката да бъде разигравана почти без участието на Фабрицио. Това беше рискована стратегия, но Сам си падаше точно по този вид хазарт. И двамата знаеха, че нападението може да използва пасове без проблеми, но решиха да скрият някои неща от Бергамо.

Франко по традиция грешеше първото поемане и Рик заповяда комбинация с Джанкарло — младият пробивен бек, започнал сезона като трета резерва и подобряващ играта си с всеки мач. Рик го харесваше може би защото имаше слабост към третите резерви. Джанкарло тичаше по един особен, почти уникален начин. Беше дребен, теглото му не надхвърляше осемдесет килограма. Не се отличаваше с развита мускулатура и никак не обичаше физическите сблъсъци. Като младеж беше тренирал плуване и скокове във вода, имаше бързи крака. Изправен пред неизбежен сблъсък, той правеше дълъг и пъргав скок напред, печелейки допълнителни ярдове с всяко гмуркане. Спринтовете му ставаха все по-блестящи, особено когато се придружаваха от рязка промяна на посоката с излизане извън границите на терена. Когато имаше време да набере скорост, трудно можеше да бъде опазен.

Сам му предложи съвета, който получаваха всички начинаещи пробивачи в гимназията: Внимавай с краката! Дръж главата си ниско, пази топката, внимавай за коленете, но най-вече гледай къде стъпваш! Хиляди талантливи момчета в колежите са съсипали кариерата си в резултат на един или друг блестящ скок над плетеницата от тела. Стотици професионални пробивни бекове са били осакатени за цял живот.

Но по отношение на Джанкарло тази мъдрост просто не действаше. Той обичаше да лети високо във въздуха, не се страхуваше от тежките приземявания. Пробяга осем ярда надясно, още три прелетя

във въздуха. Дванайсет наляво, включително четири на един крак. Рик спечели още петнайсет и заповяда гмуркане на Франко.

— Не я изпускай! — излая той и разтърси маската му. С безумен блясък в очите Франко сграбчи шлема му и изрева нещо на италиански. Кой, по дяволите, може да си позволи да докосва шлема на куотърбека?!

Този път не я изпусна, но в замяна на това реши да я задържи прекалено дълго. След десет ярда половината защитници на „Гигантите“ се струпаха отгоре му на линията на 40 ярда. Шест комбинации по-късно Джанкарло профуча през крайната линия и резултатът беше изравнен.

На Куинси му трябваха само четири разигравания, за да отбележи нов тъчдаун.

— Остави го да се мори — обади се от страничната линия Рик. — Все пак е на трийсет и четири.

— Прекрасно знам на колко е! — нервно отговори Сам. — Но все искам да го задържа под петстотин ярда в първото полувреме.

Отбраната на Болцано очакваше пас и остана изненадана от комбинацията по земя. Фабрицио не пипна топката почти през цялото първо полувреме. При втория опит за тъчдаун от шестярдовата линия Рик направи лъжливо движение по посока на Франко, след което подаде на крайния си нападател за лесни шест точки. Играта вървеше напълно равностойно — двата отбора имаха по два тъчдауна във всяка четвърт. Шумната публика се забавляваше отлично.

Първите пет минути от почивката на полувремето са особено опасни. Играчите са разгорещени и потни, някои кървят. Те хвърлят шлемове, псуват, критикуват и взаимно се обвиняват за допуснатите грешки. Успокоението става постепенно, с понижаване нивото на адреналина, отпиването на глътка вода, а понякога и със свалянето на предпазните кори или разтъркване на синините.

В това отношение Италия по нищо не се различаваше от Айова. По принцип Рик не беше от емоционалните играчи и предпочиташе да остава в сянка, отстъпвайки сцената на по-горещите глави. Изобщо не се притесняваше от равенството в мача до този момент. Куинси Шоул

вече беше изплезил език, а Рик и Фабрицио още дори не бяха започнали обичайните си бързи комбинации.

Сам си знаеше урока. Точно след пет минути се появи в съблекалнята и духовете бързо се успокоиха. Но Куинси продължаваше да е трън в очите на всички със своите 160 ярда и четири тъчдауна.

— Стратегията ни е страхотна! — тържествено обяви Сам. — Ще го оставим да тича, докато припадне! Досега не бях чувал за нищо подобно! Момчета, вие сте гениални!

И така нататък.

С течение на времето Рик все повече се впечатляваше от начина, по който Сам бичуваше играчите си. Самият той беше дъвкан от най-големите експерти по американски футбол и оценяваше по достойнство таланта му, въпреки че треньорът тактично избягваше личните нападки срещу него. Най-силно го впечатляваше умението на Сам да ругае на два езика едновременно.

Оказа се обаче, че критиката — саркастична или не, изобщо не беше подействала. След двайсетминутната почивка и бързия масаж Куинси изглеждаше свеж като краставичка и продължи наказателната си акция. Тъчдаун номер пет дойде още след първата атака на „Гигантите“, а номер шест стана факт няколко минути по-късно, след волен галоп от 50 ярда.

Макар и героични, усилията му се оказаха недостатъчни. Дали от напредналата възраст (трийсет и четири), дали от твърде много паста или от обикновена свръхупотреба, но Куинси беше свършен. Остана на терена до края на мача, но беше твърде уморен, за да спаси отбора си. В последната четвъртина отбраната на „Пантерите“ усети накъде вървят нещата и изведнъж се оживи. Мачът свърши в момента, в който Пиетро докопа Куинси при трети опит за два ярда и го тръшна на земята.

„Пантерите“ изравниха десет минути преди края благодарение на мощните пробиви на Франко и заешките подскоци на Джанкарло покрай страничната линия. Минута по-късно излязоха напред в резултата, когато Карл Датчанина откраднa изпуснатата топка, пробяга трийсет ярда със смешното си клатушкане, за да отбележи най-грозния

тъчдаун в историята на италианската лига. Последните десет ярда измина с двама кльощави играчи на противника на гърба, вкопчили се като бълхи в него.

Три минути преди края Рик и Фабрицио най-сетне решиха да потренират. Резултатът беше дълъг и точен пас, последван от мощен спринт по крилото. Мачът завърши при 56:41 в полза на „Пантерите“.

Настроението в съблекалнята беше коренно различно. Играчите се прегръщаха и целуваха, неколцина бяха просълзени. За отбор, който само преди броени седмици изглеждаше мъртъв и погребан, настроението беше страхотно. Успешният завършек на сезона изглеждаше на една ръка разстояние. Следващият противник беше могъщият Бергамо, но „Лъвовете“ трябваше да пътуват до Парма.

Сам поздрави играчите с победата и ги остави да й се радват точно един час.

— Край на фанфарите! — обяви той. — Започвайте да мислите за Бергамо. Отбор с шейсет и седем последователни победи и осем шампионски титли поред. Отбор, който не сме побеждавали от десет години.

Рик седеше на пода в ъгъла, опрял гръб в стената. Слушаше наставленията на Сам на италиански и механично си играеше с връзките на обувките. Не разбираше нито дума от речта на треньора, но отлично знаеше за какво става въпрос: Бергамо, Бергамо и пак Бергамо. Съотборниците му попиваха всяка дума е радостно нетърпение. Усетил леката вълна нервна енергия във въздуха, Рик беше принуден да се усмихне.

Вече не беше наемникът, привикан от Дивия запад да ръководи нападението и да печели победи. Вече не мечтаеше за славата и богатството на НФЛ. Тези неща отдавна бяха зад гърба му и бързо избледняваха. Сега беше просто един играч на „Пантерите“, част от тима. Огледа задръстената от хора съблекалня, вдъхна миризмата на пот и се почувства напълно щастлив от това, което представляваше в момента.

24

На видеоразбора в понеделник вечерта се изпи доста по-малко бира, имаше по-малко смях и закачки. Настроението съвсем не беше мрачно, защото момчетата бяха все така горди от победата на чужд терен, но поведението им беше сравнително сдържано. Сам направи бърз преглед на ключовите моменти в Болцано, след което премина на колаж от клипове с мачовете на Бергамо, върху който двамата с Рик бяха работили през целия ден.

Заключенията им бяха единодушни — Бергамо бе добре трениран, добре финансиран и добре организиран отбор, който стоеше малко над останалите тимове в лигата, но със сигурност не бе непобедим. Там разполагаха с американци както следва: един бавен куотърбек от щатския университет в Сан Диего; един много добър последен защитник, който удряше здраво и със сигурност щеше да опита да смаже Фабрицио още в началото на мача; и накрая един корнърбек, който умееше да затваря фланговете, но според някои слухове страдаше от разтегнато коленно сухожилие. Бергамо бе единственият отбор в лигата, в който двама от тримата разрешени американци играеха в отбрана. Техният ключов играч обаче не беше американец, а италианец на име Маски, който играеше в средата на втората защитна линия и се държеше като капризен шоумен с дълга коса, бели обувки и огромното самочувствие на звезда от НФЛ. Този Маски действително бе бърз и силен, обичаше да удря здраво, колкото по-късно, толкова по-добре, и често бе в основата на всички мелета. С тегло от над сто килограма, той бе достатъчно як, за да изпъква в Италия, и със сигурност би намерил титулярно място в някой университетски отбор в Щатите. Играеше с номер 56 на гърба и държеше да го наричат Ел Ти, каквито бяха инициалите на идола му Лорънс Тейлър от НФЛ.

Бергамо играеше силно в защита, но не впечатляваше с топката. Срещу Болоня и Болцано — двата отбора с потенциал да изненадат неприятно фаворитите в италианската лига — те изоставаха в

резултата до последната част и само шансът ги спаси от загуба. Рик беше убеден, че „Пантерите“ са по-добри от тях, но Сам, който дълго им беше сърбал попарата, не беше толкова сигурен — споделяше го най-вече в частни разговори. След осем последователни купи на страната „Лъвовете“ от Бергамо имаха статута на непобедим отбор, който надделява над противниците си с най-малко десет точки разлика.

Сам пусна записа отначало, наблягайки на слабостите им в нападение. Техният пробивен бек беше пъргав и повратлив, но избягваше да навежда глава и да приеме физическия контакт. По принцип рядко използваха пасове, освен ако не бяха принудени, винаги при трети опит — главно защото им липсваше надежден краен нападател. Солидната им офанзивна линия рядко допускаше грешки, но едновременно с това беше твърде бавна, за да спре атаките срещу куотърбека.

Сам приключи и даде думата на Франко, чиято блестяща адвокатска реч имаше предназначението да повдигне духа на отбора. Емоционалният му призив беше за упорита работа през цялата седмица — единствения път към решителната победа. В заключение предложи да тренират всяка вечер до събота и предложението му беше прието с пълно единодушие. После Нино, който в никакъв случай не искаше да остане по-назад, изненадващо обяви, че поради изключителната важност на предстоящия мач спира да пуши. Цигара щял да запали чак след като размажат Бергамо. Декларацията му беше приета топло, защото го беше правил и преди. Всички знаеха, че когато изпитва никотинов глад, Нино се превръща в истинско страшилище на терена. В допълнение той обяви, че в събота отборът е поканен на официална вечеря в „Кафе Монтана“, изцяло за сметка на заведението. Карло вече подготвял специално меню.

„Пантерите“ настръхнаха, обзети от нетърпеливо очакване. Рик си спомни за един мач на „Девънпорт Саут“, най-важния за сезона. Ръководството на отбора планира подготовката им още от понеделник, а градът не говореше за нищо друго. В петък следобед играчите бяха толкова надъхани, че неколцина от тях повърнаха още по време на тренировката.

Съмняваше се, че „Пантерите“ ще стигнат чак дотам, но все пак подобно развитие съвсем не беше изключено.

Напуснаха съблекалнята, обзети от мрачна решителност. Предстоеше им една седмица, която щеше да реши дали годината ще бъде успешна, или не.

Ливи се появи в четвъртък следобед в целия си блясък и с изненадващо количество багаж. Рик беше на стадиона с Фабрицио и Клаудио, където упорито работеха върху различни комбинации и гласови команди. През една от почивките видя съобщението на мобилния си телефон и разбра, че тя вече е във влака.

Докато шофираше от гарата към дома си, той научи, че (1) тя си е взела изпитите, (2) че й е писнало от съквартирантките, (3) че твърдо е реша да не се прибира във Флоренция за последните десет дни от семестъра, (4) че е отвратена от семейството си, (5) че не иска да чуе никой от близките си, включително сестра си, с която води война още от детската градина и която в момента е прекалено ангажирана с развода на родителите им, (6) че й трябва място да хвърли багажа си за няколко дни, (7) че се тревожи за визата си, защото иска да остане в Италия още известно време и накрая (8), че умира от желание да скочи в леглото му. Не хленчеше и не търсеше съчувствие, а просто изброяваше проблемите си с хладно и достойно за уважение безпристрастие. Трябваше й човек, на когото да се опре, и тя беше дошла при него.

Рик пренесе до третия етаж забележително тежките й сакове с лекота, желание и дори известна доза удоволствие. Напоследък апартаментът му се струваше прекалено тих и празен и той прекарваше по-голямата част от времето си навън. Разхождаше се по улиците на Парма, отбиваше се за бира и кафе из разни заведения на открито, бродеше из пазарите и енотеките, а от време на време дори хлътваше в някоя църква. Иначе казано, правеше всичко възможно да стои далеч от мъртвата тишина на празния апартамент. Живееше в абсолютна самота. Слай и Трей вече ги нямаше и рядко отговаряха на имейлите му. Явно бяха на мнение, че няма смисъл да си губят времето. Сам беше изключително зает, а и имаше своите семейни задължения. Любимият му съотборник Франко охотно обядваше с него, но и той беше ангажиран с всекидневните си задължения. Всички играчи на „Пантерите“ ходеха на работа, защото бяха принудени да го

правят. Те не можеха да си позволят да се излежават до обяд, да се отбият във фитнеса за час-два, а след това да бродят из града, убивайки времето си.

Но Рик не беше от хората, които лесно приемат да се ангажират сто процента с друг човек. Отлично съзнаваше, че такава ангажираност създава усложнения, които той не беше готов да преодолява. Досега не беше живял с жена. Практически не беше живял с никого от Торонто насам и изобщо не се беше замислял за постоянна връзка.

Докато Ливи разопаковаше багажа си, той за пръв път си зададе въпроса колко дълго ще остане тя.

Отложиха секса за след тренировката. Щеше да бъде лека, без предпазни кори и подплънки, но въпреки това той предпочиташе да запази свежестта на мускулите си.

Ливи седеше на трибуната с книга в ръце. Около нея се бяха настанили още няколко съпруги и приятелки, имаше дори и деца, които си играеха по пейките.

Вечерта в четвъртък, някъде около десет и половина, един служител на общината се изправи пред Сам и обяви, че трябва да изключи осветлението на стадиона.

Чакаха ги един куп замъци. Рик чу новината някъде към осем сутринта, но само се обърна на другата страна. Ливи намъкна джинсите и излезе да търси кафе. След половин час се върна с две големи картонени чаши и обяви, че замъците чакат. Първият от тях се намирал в градчето Фонтанелато.

— Много е рано — каза Рик, докато поемаше чашата и сядаше в леглото. Трябваха му доста усилия, за да се ориентира в този необичаен час.

— Ходил ли си някога във Фонтанелато? — попита тя, смъкна джинсите и се пъхна в леглото с туристическия справочник в ръце.

— Дори не съм го чувал.

— Изобщо излизал ли си извън Парма, откакто си тук?

— Разбира се. Имахме мачове в Милано и Рим, а дори и в Болцано.

— Не, Рики — поклати глава тя. — Питам те дали някога си скачал в малкия медночервен фиат просто за да се помотаеш из околностите.

— Не, но…

— Нима не проявяваш никакво любопитство към новия си дом?

— Научил съм се да не се привързвам към новите домове. Всички са временни.

— Много добре. Но аз нямам намерение да се мотая цял ден из тоя апартамент, да правя секс на всеки кръгъл час и да мисля единствено какво ще обядваме и вечеряме.

— Защо?

— Защото съм решила да направя една яка обиколка. Ако не искаш да шофираш, ще хвана автобуса. Тук има адски много неща за гледане. Не сме приключили дори с Парма.

Половин час по-късно напуснаха града и се отправиха на северозапад, към малкото градче Фонтанелато с неговия замък от XV век, който Ливи умираше от желание да разгледа. Времето беше топло и слънчево, пътуваха със свалени стъкла. Тя беше облечена с къса дънкова поличка и памучна блузка, вятърът рошеше косите й. Ръката му неволно се плъзна към стройните й бедра, но тя я отблъсна и разгърна справочника пред очите си.

— Тук се произвеждат 120 000 тона пармиджано годишно — обяви Ливи, извърнала глава към прозореца. — Във всяка от тези ферми.

— Може и да са повече — поклати глава Рик. — Тези хора го слагат дори в кафето си.

— Петстотин мандри, разположени в строго очертан периметър около Парма. Така изисква законът.

— Сигурно от това сирене правят и сладолед!

— Десет милиона броя бутове шунка годишно — продължи с информацията тя. — Просто да не повярва човек!

— Не и ако живееш по тези места. Шунката е на масата още преди да си седнал. Но защо говорим за храна? Ти толкова бързаше, че дори не успяхме да закусим.

— Умирам от глад! — обяви тя и остави справочника.

— Какво ще кажеш за малко сирене и шунка?

Тясното и почти лишено от трафик шосе ги отведе в село на име Багандзола, където откриха бар, предлагащ кафе и кроасани. Ливи изгаряше от желание да упражнява италианския си. Рик го намери за доста добър, но синьората зад касата явно изпита затруднения с него.

— Тези говорят на диалект — обяви младата жена, докато се връщаха към колата.

Макар и построена преди петстотин години, крепостта във Фонтанелато, или „Ла Рока“, изглеждаше много солидна. Беше заобиколена от дълбок ров и имаше четири високи наблюдателни кули. Дворецът зад стените й беше наистина прекрасен — с изписани тавани и стилно обзаведени зали. Петнайсет минути по-късно Рик вече беше видял достатъчно, но дамата му едва започваше.

Измина доста време, преди да успее да я върне в колата. Но едва седнала, тя определи новия маршрут — на север, към Сораня, живописно градче, разположено сред плодородните полета на левия бряг на река Стироне. Според екскурзоводката в древността на това място се водили много важни битки, но тя очевидно нямаше време да навлезе в подробностите, задоволявайки се да сипе порой от статистически факти. Рик престана да слуша и мислите му се насочиха към „Лъвовете“ от Бергамо и най-вече към синьор Маски — изключително подвижния представител на втората защитна линия, около когото се въртеше цялата игра на противника. Спомни си за безбройните схеми и комбинации на куп изключително кадърни треньори, измислени с единствената цел да неутрализират някой наистина добър защитник на тази позиция. Повечето от които нямаха никакъв успех.

Замъкът в Сораня (все още дом на истински принц!) беше построен „само“ преди триста години. Обиколиха го сравнително бързо, хапнаха в малко магазинче за деликатеси и продължиха пътя си към Сан Секондо, известно със своята *спала*, или варена шунка. Замъкът крепост в центъра на градчето бил построен през XV век и играл важна роля по време на редица войни.

— Защо тези хора са водили толкова много битки? — попита в един момент Рик.

Ливи му предложи бърз и пространен отговор, но той фактически нямаше никакъв интерес към войните. Нейното внимание беше насочено главно към изкуството, обзавеждането, мраморните

камини и всичко останало. Рик успя да се измъкне навън и подремна под някакво дърво.

Обиколката им приключи в Колорно, известен като „Малкият Версай в долината на По“. Той представляваше величествена крепост, преустроена в прекрасен дом с просторни градини и вътрешни дворове. Ливи беше точно толкова възбудена, колкото и седем часа по-рано, когато спряха пред първата за деня крепост. Рик вече почти не си спомняше за нея. Въпреки всичко съумя да потегли на поредната изтощителна обиколка, но в един момент му писна.

— Ще те чакам в бара — обяви той и я заряза в някаква просторна зала с изписани тавани.

В събота Рик се запъна и това доведе до първия скандал помежду им. Лек, кратък и дори весел, без последици и за двамата — един добър знак.

Тя беше избрала лозарския район на юг, в околностите на Лангирано, където само два замъка заслужаваха внимание. Той обаче предпочиташе един спокоен ден, предимно в леглото, където да се опита да мисли повече за Бергамо, отколкото за бедрата й. В крайна сметка се спряха на компромисен вариант — да останат в града и да разгледат една-две църкви, пропуснати при предишния тур.

Рик се чувстваше отпочинал, с бистри очи. Това се дължеше на факта, че „Пантерите“ решиха да отменят традиционната петъчна пица в „Полипо“, полята с кофи бира. Тренировката беше съвсем лека, само по екип за бягане. След нея изслушаха поредните тактически указания на Сам, още една емоционална реч — този път от Пиетро, след което кротко се прибраха по домовете си. С това приключи подготовката за решителния мач.

В събота вечерта се събраха в „Кафе Монтана“ за традиционната вечеря — тричасова гастрономическа фиеста с главни действащи лица Нино и Карло, съответно в салона и в кухнята. На нея присъстваше и синьор Брункардо, който произнесе прочувствена реч. Благодари на момчетата за доброто представяне, но подчерта, че сезонът ще бъде успешен само ако утре размажат Бергамо.

На вечерята не присъстваха жени. Малкото ресторантче беше изцяло на разположение на играчите — факт, който доведе до две

дълги нецензурни поеми и финален, изпъстрен с ругатни рецитал от страна на Франко, изпълнен на висок, почти истеричен глас.

Сам ги изпрати да почиват още преди единайсет.

25

Играчите на Бергамо пътуваха като истински звезди. С тях пристигнаха и внушителен брой привърженици, които отрано заеха местата си на Стадио Ланфранки и направиха истинска фиеста с фанфарите, плакатите и шумните си скандирания. Осемте последователни „Супербоула“ им даваха правото да се чувстват у дома си навсякъде в Италия, където се играе американски футбол. Мажоретките им бяха облечени точно както се полага — с къси позлатени полички и черни ботушки до коленете, привличайки като магнит вниманието на загряващите „Пантери“. В резултат играчите на отбора домакин изгубиха голяма част от концентрацията си просто защото хубавиците бяха на крачка от страничната линия, кършейки тела в обичайните, почти еротични изпълнения.

— Ние защо си нямаме мажоретки? — попита Рик, докато се насочваше към терена.

— Я млъквай! — сряза го Сам, обърна му гръб и се отдалечи.

Беше обзет от обичайната за всички треньори треска преди решителен мач. Започна да подканя играчите за по-усърдна загрявка и отговори на няколко въпроса на репортера от „Гадзета ди Парма“, който го следваше по петите. Екип на местната телевизия направи няколко кадъра на играчите, но през по-голямата част от времето камерата следеше танците на мажоретките.

Привържениците на „Пантерите“ нямаха никакво намерение да се предават. Алекс Оливето цяла седмица беше обикалял училищата, в които играеха юношите на тима, призовавайки ги да дойдат на решителния мач и да подкрепят отбора. Те вече запълваха домакинската трибуна и започнаха да скандират обидни лозунги, предназначени за феновете на Бергамо. Там бяха и много бивши играчи на „Пантерите“, довели както семействата си, така и близки приятели. На практика на стадиона присъстваха всички жители на Парма, които имаха някакво отношение към *футбол американо*.

В съблекалнята цареше видимо напрежение, но Сам не направи опит да успокои играчите. Американският футбол е игра на емоциите, сред които доминира страхът. Всеки треньор иска отборът му да бъде настроен кръвожадно. Отправи стандартните предупреждения да избягват фаловете и глупавите грешки, след което освободи играчите.

Когато отборите се подредиха на централната линия, стадионът беше пълен докрай и изключително шумен. Началният удар беше за Бергамо. Парма посрещаше. Джанкарло пое топката и спринтира по дясното крило, но защитата на гостите бързо го изтласка извън терена, точно на линията за 31 ярда. Рик се насочи натам за организиране на първата атака. Външно изглеждаше спокоен, но стомахът му беше свит на топка.

Първите три комбинации бяха изиграни добре, но никоя от тях не беше предназначена за постигане на точки. Рик извика на висок глас, че ще изпълни пробив на куотърбека, превод не беше нужен. Нино трепереше от гняв и никотинов глад. Задникът му беше стегнат и изобщо не потрепваше. В следващия миг се стрелна като куршум по посока на Маски, който го отърси от себе си и спря играта след спечелването на само един ярд.

— Добро бягане, агънце! — изрева със силен акцент той. До края на първото полувреме Рик чу още няколко пъти същото прозвище.

Втората комбинация отново бе пробив на куотърбека. И той не стигна доникъде, точно според плана. Маски агресивно атакуваше при всеки трети опит — някои от повалянията на куотърбека бяха брутални. Но го правеше по прекалено показен начин, изпънат в цял ръст — може би поради липса на достатъчно опит, но по-скоро за да се покаже. В кръга Рик издаде заповедта, която всички очакваха: „Убий Маски!“. Нападението беше тренирало тази комбинация през цялата седмица. Бързо разиграване, без пробивни бекове, но с трима крайни нападатели. Франко зае позиция в лявата зона зад гърба на Карл Датчанина, леко приведен и с отпуснати ръце. В момента на подаването офанзивната линия се раздели на две, предлагайки удобна пролука за синьор Ел Ти Маски. Той захапа въдицата и се стрелна по посока на Рик, но бързината му едва не го уби. Рик се дръпна назад, за да направи пас, надявайки се схемата да проработи, преди да бъде пометен от противника. Маски летеше през центъра — висок, самоуверен и очевидно очарован от идеята да размаже Рик още в

началото на мача. Но на пътя му изскочи Франко, буквално изневиделица. Сблъсъкът между двамата стокилограмови мъже беше страхотен, тътенът отекна далеч над трибуните. Шлемът на съдията попадна където трябваше — точно под брадата на противника. Златистата каска на Маски литна високо нагоре, последвана от краката на притежателя й. Тялото му се стовари на земята с главата надолу и Сам за миг помисли, че наистина са го убили. Това беше класическо „обезглавяване“, което, ако се беше случило на мач в НФЛ, положително щеше да бъде въртяно хиляди пъти по всички спортни канали. Абсолютно в рамките на правилата, абсолютно брутално.

Рик пропусна гледката, тъй като беше с гръб, зает да пази топката. В замяна на това чу всичко: тътена от тежкото приземяване, гадното пропукване на кости, глухото изпъшкване на жертвата. За миг изпита чувството, че отново играе в НФЛ.

Но нещата се усложниха още в хода на комбинацията. Съдиите изчакаха да приключи и спряха играта. Трябваха им почти пет минути, за да си изяснят положението. На терена имаше най-малко четири флагчета, около които трима играчи лежаха като мъртви.

Маски не помръдваше, Франко — също. Но причини за фалове в тази част на терена нямаше. Първият флаг се спусна в края на полето. Последен в защитата играеше дребно гаднярче на име Макгрегър — бивш играч на колежа „Гетисбърг“, който си въобразяваше, че е възпитаник на школата за убийци, от които излизаха истинските играчи на този пост. В опит да спечели позиция, а може би и да вкара играта в руслото на предпочитаните от него грубости той с всичка сила заби лакът в корема на Фабрицио, който невинно подтичваше покрай него, насочил се към противоположния край на игрището, далеч от развоя на събитията. За щастие един от съдиите забеляза това. Но за нещастие го забеляза и Нино, който се стрелна към Макгрегър и го нокаутира с един-единствен удар. Паднаха още флагчета. Треньорите хукнаха към терена и успяха да предотвратят всеобщото сбиване с цената на върховни усилия.

Последните флагчета се появиха в зоната на Рик, който беше свален след спечелване на пет ярда от корнърбек с прякор Професора. На младини този човек беше участвал в няколко мача в университетския отбор на „Уейк Форест“, а днес — вече трийсет и пет годишен, си беше поставил целта да се сдобие с диплома по

италианска литература. В свободното си време между преподаването и лекциите той играеше за „Лъвовете“ от Бергамо. Но противно на прякора си, който предполага деликатност и интелигентност, този Професор играеше изключително грубо и си падаше по непозволените удари. По нищо не личеше, че изпитва болки от някакво разтежение. След като блъсна Рик с цялата си сила, той изкрещя като луд право в лицето му:

— Страхотен спринт, агънце! А сега ми подай един хубав пас!

Рик му удари едно яко рамо, Професора отвърна и се появиха флагчетата.

Докато официалните лица объркано се съвещаваха, търсейки изход от ситуацията, масажистите се заеха с пострадалите. Франко пръв стана на крака, изтича към страничната линия и прие възторжените поздравления на съотборниците си. Операция „Убий Маски“ беше протекла по най-добрия начин. Не след дълго самият Маски раздвижи крака на тревата, напрежението по трибуните видимо спадна. После коленете му се превиха, треньорите се отдръпнаха и Маски отново беше на крака. Насочи се към резервната скамейка, седна и се подкрепи със сгъстен кислород. Без съмнение щеше да се върне в игра — разбира се, със смачкано самочувствие и доста по-предпазлив.

Сам крещеше на реферите да изгонят Макгрегър. Искането беше напълно справедливо, но те би трябвало да изгонят и Нино, който беше нанесъл удар без топка. Компромисното решение беше наказание от 15 ярда срещу „Лъвовете“. Първи опит за „Пантерите“. Фабрицио видя, че е отсъдено нарушение, изправи се и тръгна към пейката.

Тежки контузии нямаше. Всички щяха да продължат играта. Но напрежението на резервните скамейки продължаваше. Играчи и треньори ругаеха официалните лица на няколко различни езика.

Рик беше толкова бесен от сблъсъка си с Професора, че реши да му приложи коронния си номер. Стрелна се надясно, но после с остър завой се понесе право насреща му. Сблъсъкът беше впечатляващ, особено за Рик, на когото рядко се случваше да прибягва до грубости. Професора се стовари на крачка от скамейката на „Пантерите“, които приветстваха своя куотърбек с бурни овации. Печалба от седем ярда. Тестостеронът блъскаше в жилите му. Тялото го болеше от двата последователни сблъсъка, но главата му беше бистра. Нямаше и следа

от прекараните мозъчни сътресения. Отново същата комбинация. Куотърбекът тръгна надясно, а Клаудио блокира Професора. С наведена глава Рик се понесе напред. Шлемът почти опираше в гърдите му. Последва нов впечатляващ сблъсък. Рик Докъри, ловецът на глави.

— Какво правиш, да те вземат мътните? — изкрещя Сам.

— Напредвам с топката — спокойно отвърна Рик, оттегляйки се в лек тръс към страничната линия.

Ако не беше на заплата, Фабрицио със сигурност вече щеше да е в съблекалнята. Но договорът му се беше отразил отрезвяващо и хлапето се държеше отговорно, изпълнявайки задълженията си. Освен това продължаваше да мечтае, че някой ден ще заиграе в американската студентска лига, а бягството със сигурност нямаше да приближи тази мечта. Той тръсна глава и се върна на терена едновременно с Франко. Нападателната формация беше непокътната.

А Рик се умори от тичане. Докато Маски беше на пейката, двамата с Франко овладяха средата. Съдията се закле в гроба на майка си, че няма да изпусне топката. Рик включи в комбинациите и Джанкарло, който финтира отбраната на противника на два пъти. При втори опит за два ярда от линията на 19-те излъга, че ще подаде на Франко, след това на Джанкарло, спринтира надясно и с още един майсторски финт намери Фабрицио в крайната зона. Макгрегър беше близо до него, но не достатъчно.

— Какво мислиш? — попита Сам, след като Рик застана до него и двамата загледаха как отборите се готвят за начален удар.

— Внимавай за Макгрегър! — предупреди го Рик. — Бас държа, че ще се опита да строши краката на Фабрицио!

— Чу ли онези глупости за „агънцето“?

— Не, Сам, глух съм.

Пробивният бек на Бергамо — онзи, който според разузнаването не обичал физическия контакт, получи топката при трети опит и успя да разпилее отбраната на „Пантерите“, нанасяйки (тежки!) удари на всеки, който се изпречи на пътя му. В резултат се получи един красив галоп от 74 ярда, който наелектризира публиката и предизвика истерията на Сам.

След възобновяването на играта мистър Маски се появи на терена, но в походката му липсваше обичайната напереност. В крайна

сметка не беше убит.

— Остави го на мен! — изръмжа Франко.

Защо не? — помисли си Рик, обяви „гмуркане“ и остави всичко на Франко. С ужас видя как съдията изпуска топката, тя се удря в нечие коляно и отскача високо нагоре. При последвалото меле половината участници в мача успяха да я докоснат с пръст или длан, но тя продължаваше да подскача от купчина на купчина и в крайна сметка напусна очертанията на терена. Слава богу, все още бе притежание на „Пантерите“. Печалба от 16 ярда.

— Това май е щастливият ни ден! — промърмори Сам, без да се обръща към никого.

Рик размести нападението. Изпрати Фабрицио на лявото крило и му подаде пас за осем ярда. Макгрегър го избълска извън терена, но без фаул. Същата комбинация, повторена отдясно, още осем ярда. Късите пасове се оказаха успешни по две причини: Фабрицио беше твърде бърз, за да бъде пазен плътно, и Макгрегър беше принуден да се държи на известна дистанция. А ръката на Рик беше прекалено силна, за да бъде спряна при къс пас. Двамата с Фабрицио бяха тренирали с часове за прецизния ритъм — бързи излизания към страничната линия, резки завои, куки и параболи.

Въпросът беше докога Фабрицио ще издържи на грубите влизания на Макгрегър, след като получи пас от Рик.

В края на първата четвъртина „Пантерите“ отбелязаха, когато Джанкарло скочи високо над навалицата от защитници, приземи се на крака и направи 10-ярдов спринт до крайната зона. Великолепна, безстрашна и акробатична маневра, която взриви привържениците на Парма. Сам и Рик едновременно поклатиха глави. Такова нещо беше възможно само в Италия.

„Пантерите“ поведоха с 14:7.

През втората четвъртина играта се закучи. Двете защитни формации кипяха от решителност. Маски бавно се отърсваше от мъглата и възвръщаше формата си. Някои негови отигравания изглеждаха впечатляващи, особено от безопасно разстояние — от „джоба“, окупиран от Рик. Но по всичко личеше, че синьор Ел Ти не беше склонен да се върне към своите самоубийствени набези. Франко беше наблизо и не го изпускаше от очи, а едновременно с това се грижеше да покрива и своя куотърбек.

Една минута преди почивката на полувремето „Пантерите“ водеха с тъчдаун в повече, а мачът навлезе в критичната си фаза. Рик, който не беше сгрешил пас пет последователни атаки, най-накрая го направи. Параболата към свободния Фабрицио беше добра, но малко висока. Макгрегър овладя топката зад центъра на терена и имаше добър изглед към крайната линия. Рик хукна към страничната, последван от Джанкарло. Фабрицио успя да завърти с ръце Макгрегър, забавяйки спринта му, но копелето се задържа на крака и продължи напред. Срещу него се изправи Джанкарло, но и той беше елиминиран със светкавичен финт. След което Макгрегър се понесе право към Рик. Колизията изглеждаше неизбежна.

Ето я мечтата на всеки куотърбек — да ликвидира защитника, който току-що е пресякъл паса му. Мечта, която никога не се сбъдва, защото мнозинството куотърбекове не проявяват никакво желание да се изпречат на пътя на последния в защитата с топка в ръце, понесъл се към голлинията.

Това си е само мечта.

Но още от началото на мача Рик мачкаше шлемове. За пръв път от гимназията насам изпита желание за физически сблъсък. И изведнъж се превърна в побеснял грубиян, от когото всички трябва да се страхуват. Взел на мерник Макгрегър, той се понесе напред, забравил всички мисли за безопасността на изтерзаното си тяло.

Сблъсъкът беше жесток. Макгрегър рухна по гръб, сякаш прострелян в челото. Замаян за момент, Рик скочи на крака и продължи, все едно че подобни удари бяха част от ежедневието му. Публиката притихна за миг, после избухна в аплодисменти.

Джанкарло легна върху топката, а Рик спокойно изчака изтичането на времето и се насочи към страничната линия. Напускайки терена за почивката, той хвърли кос поглед към скамейката на „Лъвовете“. Подкрепян от някакъв треньор, Макгрегър се клатушкаше край страничната линия и много приличаше на боксьор, получил съкрушителен нокаут.

— Нима се опита да го убиеш? — попита го по-късно Ливи. Въпросът беше зададен без отвращение, но и без възторг.

— Да — отговори Рик.

Макгрегър не успя да се възстанови и второто полувреме се превърна в еднолично шоу на Фабрицио. Мястото на титулярния последен защитник беше заето от Професора, който обаче не успя да се ориентира срещу бързоногото крило. При плътно покритие Фабрицио го надбягваше с лекота, а пазенето от разстояние (което очевидно предпочиташе) стана на пух и прах благодарение бързите десетярдови пасове на Рик. През третата четвъртина „Пантерите“ отбелязаха на два пъти. През четвъртата „Лъвовете“ смениха тактиката и преминаха към двойна опека на Фабрицио. Единият беше Професора, но вече доста дезориентиран и лесен за надиграване, а вторият — някакъв италианец, който, освен че беше дребен, се оказа и прекалено бавен. Празнуването започна след един великолепен дълъг пас на Рик от центъра на терена, майсторски овладян от Фабрицио, който надбяга с лекота цялата отбрана на противника. Резултатът стана 35:14.

Феновете на Парма запалиха факли, скандираха неуморно и размахваха огромни знамена (подобни на тези в Серия А), а накрая някой хвърли и задължителната димка. На отсрещната трибуна привържениците на Бергамо объркано мълчаха. Те явно не можеха да приемат, че след шейсет и седем поредни победи са изправени пред загуба. В подобни случаи победата се очаква някак автоматично, като поредното закономерно явление.

Загубата след оспорван мач несъмнено е болезнена, но това, което се случваше в момента, беше чист разгром. Хората навиха знамената и събраха багажа си. Красивите мажоретки изглеждаха тъжни.

Повечето от титулярите на „Лъвовете“ изобщо не познаваха загубата, но я приеха сравнително достойно. За изненада на мнозина Маски се оказа добронамерен човек с благородна душа, който след мача седна на тревата, свали раменните си протектори и дълго време си бъбри с неколцина играчи на противника. Той похвали Франко за бруталния сблъсък, след което призна, че е приел като личен комплимент призива „Убий Маски“, с който „Пантерите“ бяха започнали решителната атака. В допълнение каза, че дългата поредица от победи несъмнено беше повишила както напрежението в неговия тим, така и очакванията на привържениците им. В това отношение загубата била дори полезна, защото ги свалила на земята. Парма и

Бергамо ще се срещнат отново, каза в заключение той, най-вероятно на „Супербоул“. Тогава „Лъвовете“ ще бъдат друг отбор, обеща Маски.

По традиция американците в двата тима провеждат кратка среща след мача. Беше им приятно да чуят новини от родината и да сравнят впечатленията си от колегите, с които бяха играли по време на предишната си кариера. Но днес това не се случи. Ядосан от заядливите подвиквания за „агънцето“, Рик побърза да се прибере в съблекалнята. Взе душ, преоблече се, остана няколко минути да сподели радостта на съиграчите си, след което си тръгна, следван на крачка от Ливи.

През последната четвъртина се почувства замаян, в тила му се появи познатата тъпа болка. Твърде много удари беше понесла клетата му глава. Твърде много футбол беше играл.

26

Спаха до обяд в тясната стаичка на малък крайбрежен хотел, после взеха хавлии, чадър, бутилки с минерална вода и книги за четене и все още гроги, се заклатушкаха към пясъчната ивица на Адриатическо море. Времето в началото на юни вече беше горещо, туристическият сезон бързо приближаваше, но плажът не беше претъпкан.

— Трябва ти слънце — обяви Ливи, докато се мажеше с плажно масло. Горната част на банския отлетя встрани и тя остана по тънка ивица плат, покриваща само най-необходимите части от тялото й.

— Нали затова сме тук — промърмори Рик. — А в Парма не видях нито един солариум.

— Защото няма достатъчно американци.

Напуснаха града веднага след петъчната тренировка и традиционния бирен купон при „Полипо“. Пътят до Анкона изминаха за три часа, плюс още трийсет минути до полуостров Конеро, където беше разположено малкото туристическо градче Сироло. Регистрираха се в хотела някъде около три сутринта. Ливи се беше погрижила за резервацията и маршрута на пътуването. Бе запаметила местоположението на най-добрите ресторанти. Обичаше детайлите.

Келнерът най-после ги забеляза и се насочи към тях. Поръчаха сандвичи и бира, за които се наложи да чакат близо час. Ливи заби нос в романа с меки корици, а Рик успя да задреме. От време на време се будеше, извиваше глава и се наслаждаваше на прекрасната й голота, изложена на горещото слънце.

Мобилният й телефон задрънча някъде от вътрешността на плажната чанта. Ливи го измъкна, погледна изписания номер и бързо го пъхна обратно.

— Баща ми — промърмори с отвращение тя и отново потъна в кримката.

Непрекъснато я търсеха — баща й, майка й, сестра й. Учебната година беше приключила още преди десет дни, но тя неколкократно им

беше намекнала, че няма намерение да се прибира у дома. И защо да го прави? В Италия беше по-сигурно.

Рик вече беше запознат със състоянието на нещата, въпреки че тя упорито му спестяваше подробностите. Семейството на майка й било от благородно потекло, част от най-старите заселници в Савана. Нещастници, които не приемали баща й само защото бил от Нова Англия според лаконичното описание на Ливи. Родителите й се запознали в Университета на Джорджия. Майка й се омъжила напук, просто за да накаже родните си, които били категорично против този брак. Битката се водела на различни нива и това обрекло младото семейство.

Фактът, че съпругът е известен мозъчен хирург, който печели много пари, изобщо не впечатлявал новите му роднини, които, въпреки че разполагали с доста ограничени средства, лежали на неувяхващата слава на фамилия със „стари пари“.

Баща й работел денонощно, напълно погълнат от кариерата си. Хранел се в болницата, спял в болницата и, естествено, се радвал на компанията на медицинските сестри. Това продължило с години. В отговор майка й завързала връзки с по-млади мъже. Много по-млади. Единствената й сестра посещавала психотерапевт още от десетгодишна възраст. „Едно семейство в пълен разпад“, беше категоричната оценка на Ливи.

С нетърпение очаквала да навърши четиринайсет, за да отиде в пансион. Избрала един във Върмонт, защото бил най-далеч от дома. В продължение на четири години изпадала в ужас от ваканциите. През лятото предпочитала да работи като възпитателка в някой от лагерите в Монтана.

Това лято, веднага след завръщането си от Флоренция, трябвало да започне работа в някаква болница в Атланта, където се лекували хора с мозъчни увреждания вследствие на катастрофи. Баща й продължавал да се надява, че дъщеря му ще се насочи към медицината и в крайна сметка ще се превърне в добър лекар, по-добър от него самия. Тя нямала конкретни планове, единственото й желание било да поеме по различен път от този на родителите си.

Бракоразводното дело било насрочено за края на септември, ставало въпрос за много пари. Майка й настоявала дъщеря й да свидетелства в нейна полза, най-вече за един инцидент преди три

години, когато Ливи хванала баща си в обятията на млада лекарка от болницата. Той пък залагал на фактора пари. Разводът се точел вече втора година, а гражданите на Савана очаквали с огромен интерес публичния скандал между известния хирург и елитната дама.

Ливи отчаяно се надяваше да избегне всичко това. Нямаше никакво желание да отрови последните години на следването си с грозния скандал между своите родители.

Рик научи историята благодарение на откъслечни и неохотни обяснения, главно след поредния телефонен разговор със семейството й. Изслушваше я мълчаливо, а тя беше благодарна, че има пред кого да си излее душата. Защото съквартирантките й във Флоренция били прекалено заети със собствените си проблеми.

А той изпита чувство на благодарност към своите простички родители, които си живееха в Девънпорт кротко и мирно, без никакви скандали.

Телефонът отново иззвъня. Ливи изпъшка, притисна го към ухото си и се отдалечи по пясъка. Рик гледаше след нея, наслаждавайки се на всяка стъпка. Мъжете по плажа се надигаха от шезлонгите си, приковали поглед в безупречната й фигура.

Може би беше сестра й, защото тя включи телефона и побърза да се отдалечи, вероятно за да му спести подробностите. Нямаше как да бъде сигурен дали е така. След известно време Ливи се върна, промърмори едно кратко „извинявай“ и отново взе книгата.

За късмет на Рик в края на Втората световна война Анкона била изравнена със земята от войските на Съюзниците и по тази причина в града нямаше кой знае колко замъци и дворци. Според богатата колекция туристически справочници на Ливи тук имало само една заслужаваща внимание катедрала, но тя не прояви особено желание да я разгледа. В неделя отново спаха до късно, спестиха си туристическите обиколки и в крайна сметка се озоваха на стадиона.

Автобусът на „Пантерите“ пристигна в един и половина. Рик седеше в съблекалнята и ги чакаше. Ливи беше сама на трибуната, разгърнала някакъв италиански неделен вестник.

— Радвам се, че си тук — подхвърли Сам.

— Значи си в обичайното си щастливо състояние, тренер — клъвна го Рик.

— О, да. След четиричасово пътуване с автобус винаги съм щастлив.

Отборът все още беше под влиянието на великата победа над Бергамо и както обикновено Сам беше изпълнен с мрачни предчувствия относно предстоящия мач с „Делфините“ на Анкона. Една погрешна стъпка беше достатъчна, за да изхвърли тима от финалните плейофи. На тренировките в сряда и петък той подложи играчите на тежки натоварвания, но те продължаваха да се възхищават на подвига си срещу фаворитите. „Гадзета ди Парма“ отрази победата на първата си страница, включително с една голяма снимка на Фабрицио в действие. Във вторник излезе още един материал, който предложи кратки портрети на Франко, Нино, Пиетро и Джанкарло. Според него „Пантерите“ били голямата сензация в лигата, още повече че постигали победите си предимно с италиански играчи. Единственият американец в тима бил куотърбекът, и прочие, и прочие.

От своя страна Анкона имаше само една победа и шест загуби — всичките с голям резултат. Това неизбежно се отрази на формата на „Пантерите“, която беше далеч от тази, с която размазаха Бергамо. През първата част Рик и Фабрицио направиха две успешни комбинации, във втората Джанкарло прибави два майсторски тъчдауна. В началото на последната четвъртина Сам реши да пусне резервите, с Алберто като куотърбек на нападението.

Последният мач от редовния сезон завърши с топка в центъра на терена, около която се бяха струпали почти всички играчи от двата тима, блъскайки се като на ръгби мач. Така изтекоха последните секунди, след които играчите смъкнаха мръсните фланелки и раменни протектори, стиснаха ръце и си обещаха нови срещи през следващия сезон. Пробивният бек на Анкона беше едно момче от Каунсил Блъф, Айова, играло в отбора на малък колеж от Минесота. Оказа се, че е гледало Рик в един от решителните сблъсъци между Айова и Уисконсин преди седем години. Двамата потънаха в приятни спомени за този мач — един от най-успешните в колежанската кариера на Рик. Освен това му беше приятно да си побъбри с човек, който използва родното му наречие.

Поговориха за играчи и треньори, които познаваха. Момчето тръпнеше от очакване, защото на следващия ден отлиташе за дома. Рик, разбира се, щеше да остане за плейофите, а за след това нямаше никакви планове. Пожелаха си всичко хубаво и обещаха да поддържат връзка.

Явно стреснати от загубата си в Парма, „Лъвовете“ от Бергамо размазаха Рим с шест тъчдауна разлика и завършиха сезона със седем победи и една загуба. На второ място се наредиха Парма и Болоня с по шест победи и две загуби. Те щяха да се срещнат на полуфинала. Изненадата на кръга дойде от Болцано, където „Носорозите“ от Милано спечелиха с една точка разлика и намериха място в плейофите за сметка на противника.

Пекоха се на слънце още един ден, после Сироло им писна. Потеглиха на север, отбивайки се да пренощуват в средновековното селище Урбино. В списъка на Ливи вече фигурираха 13 от всичките 20 области в Италия, но тя беше твърдо решена да обиколи и останалите седем. Единствената пречка за това беше скорошното изтичане на визата й.

Но тя предпочиташе да не говори по този въпрос. По един достоен за уважение начин пренебрегваше и проблемите на семейството си, при условието да не я закачат. Докато пътуваха по второкласните пътища на Умбрия и Тоскана, тя не сваляше очи от картата и често откриваше уникални селца, винарни и древни замъци. Познаваше отлично историята на региона — войните и конфликтите, владетелите на градовете държави, влиянието на Рим и неговото падение. Един поглед към катедралата на някое селце беше достатъчен за компетентната й оценка: „Барок, края на XII век“, или „Римска архитектура от началото на XII век“. А понякога добавяше нещо от сорта: „Куполът е добавен сто години по-късно, проектиран от класически архитект — просто ей така, в името на прецизността.“ Познаваше всички велики художници — не само тяхното творчество, но и родните им места, къде са учили, какви са били странностите им. Плюс най-важните моменти в тяхната кариера. Притежаваше задълбочени познания за италианските вина и това й позволяваше да се ориентира добре сред хилядите сортове грозде в съответните

региони. Ако изпитваха жажда, Ливи беше тази, която го водеше в някоя затънтена винарна. Там, след кратка обиколка на съоръженията, сядаха да опитат безплатно местното вино.

В Парма се прибраха в сряда следобед, навреме за редовната тренировка. Ливи остана в апартамента („у дома“), а Рик се насочи към Стадио Ланфранки, където предстоеше подготовка за поредния мач срещу „Бойците“ на Болоня.

27

Най-старият играч на „Пантерите“ беше Томазо, или просто Томи. Той беше на четирийсет и две и играеше в отбора от двайсет години. Многократно бе заявявал намерението да се откаже от спорта, но само след като Парма спечели първия си „Супербоул“. Неколцина от играчите бяха на мнение, че той отдавна е прехвърлил възрастта за активна състезателна дейност и това е още една причина „Пантерите“ най-после да спечелят мечтаната титла. Томи играеше на поста ляв защитник и беше ефективен на терена в едва една трета от мача. Високият 90-килограмов мъжага беше изненадващо пъргав и често съумяваше да се добере до куотърбека на противника. Въпреки това не ставаше за неутрализиране на комбинации по земя и не можеше да се сравнява с атакуващ играч от офанзивната линия или фулбек. Сам внимаваше с него и го включваше в играта с точно определени задачи. Така постъпваше и с още неколцина от по-възрастните играчи, за които беше достатъчно да участват в няколко разигравания на мач.

Томи беше държавен служител с добра и сигурна работа. Имаше хубав апартамент в стара сграда в центъра на града. Но само сградата беше стара. В апартамента му нямаше нищо, което да напомня за хода на времето. Обзавеждането беше от стъкло, хром и кожа, подовете бяха покрити със светло буково дюшеме, по стените висяха неразбираеми произведения на модерното изкуство, а стаите бяха пълни с всевъзможна електронна техника.

Дамата му за вечерта, която със сигурност не беше съпругата му, отлично се вписваше в декора. Казваше се Мадалена, беше висока колкото Томи, но с петдесет кила по-лека и най-малко петнайсет години по-млада. Рик любезно я поздрави, а Томи прегърна и целуна Ливи с такава страст, сякаш всеки момент щеше да я поведе към спалнята.

Ливи съвсем заслужено беше привлякла вниманието на „Пантерите“. И защо да не го направи? Млада и красива американка живееше с техния куотърбек в центъра на Парма. Италианците с

гореща кръв изпитваха инстинктивното желание да я опознаят по-отблизо. На Рик не му липсваха покани за вечеря и преди, но след нейната поява те значително се увеличиха.

Успял да изтръгне Ливи от обятията на домакина, той насочи вниманието си към колекцията от спортни трофеи. Сред тях имаше снимка на младежки отбор, сред който личеше и Томи.

— В Тексас. Близо до Уейко — поясни домакинът. — Всяка година през август ходех да тренирам с тамошния отбор.

— Гимназиален?

— Да. Използвах лятната ваканция за това, на което вие му викате „двуразови тренировки“.

— Аха. Двуразови, само през август.

Рик беше дълбоко смаян. За пръв път срещаше човек, който доброволно се подлага на ужаса на двуразовите тренировки. На всичко отгоре през август, в Тексас. Когато италианското първенство е приключило. За какво ти е да поддържаш форма, по дяволите?

— Знам, че е лудост — усмихна се Томи.

— Наистина е така. Още ли го правиш?

— О, не. Отказах се преди три години. Втората ми съпруга беше против. — Хвърли загадъчен поглед към Мадалена и добави: — И беше права, въпреки че ме напусна. Онези момчета са на седемнайсет. Твърде младички за един 40-годишен мъж, нали?

— Несъмнено.

Рик продължи да разглежда жилището, но все още не можеше да си представи как Томи, или който и да било друг, може доброволно да се подлага на изтощителни тренировки под горещото слънце на Тексас.

Спря пред етажерка с безупречно подредени албуми с кожени корици с гравирани златни цифри. Всеки от тях беше дебел около два сантиметра и половина и съхраняваше документи и снимки за съответната година от спортната дейност на Томи.

— Ето го началото — каза Томи.

На първа страница беше поместена програмата на „Пантерите“, начертана на лъскава хартия. Върху нея на ръка бяха добавени резултатите от изиграните мачове. Четири победи и четири загуби. Плюс коментари, вестникарски статии и репортерски снимки.

— Това съм аз, още тогава с номер осемдесет и две и с петнайсет килограма по-тежък — уточни Томи, опрял показалец в една обща снимка. Изглеждаше наистина внушително и Рик за малко не изрази на глас съжалението си, че и днес не изглежда така. Но Томи беше конте, винаги облечен безупречно и с отличен външен вид. Отслабването без съмнение беше свързано с личния му живот и любовните авантюри.

Прелистиха още няколко албума и погледът на Рик започна да се замъглява.

— Все още без „Супербоул“ — промълви за пореден път Томи и посочи празното място в центъра на полицата. — Това е мястото, Рийк. Там ще сложа една голяма снимка на „Пантерите“ със спечелената купа. Надявам се, че и ти ще си на нея…

— Със сигурност.

Томи го прегърна през раменете и го поведе към подредената маса в трапезарията.

— Ние сме много разтревожени, Рийк — промълви домакинът, изведнъж станал сериозен.

— За какво?

— За този решителен мач. Толкова сме близо! — Томи го пусна и напълни две чаши с бяло вино. — Ти си голям играч, Рийк. Най-добрият, който е виждала Парма, а вероятно и цяла Италия. Истински куотърбек от НФЛ. Може ли да ни кажеш, че ще спечелим „Супербоул“, Рийк?

Жените бяха на терасата и разглеждаха саксиите с цветя.

— Никой не е толкова умен, Томи — въздъхна Рик. — Тази игра е твърде непредвидима.

— Но ти си виждал много велики играчи, Рийк. Излизал си на огромни стадиони и със сигурност знаеш дали можем да победим.

— Можем, разбира се.

— Обещаваш ли? — усмихна се Томи и заби пръст в гърдите му. Тоест хайде, приятелче, сега сме само двамата, кажи това, което искам да чуя.

— Силно вярвам, че ще спечелим следващите два мача, което означава „Супербоул“ — отвърна Рик. — Но само глупак може да обещае подобно нещо.

— Джо Намат го направи. Не си спомням кога — „Супербоул III“, или „Супербоул IV“, но го направи!

— За „Супербоул III“. Но аз не съм Джо Намат.

Томи беше толкова нетрадиционен, че изобщо не предложи пармиджано и прошуто, докато вечерята стане готова. Дори виното му беше испанско. Мадалена поднесе салата от спанак и домати, последвана от малки порции варена треска — нещо, което не фигурираше в никоя готварска книга на областта Емилия-Романя. Нямаше дори следа от паста, а десертът представляваше хрупкави бисквити с цвят на шоколад, но адски безвкусни.

За пръв път от появата си в Парма Рик стана от масата гладен. След разводненото кафе и продължителното сбогуване те напуснаха апартамента на Томи и се отбиха в първата сладкарница за по едно хубаво джелато.

— Тоя тип е мръсник! — обяви Ливи. — Непрекъснато ме опипваше!

— Е, не мога да го обвинявам — усмихна се Рик.

— Я млъквай!

— И аз опипвах Мадалена.

— Не си! Наблюдавах те през цялото време!

— Ревнуваш ли?

— Адски! — отвърна тя, пъхна в устата му пълна лъжичка сладолед с шамфъстък и мрачно добави: — Чу ли какво ти казах, Рик? Аз съм безумно ревнива!

— Да, госпожо.

С това оставиха зад себе си още един крайъгълен камък и направиха поредната малка стъпка във връзката си. Бяха започната с флирт и задължителния секс, но отношенията им незабелязано преминаха на друго, по-високо ниво. От бързи имейли към дълги разговори по телефона. От обикновен романс към съжителство. От несигурното близко бъдеще, което можеше да бъде споделено, до в крайна сметка изключителните права и моногамията. Договор, подпечатан от лъжичка сладолед с шамфъстък.

На треньора Русо му дойде до гуша от приказките за „Супербоул“. След петъчната тренировка вдигна луд скандал и обяви, че ако не подходят сериозно към предстоящия мач с Болоня (от които

вече бяха загубили), няма и да помиришат „Супербоул“. Мач за мач, идиоти такива!

В събота, по време на леката загрявка, поискана от Нино и Франко, той отново се разкрещя. На тази извънредна тренировка се появиха абсолютно всички играчи, повечето от тях цял час предварително.

На другата сутрин в десет автобусът им потегли за Болоня. Отбиха се за лек обяд със сандвичи в някакво заведение в предградията, след което, точно в един и половина, съставът на „Пантерите“ стъпи на най-добрия терен в цяла Италия.

Населението на Болоня надвишава половин милион, сред него има и доста любители на американския футбол. „Бойците“ имаха добри традиции, действаща юношеска школа и стабилни собственици. Техният стадион (също някогашно игрище за ръгби) беше преустроен в съответствие с всички изисквания на американския футбол и се поддържаше много добре. Местният отбор доминираше в италианската лига в продължение на доста години, преди възхода на Бергамо.

Малко след отбора пристигнаха и два чартърни автобуса с привърженици на Парма, които вдигнаха невъобразим шум при настаняването си на трибуните. Не след дълго започна и войната между двете агитки. Развяха се знамена, вдигнаха се плакати. На един от тях, насред домакинската трибуна, беше изписано „Да изпечем агънцето“.

Според Ливи Болоня бе прочута с добрата храна, а местните твърдяха, че кухнята им е най-добрата в Италия. Може би един от тукашните специалитети бе именно печеното агне.

По време на първата среща Трей Колби бе направил три тъчдауна още през първата четвъртина. До почивката имаше вече четири, а после кариерата му свърши. Рей Монтроуз — пробивен бек, играл някога за „Рътгърс“ и с лекота спечелил наградата за най-много спечелени ярдове по земя (228 ярда на мач), със същата лекота разпиля защитата на „Пантерите“ за три тъчдауна, пробягвайки общо 200 ярда. И Болоня победи с 35:34.

Това беше последната загуба на „Пантерите“. Оттогава насам нямаха нито един завързан мач, с малка разлика в точките. Рик не очакваше това да се случи точно днес. Всичко в играта на Болоня се

въртеше около един човек — Рей Монтроуз. Техният куотърбек беше типичен играч от малък университет — твърд, но доста бавен, допускащ много грешки — включително и при пасовете на къси разстояния. Третият им американец беше последен защитник от Дартмут, оказал се напълно безпомощен пред Трей. А Трей беше далеч по-бавен и неповратлив от Фабрицио.

Очаквайки емоционален мач с много отбелязани точки, Рик искаше да получи топката веднага. Но хвърлянето на монетата беше спечелено от „Бойците“. Отборите се подредиха за началото на играта, претъпканите трибуни възбудено зашумяха. Връщачът на противника беше дребен италианец. На записите Рик беше забелязал, че той държи топката ниско, без да я притиска към тялото си — навик, който би го заковал на пейката на всеки американски отбор. „Избийте топката — непрекъснато повтаряше Сам по време на тренировките. — Ако след ритането топката попадне в номер осем, веднага го атакувайте!“

Но за тази цел първо трябваше да го настигнат. Номер осем направи продължителен спринт през средата на полето и помириса голлинията. Топката се отдалечи от корема му, след като я пое с дясната ръка. В следващата секунда беше застигнат от миниатюрния, но бърз Силвио от втората защитна линия. Той атакува номер осем странично и жестоко изви дясната му ръка. Топката се затъркаля по терена, след което беше захлупена от играч на „Пантерите“. Монтроуз трябваше да почака.

При първото разиграване Рик направи фалшиво движение по посока на Франко, после излъга, че ще прати топката с къс пас към Фабрицио. Корнърбекът на противника захапа въдицата, предвкусвайки драматично пресичане. В резултат пред Фабрицио се откри дълъг коридор, чак до голлинията. Рик му изпрати дълъг пас в дълбочина, който в първия момент изглеждаше безнадеждно далеч от целта. Но Фабрицио знаеше за какво става въпрос и вече беше скъсил разстоянието. Докопа топката с върха на пръстите си и я притисна към гърдите си, забелязал как защитникът се приближава към него. Така и не успя да го хване. Фабрицио направи остър завой, финтира бранителя и полетя с пълна скорост към голлинията. Седем на нула.

За да отложи включването на Монтроуз в играта, Сам обяви удар встрани. Бяха го тренирали поне десет пъти по време на тренировките. Филипо, едрият шутьор с голям номер на обувките, намери горната

част на топката по най-добрия начин и тя лудо заподскача по терена. Франко и Пиетро се понесоха след нея не толкова с намерението да я уловят, колкото да ликвидират съпротивата на двамата противници, които бяха най-близо до тях. Объркаките момчета се озоваха по гръб в момента, в който колебливо се обърнаха с намерението да наберат скорост. Джанкарло прескочи мелето с акробатично салто и се просна върху топката. Три разигравания по-късно Фабрицио отново стигна до крайната зона.

Монтроуз най-сетне получи топката при първи опит за 10 от 31-вия ярд. Беше ясно като бял ден, че ще опитат пробив с него и Сам изпрати цялата защита, с изключение на последния играч в нея за всеки случай. Последва огромно меле, но Монтроуз все пак успя да спечели три ярда. После пет, четири и отново три. Спринтовете му бяха къси, но разрязваха отбраната като нож. При трети опит за един ярд Болоня най-после опита нещо смислено. Сам обяви атака на куотърбека. Той пое топката и се огледа за крайните нападатели. Един от тях, съвсем сам, размахваше ръце и крещеше край страничната линия. В радиус от двайсет метра около него не се виждаше нито един защитник на „Пантерите“. Пасът беше дълъг и висок и когато бе овладян на линията на 10 ярда, публиката на домакините изрева от възторг. Нападателят хвана топката с две ръце, но после болезнено бавно, като на забавен каданс, топката се плъзна през пръстите му и заподскача по терена. Той се хвърли след нея, но беше късно. Падна по очи в близост до петте ярда и отчаяно заскуба тревата.

Почти можеше да се чуе как извиква.

Пънтърът правеше средно по 28 ярда на ритане, но сега дори се представи по-зле. Рик изведе бързо нападението на терена и без да го събира за уточнение, направи три последователни комбинации с Фабрицио — рязък пас през центъра за дванайсет ярда, кука за единайсет и далечна бомба за трийсет и четири. Трети тъчдаун за първите четири минути на мача.

Болоня не изпадна в паника и смени тактиката. Монтроуз получаваше топката във всяко разиграване, а Сам контрираше с агресивна защитна схема с участието на поне деветима защитници. Резултатът беше пълна касапница, след като нападението методично се опитваше да пробие през средата. Първата част завърши с триярдов тъчдаун на Монтроуз.

Втората четвъртина протече по същия начин. Водено от Рик, нападението бележеше лесни точки, а Монтроуз отговаряше с измъчени индивидуални пробиви. На полувремето „Пантерите“ водеха с 38:13 и Сам трябваше доста да се потруди, за да намери за какво да се заяде. На сметката на Монтроуз бяха записани два тъчдауна при 21 пренасяния и общо почти двеста ярда, но какво от това, по дяволите?

Като всеки треньор, Сам предупреди играчите за опасността от евентуално отпускане през второто полувреме, но в думите му липсваше убедителност. Истината беше, че за пръв път в живота си виждаше отбор, който с такава лекота преодолява противниците си след едно злощастно начало на сезона. Куотърбекът му се чувстваше като риба във вода, а Фабрицио не беше добър, а просто великолепен, заслужавайки всеки цент от осемстотинте евро месечна заплата. Освен това играта на „Пантерите“ се беше извисила до ново равнище. Франко и Джанкарло пробиваха с авторитет и дързост. Нино, Паоло и Джорджо рядко пропускаха блокиране. Рик имаше достатъчно време и свобода за действие и рядко бе повалян на земята. Отбраната от своя страна, водена от изключително стабилния Пиетро в средата и бързоногия агресор Силвио, постепенно се беше превърнала в труднопреодолима преграда от готови на всичко мъже, които преследваха всяка топка като глутница изгладнели кучета.

Отнякъде — може би от самото присъствие на своя куотърбек — „Пантерите“ постепенно придобиха онова самочувствие в играта, за което мечтае всеки треньор. Това беше сезонът на мечтите им, никой не можеше да ги победи.

В началото на второто полувреме отбелязаха нови точки, без дори да направят пас. Джанкарло направи серия от пробиви наляво и надясно, а Франко летеше през центъра като експресен влак. Атаката отне цели шест минути, резултатът набъбна до 45:13. „Бойците“ подновиха играта, но психиката им вече беше пречупена. Монтроуз не се отказа, но след 30 пренасяния загуби бързина. След 35 направи и четвърти тъчдаун, но отборът му беше твърде изостанал в резултата. Мачът завърши при 51:27.

28

Рано сутринта в понеделник Ливи скочи от леглото, запали лампата и обяви:

— Отиваме във Венеция!

— Не — долетя отговорът изпод възглавниците.

— Да! Никога не си ходил там, а Венеция е любимият ми град.

— Такива бяха Рим, Флоренция и Сиена.

— Ставай, любовнико. Отиваме да ти покажа Венеция.

— Не. Много съм уморен.

— Жалък нещастник! Отивам във Венеция да си потърся истински мъж — най-вероятно някой, който играе европейски футбол!

— Дай да се наспим като хората.

— Не става. Аз тръгвам. Предполагам, че ще взема влака.

— Изпрати ми картичка.

Тя го плесна по задника и влезе в банята. Час по-късно фиатът беше натоварен, а Рик отиде за кафе и кроасани. Треньорът Русо ги беше освободил от тренировки чак до петък. По примера на американския оригинал паузата до решителния мач за „Супербоул“ щеше да продължи две седмици.

Противникът, разбира се, беше Бергамо.

Измъкнаха се успешно от сутрешния трафик и излязоха от града. Ливи започна лекцията си по история на Венеция, като милостиво отбеляза само най-важните моменти за първите две хиляди години. Положил ръка на коляното й, Рик слушаше как и защо този град е бил построен в крайбрежната кал, излагайки се на непрекъснати наводнения. Тя рядко поглеждаше в справочниците си, защото знаеше наизуст почти всичко. Миналата година беше ходила във Венеция два пъти, за продължителни уикенди. Първият път в шумна студентска компания — факт, който я бе принудил месец по-късно да отиде още веднъж, но сама.

— Улиците представляват реки, така ли? — попита Рик, все по-загрижен по въпроса къде ще паркират фиата.

— Наричат ги канали. Няма коли, придвижват се с лодки.

— Как се казват тези лодки?

— Гондоли.

— Точно така, гондоли. Преди години гледах филм, в който една млада двойка се вози на такава гондола, а капитанът…

— Гондолиерът…

— Добре, гондолиерът… Този човек пееше на висок глас и горките хора не знаеха как да го накарат да млъкне. Беше комедия…

— Това е туристическа атракция.

— Изгарям от нетърпение.

— Венеция е най-необикновеният град на света, Рик. Много ще се радвам, ако го харесаш.

— О, непременно ще го харесам. Дали имат отбор по американски футбол?

— Справочниците не пишат нищо по въпроса.

Телефонът й беше изключен. Явно не проявяваше никакъв интерес към събитията у дома. Рик знаеше, че родителите й са бесни и я обсипват със заплахи. Сагата очевидно беше далеч по-бурна, отколкото момичето искаше да се знае. Ливи съумяваше да я изключи, както се изключва електрически уред, а после се потапяше в историята, културата и изкуството на Италия като ученичка в любимия си предмет.

Спряха да обядват в околностите на Падуа. Час по-късно попаднаха на търговски център с голям паркинг за туристи, където оставиха фиата срещу двайсет евро на ден. В Местре се качиха на ферибота и стартираха приключенията си по вода. Препълненият ферибот се заклатушка към венецианската лагуна. Вкопчила се в ръката му на най-горната палуба, Ливи гледаше с напрегнато очакване контурите на града, които бавно изплуваха пред очите им. Не след дълго навлязоха в Канале Гранде, гъмжащ от всякакви плавателни средства — частни водни таксита, малки баржи, пренасящи храна и всякакви други стоки, полицейска моторница, рибарски лодки, туристически корабчета и, разбира се, гондоли, десетки гондоли. Тъмната вода се плискаше в каменните стъпала на елегантни дворци, залепени плътно един до друг. В далечината блестяха камбанариите на Пиаца Сан Марко.

Рик отбеляза наличието на поне дузина църковни кубета и сърцето му се сви от предчувствието, че ще се запознае с тях, при това доста отблизо.

Слязоха от ферибота на една спирка в близост до Палацо Грити. Ливи стъпи на дъсченото мостче и подхвърли през рамо:

— Това е единственият лош квартал на Венеция. Ще се наложи да търкаляме багажа си до хотела.

И го затъркаляха, прекосявайки оживени улици, тесни мостчета за пешеходци и сенчести алеи. Тя го беше предупредила да не взема много багаж, но нейният сак беше два пъти по-обемист от неговия.

Хотелът се оказа нещо като странноприемница, намираща се встрани от туристическите потоци. Зад гишето стоеше лично собственичката синьора Стела — пъргава седемдесетгодишна жена, която се престори, че помни Ливи от визитата й преди четири месеца. Настани ги в ъглова стая, която беше доста тясна, но в замяна на това предлагаше отлична гледка към околните катедрали и доста просторна баня — нещо, което според Ливи рядко се срещало в малките италиански хотели. Леглото изскърца под тежестта на Рик, който реши да се изтегне за малко. Нямаше смисъл да преговаря за кратка дрямка, защото Ливи тръпнеше от нетърпение да започнат обиколката на древния град.

Все пак проведе преговори, които доведоха до временно споразумение. Дневният му лимит беше фиксиран на две катедрали (или дворци), след което тя беше свободна да ходи където пожелае. Насочиха се към Пиаца Сан Марко — първата забележителност за всички посетители. Седнаха пред едно от кафенетата, поръчаха си питиета и отправиха поглед към безкрайната вълна от туристи и студенти, които изпълваха величествения площад. Построен е преди четиристотин години, когато Венеция била богат и могъщ град държава, поясни Ливи. Единият му край беше запълнен от Двореца на дожите — огромна крепост, охранявала подстъпите към Венеция в продължение на седемстотин години. Голямата църква (наричана още базилика) привличаше тълпи от хора. Ливи отиде да купува билети, а Рик използва паузата, за да звънне на Сам. Завари го пред видеото да

анализира вчерашния мач между Бергамо и Милано. Обичайното занимание за всеки треньор, на когото предстои „Супербоул“.

— Къде си? — пожела да узнае Сам.

— Във Венеция.

— С онова невръстно дете?

— Тя е на двайсет и една, тренер. Да, с нея съм.

— Силно съм впечатлен от Бергамо. Нито едно изпускане, само две наказания. Победиха с три тъчдауна. В момента ми изглеждат доста по-добри може би защото са се освободили от напрежението.

— А Маски?

— Без грешка. В третата четвъртина нокаутира куотърбека на Милано.

— Не ме плаши с нокаути, достатъчно често са ми се случвали. Подозирам, че ще залепят и двамата си американци за Фабрицио. Мачът положително ще бъде тежък за него. С това се изчерпва играта с пасове. Маски пък може да ни спре по земя.

— Да благодарим на Бога за това, което постигнахме досега — въздъхна Сам. — Имаш ли план?

— Имам.

— Ще го споделиш ли с мен, за да спя спокойно довечера?

— Не, още не е оформен. След два дни във Венеция със сигурност ще го изпипам до последния детайл.

— Предлагам да се видим в четвъртък следобед и да поработим по въпроса.

— Дадено, тренер.

Рик и Ливи започнаха обиколката на базиликата „Сан Марко“ заедно с група холандски туристи, водени от екскурзовод, който бърбореше на няколко езика. Един час по-късно Рик избяга. Поръча си бира в някакво кафене на открито и търпеливо зачака. Слънцето беше увиснало ниско над хоризонта.

Разходиха се из центъра на Венеция и стигнаха до моста „Риалто“, без да купят нищо. За дъщеря на богат доктор Ливи се държеше твърде пестеливо. Малки хотели, евтини ресторанти, влакове и фериботи, явна загриженост за цените, които трябва да плаща. Още от началото на съвместните им пътувания тя настоя да поеме половината разходи. Рик неведнъж беше обяснявал, че не е богат и не

получава висока заплата, но отказва да мисли за пари. И категорично отхвърли предложението й.

Древното легло с железни крака достигна почти до средата на стаята по време на продължителния среднощен сеанс. Шумът очевидно бе доста голям, тъй като на закуска синьора Стела прошепна нещо дискретно в ухото на Ливи.

— Какво каза? — любопитно попита Рик.

Ливи се изчерви, наведе се към него и промърмори:

— Снощи сме били доста шумни, имало оплаквания.

— А ти какво й отговори?

— Казах й: „Много жалко, но не можем да спрем“.

— Браво на теб.

— Тя не ни кара да спрем, но мисли да ни премести в стая с по-стабилно легло.

— Много си падам по такива предизвикателства!

Във Венеция дълги булеварди няма. Улиците са тесни и се гънат заедно с каналите, като често ги пресичат с помощта на многобройни мостове. Четиристотин според човека, който си беше направил труда да ги преброи. В сряда вечерта Рик беше убеден, че ги е прекосил всичките.

Настанен удобно под чадъра на някакво кафене, той лениво пуфкаше кубинска пура и отпиваше от чаша кампари с лед. Ливи претърсваше поредната катедрала, известна като църквата „Сан Фантин“. Не му беше писнало от нея, дори обратното. Енергията и любопитството й го насърчаваха да използва мозъка си. Тя беше отлична компания, лесна за задоволяване и жадна да опита всичко, което прилича на забавление. Той все още очакваше да върне част от богатото и разглезено дете, на кралицата на бала. Но такава май нямаше.

Не му писна и от Венеция. Градът с неговите безброй скрити ъгълчета, задънени улички и потайни площадчета продължаваше да му бъде безкрайно интересен. Морската храна беше невероятна и той я консумираше охотно, доволен да се откъсне от вечната паста. Беше разгледал предостатъчно катедрали, дворци и музеи, но интересът му към историята и културата на града видимо нарасна.

Той обаче си оставаше играч по американски футбол, на когото предстоеше последният и най-важен мач. Този мач трябваше да бъде спечелен, за да оправдае присъствието си в Парма, съществуването си като професионалист, а дори и заплатата си, колкото и мизерна да беше тя. Парите не бяха важни, но някога той все пак беше играл като куотърбек в НФЛ. Не успее ли да организира атаката така, че да спечели още един мач тук, в Италия, значи е време да окачи шпайковете на пирона.

Вече беше намекнал, че в четвъртък сутринта трябва да тръгват, но Ливи сякаш не го чу. По тази причина той го повтори в пряка реч, по време на обяда във „Фиоре“:

— Утре трябва да съм в Парма. Следобед треньорът Русо иска да поговорим.

— Аз ще остана — отвърна без никакво колебание тя. Беше го планирала отдавна.

— Колко време?

— Още няколко дни. Всичко ще бъде наред.

Той не се съмняваше, че ще бъде наред. Макар да бяха непрекъснато заедно, всеки пазеше личното си пространство и беше готов да изчезне в първия удобен момент. За разлика от него, Ливи беше готова да обиколи сама целия свят. Нищо не можеше да я спре. Нагаждаше се лесно към живота на врял и кипял пътешественик, не се отказваше да използва и красивата си усмивка, за да постигне онова, което е намислила.

— Ще се върнеш ли за финалния мач? — попита той.

— Не бих дръзнала да го пропусна.

— Умница!

Менюто им се състоеше от змиорка, барбун и сепия. След като се натъпкаха до пръсване, отидоха за по едно питие в Бара на Хари на Канале Гранде. Сгушени на ъгловата масичка, те гледаха шумната компания американци наблизо и не изпитваха никаква носталгия по дома.

— Какво ще правиш, след като свърши сезонът? — попита тя. Беше се притиснала до него, дясната му ръка докосваше коляното й. Отпиваха от чашите си бавно, сякаш решили да останат тук през цялата нощ.

— Още не знам. А ти?

— Трябва да се прибера у дома, но никак не ми се иска.

— Аз пък нито трябва, нито искам да се връщам. Въпросът е, че не знам какво бих могъл да правя тук.

— Искаш ли да останеш? — попита тя и някак успя да се притисне още по-плътно до него.

— С теб?

— Имаш ли предвид някоя друга?

— Не исках да кажа това. Питам дали ще останеш.

— Бих могла да бъда убедена.

Стабилното легло се намираше в доста по-голяма стая и проблемът с оплакванията беше решен. В четвъртък спаха до късно, после си казаха по едно притеснено „сбогом“. Фериботът се отлепи от кея и пое по Канале Гранде. Рик й помаха с ръка.

29

Звукът му беше смътно познат. Беше го чувал някъде, но дълбокият сън не му позволяваше да се сети къде и кога. Изправи се до седнало положение и погледна часовника до леглото, който показваше три часа и четири минути сутринта. Главата му бавно се проясни. Някой звънеше на вратата.

— Момент! — дрезгаво извика той.

Човекът, който стоеше на стълбите, отмести пръст от бялото копче на стената. Рик навлече някаква тениска и гащета за бягане, запали нощната лампа и изведнъж се сети за детектив Ромо и онзи арест преди няколко месеца, който не беше арест. След което си спомни за своя личен съдия Франко и стигна до заключението, че няма от какво да се страхува.

— Кой е? — приближи устни до резето той.

— Бих искал да поговорим — отвърна дрезгав и гърлен глас. Американец, който говореше носово.

— Добре, слушам ви.

— Търся Рик Докъри.

— Намерихте го. Какво желаете?

— Моля ви, трябва да се видя с Ливи Галъуей.

— Да не би да сте ченге? — рязко понижи глас Рик, за да не буди съседите.

— Не съм.

Рик дръпна резето и отвори вратата. Озова се лице в лице с широкоплещест мъж, облечен в евтин костюм. Голяма глава, гъсти мустаци, торбички под очите. Вероятно в резултат на дълъг флирт с бутилката. Ръката му се протегна.

— Аз съм Ли Брайсън, частен детектив от Атланта.

— Приятно ми е — кимна Рик, без да поеме десницата му. — А този кой е?

Зад Брайсън надничаше италианец с мрачно лице и тъмен костюм, който струваше няколко долара повече от този на детектива.

— Лоренцо от Милано.

— Е, това наистина обяснява нещата. Ченге ли е?

— Не.

— Значи в компанията ни няма ченгета, така ли?

— Няма. Ние сме частни детективи. Моля ви да ни отделите десетина минути.

Рик ги покани да влязат и затвори вратата. Двамата кротко се настаниха на дивана, коляно до коляно. Той зае креслото срещу тях и мрачно промърмори:

— Дано да е нещо важно.

— Работя за една адвокатска кантора в Атланта, мистър Докъри. Може ли да ви наричам Рик?

— Не.

— Добре. Въпросната кантора е поела развода на доктор Галъуей и съпругата му. Задачата ми е да открия Ливи.

— Тя не е тук.

Очите на Брайсън обиколиха стаята и се спряха на чифт червени обувки с високи токчета, зарязани на пода до телевизора. После се прехвърлиха на кафявата дамска чантичка върху масата. Липсваше само някой сутиен, окачен на полилея — най-добре на тигрови ивици. Лоренцо не отместваше поглед от Рик. Явно задачата му беше да го убие в случай на необходимост.

— Мисля, че е тук — поклати глава Брайсън.

— Не ми пука какво мислите. Беше тук, но сега не е.

— Ще разрешите ли да погледна?

— Разбира се. Ако ми покажете заповед за обиск, можете да погледнете навсякъде, включително и в мръсното бельо.

Брайсън отново поклати масивната си глава.

— Апартаментът е малък, само три стаи — подхвърли Рик. — От мястото, на което седите, можете да видите две от тях. А аз ви гарантирам, че Ливи не е в спалнята, която не можете да видите.

— А къде е?

— Защо искате да знаете?

— Тук съм, за да я открия. Такава ми е работата. Близките й се тревожат за нея.

— Може би не желае да се връща у дома. Може би не иска контакт със своите близки.

— Къде е?

— Тя е добре. Много обича да пътува и ще ви бъде доста трудно да я откриете.

Брайсън попипа мустака си и сякаш се усмихна.

— Ще й бъде доста трудно да пътува, защото преди три дни визата й изтече — обяви той.

— Не бих казал, че това е престъпление — запази самообладание Рик.

— Не е, но нещата могат да се объркат. Тя трябва да се върне у дома.

— Може би. Имате пълната свобода да й го разясните, но аз съм убеден, че тя сама ще вземе решение как да постъпи. Ливи е голямо момиче, мистър Брайсън. Има свой живот и може да се грижи за себе си. Няма нужда нито от вас, нито от мен, нито от роднините си.

Преценил, че нощния набег се е провалил, Брайсън се зае да подготвя отстъплението си. Измъкна от вътрешния си джоб някакви книжа, тръсна ги на масата и драматично обяви:

— Ето какво е моето предложение: това тук е еднопосочен билет Рим-Атланта, полетът е в неделя. Ако Ливи се появи, никой няма да й задава въпроси относно изтеклата виза. Ние сме се погрижили за този дребен проблем. Но ако не се появи, автоматично се превръща в закононарушител без валидни документи.

— Това несъмнено е страхотна оферта, но вие я отправяте не към когото трябва — отвърна Рик. — Току-що ви обясних, че Ливи Галъуей сама взема решенията си. Аз съм само човекът, който й осигурява стая, когато намине насам.

— Но ще говорите с нея, нали?

— Може би да, може би не. Бих могъл да я видя както преди неделя, така и след месец. Тя обича да скита по света.

Брайсън нямаше какво повече да направи. Бяха му платили да открие момичето, да го попритисне със заплахи, а след това да му връчи билета за обратния път към дома. С което се изчерпваха и правомощията му — както на италианска територия, така и изобщо.

Той се изправи, Лоренцо стори същото. Рик остана седнал.

— Аз съм фен на „Фолкънс“ — спря на вратата Брайсън. — Вие не минахте ли през Атланта преди години?

— Да — лаконично отвърна Рик.

Брайсън бавно огледа вътрешността на апартамента. На третия етаж, без асансьор. В стара сграда, разположена на тясна уличка в стар град. На огромно разстояние от ярко осветената сцена на НФЛ.

Затаил дъх, Рик чакаше евтиното ухапване. По всяка вероятност нещо от сорта на „Надявам се, че най-после сте намерили своето място“, или „Кариерата ви очевидно се развива добре“.

Реши да запълни паузата с един тривиален въпрос.

— Как ме открихте?

Брайсън отговори едва след като отвори входната врата:

— Една от съквартирантките й си спомни името ви.

Тя включи телефона си малко преди пладне. В момента обядвала на Пиаца Сан Марко и хранела гълъбите. Рик й разказа за посещението на Брайсън.

Първата й реакция беше гняв. Как смеят да й се бъркат в живота?! Как е възможно някакви гадни адвокати да плащат на смотаняци от сорта на Брайсън, които си позволяват да безпокоят хората посред нощ?! Защо онези патки съквартирантките й са пропели пред непознати?! Постепенно гневът й се стопи, отстъпвайки място на любопитството. Основният въпрос беше кой от родителите й стои зад цялата работа. Изключено бе да са действали заедно. После си спомни, че баща й ползва услугите на адвокати от Атланта, докато майка й предпочита тези от родната Савана.

Когато най-после поиска мнението му, Рик, който през последните няколко часа не беше мислил за нищо друго, категорично й препоръча да вземе билета и да се прибере у дома. Там спокойно може да реши проблемите с визата и да се върне по възможно най-бързия начин.

— Нищо не разбираш — за пореден път въздъхна тя и той беше склонен да приеме, че е права.

От объркани обяснения, които последваха, успя да схване единствено, че момичето не иска да ползва услугите на баща си, който безочливо продължаваше да се бърка в живота й. Тя е на 21 години. Ако реши да се върне в Щатите, това ще стане при определени от самата нея условия.

— Той прекрасно знае, че за нищо на света няма да използвам този билет!

Рик озадачено се почеса по главата и още веднъж благодари на съдбата, че го е дарила със скромно и съвсем обикновено семейство.

После за пореден път се запита доколко увредено ще се окаже това момиче.

Ами изтеклата виза?

Разбира се, тя беше помислила и за нея. Както във всичко останало, Италия имаше доста пропуски и в закона за имиграцията. Единият от тях се наричаше permesso di soggiorno, или „разрешение за престой“. Валидно деветдесет дни, с него обикновено се удостояваха чужденци с изтекли визи.

Въпросът беше дали съдия Франко случайно не познава някого от имиграционните власти. А може би синьор Брункардо? Не може ли да помогне и Томи — онзи държавен служител от кариерата, който играе ляв защитник и не умее да готви? Ливи беше сигурна, че все някой от управата на „Пантерите“ ще разполага със съответните връзки.

Чудесна идея, помисли си Рик. Която стопроцентово ще се превърне във факт, ако отборът спечели „Супербоул“.

30

Съгласно с договорените в последната минута условия с един от кабелните канали, началото на мача беше отложено за осем вечерта в събота. Предаването на живо, дори и от някой по-второстепенен канал, беше важно както за лигата, така и за спорта като цяло. А финал на електрическо осветление означаваше повече зрители и по-запалена публика. Местата за паркиране около стадиона бяха запълнени още в късния следобед. Верните привърженици на играта нямаха никакво намерение да пропускат кулминацията на първенството, макар и в италиански вариант. От Парма и Бергамо заприиждаха автобуси с фенове на двата отбора. Покрай терена бяха разпънати гигантски плакати по подобие на онези, които присъстваха на дерби мачовете от първенството по европейски футбол. Високо в небето се поклащаше шарен балон. Както винаги това беше най-важният ден в годината за *футбол американо*, чийто малобройни, но верни привърженици се стичаха в Милано от всички части на страната.

Стадионът беше малко, но отлично поддържано съоръжение, собственост на един от местните аматьорски отбори по европейски футбол. Специално за финалния мач вратите бяха демонтирани, а теренът беше старателно разчертан. Едната крайна зона беше боядисана в бяло и черно, в центъра с големи букви пишеше ПАРМА. Точно на сто ярда в противоположна посока се намираше крайната зона на Бергамо, съответно оцветена в златисто и черно.

Дойде ред на приветствията от различни шефове на щата, представянето на бивши звезди и на традиционното хвърляне на монета, спечелено от „Лъвовете“. После се започна едно безкрайно изброяване на стартовите състави. Когато отборите най-сетне заеха позиция за началния сигнал, резервните скамейки вече подскачаха от напрежение, а публиката полудя.

Дори Рик — хладнокръвният и видял всичко професионален куотърбек, нетърпеливо пристъпваше край страничната линия,

потупваше раменните си кори и кръвожадно ръмжеше. Това беше истинският футбол — такъв, какъвто трябваше да бъде.

Бергамо направи три разигравания, след което прибягна до пънт. „Пантерите“ нямаха втори план „Убий Маски!“, а и самият Маски съвсем не беше глупак. Докато гледаше записите с играта му, Рик на няколко пъти изрази възхищение от този наистина гениален играч на позиция централен защитник от втора линия, който беше в състояние сам да парира цялото нападение на противника — точно както великият Ел Ти. При първия опит срещу Фабрицио се изправиха и двамата американци на Бергамо — Макгрегър и Професора — точно според очакванията на Рик и Сам. Един мъдър ход на Бергамо, поставящ много въпросителни пред Рик и цялото нападение. Той обяви комбинация покрай страничната линия. Фабрицио улови топката, но беше изблъскан от Професора. Миг по-късно Макгрегър го удари в гърба. Флагове нямаше. Рик скочи срещу рефера, а Нино и Карл Датчанина подгониха Макгрегър. Сам нахлу на терена, сипейки люти ругатни на италиански. Това му донесе индивидуално наказание. Реферите успяха да предотвратят сбиването, но не и разприте, продължили още няколко минути. Фабрицио се беше отървал без контузии и с накуцване се върна на игрището. При втори опит за 20 ярда Рик хвърли настрани към Джанкарло, но Маски ловко го спъна на линията. Между разиграванията Рик продължаваше да ругае главния рефер, а Сам беше захапал един от помощниците.

При третия опит Рик реши да остави топката на Франко, надявайки се този път съдията да си спести традиционното за първата четвърт изпускане. Франко и Маски осъществиха първия гръмотевичен сблъсък помежду си, сякаш за да си припомнят последния мач. Това обаче не донесе промяна във владеенето на топката и само два ярда печалба.

Трийсетте и пет точки, които отбелязаха срещу Бергамо само преди месец, днес изглеждаха непостижимо чудо.

Двата отбора си размениха няколко пънта, тъй като отбраните доминираха. Фабрицио беше укротен, жалките му осемдесет килограма живо тегло биваха блъскани насам-натам при всяко разиграване. Клаудио изпусна два къси паса, подадени му прекалено силно.

Първата четвъртина завърши без отбелязани точки при доста скучна игра. За публиката тя със сигурност беше безинтересна, но за играчите не беше така. За тях това беше последният мач на сезона, никой не се жалеше. При едно оборкано начално отиграване Рик се стрелна към дясното крило, надявайки се да излезе извън терена с топката. Но срещу него изневиделица изскочи Маски и го закова — шлем в шлем. Рик бързо скочи на крака, сякаш за да покаже, че нищо особено не е станало. Но на страничната линия разтърка слепоочия, опитвайки се да избърше праха от лицето си.

— Добре ли си? — изръмжа Сам, който премина, без да спре, покрай него.

— Даже отлично.

— Тогава направи нещо!

— Ей сега.

Но нещата не се получаваха. Фабрицио беше напълно неутрализиран, точно според очакванията. Това означаваше провал и на намеренията им за игра с пасове. Не успяваха да контролират Маски, който беше пълен господар в средата на терена и демонстрираше впечатляваща бързина. На живо изглеждаше далеч по-добър, отколкото на видеозаписите. И двата отбора стигнаха до няколко първи опита, но никой не успя да стигне до червената зона. Пънтърите започнаха да се уморяват.

Трийсет секунди преди края на полувремето шутьорът на Бергамо успя да вкара гол от 42 ярда и „Лъвовете“ поведоха с 3:0.

Добре скрит сред тълпата и с лаптоп в ръце, Чарли Крей — отслабнал с десетина килограма, все още с метални куки на челюстта и увиснали бузи — набра няколко реда на клавиатурата:

— Нелоша организация на финалния мач, приличен и добре украсен стадион, ентусиазирана публика, наброяваща най-малко 5000 души.

— Дори тук, в Италия, Докъри трябва да се напряга до крайност, но без особен резултат. През първото полувреме осъществи три от осем опита за пас, общо 22 ярда, но без точки.

— Все пак трябва да призная, че наблюдаваме истински футбол. Сблъсъците са жестоки, играчите кипят от решителност и изгарят в играта. Никой не мисли за пари. Става въпрос единствено за честта им.

— Докъри е единственият американец в отбора на Парма, но човек не може да не се запита дали „Пантерите“ няма да са по-добри без него. Ще поживеем, ще видим.

Този път в съблекалнята нямаше крясъци. Сам похвали отбраната за много добрата игра. Продължавайте в същия дух, а ще намерим начин да отбележим.

Треньорите излязоха, предоставяйки думата на играчите. Както винаги първи, Нино произнесе страстна реч във възхвала на героичната отбрана, след което жестоко разкритикува нападението за неспособността му да бележи точки. Това е нашият шанс, подчерта той. Мнозина от нас никога повече няма да бъдат тук. Работете здраво! Не спирайте пред нищо. В края на своя горещ апел той избърса две сълзи, търкулнали се по бузите му.

Томи скочи на крака и декларира обичта си към всички присъстващи, след което добави, че това е последният му мач и адски много иска да го завърши като шампион.

Пиетро се изправи в средата на помещението. За него това не беше последен мач, но никак не му се искаше онези типове от Бергамо да определят посоката на кариерата му. След което се закле, че през второто полувреме те няма да отбележат точки.

Франко се готвеше да приключи дискусията с обичайното си пламенно слово в изискан стил, но Рик внезапно се изправи до него и вдигна ръка.

— Без значение дали ще бием, или ще паднем, аз искам да ви благодаря за удоволствието да играя в отбора през този чудесен сезон — обяви той.

Франко забързано преведе. Съблекалнята утихна. Затаили дъх, момчетата не отделяха очи от лицето му.

— Без значение дали ще бием, или ще паднем, аз съм горд, че бях част от вас, от прекрасния отбор на „Пантерите“. Благодаря ви, че ме приехте.

Превод.

— Без значение дали ще бием, или ще паднем, аз ви приемам не само като приятели, но и като братя.

Превод. В много очи проблеснаха сълзи.

— Тук преживях много повече радостни мигове, отколкото в НФЛ. Ще ви кажа само едно: ние този мач няма да го загубим!

Франко преведе и го стисна в мечешката си прегръдка. Отборът бурно го аплодира. Гора от ръце започна да го тупа по гърба, всички искаха да го прегърнат.

Сладкодумен както винаги, Франко се обърна към историята. Нито един отбор от Парма не е печелил „Супербоул“, затова следващият един час ще бъде най-великият в историята. Само преди три седмици бяха размазали Бергамо, прекъсвайки един дълъг низ от победи. Със сигурност могат да го сторят отново.

За треньора Русо и неговия куотърбек първата част беше протекла перфектно. Простият футбол, изчистен от завоалираните до крайност комбинации на университетските и професионалните тимове, понякога прилича на древно сражение. Солидната атака по единия фланг полага основите на изненадващо нападение по другия. Монотонните, често повтарящи се комбинации приспиват противника. Дотук се бяха провалили в пасовете, а при пробивите им липсваха творчески идеи. Бергамо блокираха всички атаки, сигурни, че няма с какво да бъдат изненадани.

При второто разиграване след почивката Рик направи лъжливо движение наляво по посока на Франко, финтира, че ще подаде на Джанкарло, след което рязко смени посоката и се понесе надясно. Както винаги бърз в пресрещането, този път Маски се оказа в неизгодна позиция, далеч вляво. Рик пробяга 22 ярда с максимална скорост и напусна очертанията на терена, за да избегне Макгрегър.

Сам го посрещна на връщане към групата.

— Това ще се получи! — възбудено подвикна той. — Запази го за по-късно!

Три разигравания по-късно „Пантерите“ отново прибягнаха до пънт. Пиетро и Силвио се понесоха по терена, търсейки кого да смачкат. На три пъти успяха. Последваха нови пънтове. Времето на

третата четвърт бавно изтичаше. Двата отбора се бяха вкопчили в средата на терена като боксьори тежка категория. Нанасяха и получаваха удари, но никой не отстъпваше.

В началото на последната част „Лъвовете“ успяха да придвижат топката до 19-ия ярд — най-дълбокото им проникване за целия мач. При четвърти опит за пет ярда техният шутьор отбеляза лесен гол.

Скамейката на „Пантерите“ беше на крака, настръхнала от възбуда. Губеха с шест точки, а до края на мача оставаха десетина минути. Зрителите също се изправиха, атмосферата се наелектризира до крайност.

— Време е за шоу! — обяви през зъби Рик, докато двамата със Сам наблюдаваха началния удар.

— Точно така — кимна треньорът. — Гледай да не те контузят.

— Ти майтапиш ли се? Мен са ме нокаутирали доста по-добри играчи от тези тук.

При първия опит Рик поднесе наляво към Джанкарло за пет ярда. При втория се престори, че ще направи същото, но задържа топката и се понесе в дясната зона. След спринт от 20 ярда насреща му изскочи Макгрегър. Вместо да го финтира, той сгуши глава между раменете си и полетя право срещу него. Сблъсъкът беше страшен. И двамата бързо се изправиха на крака. Нямаше време за замайване и омекнали крака.

Джанкарло се понесе надясно, бързо блокиран от Маски. Рик тръгна наляво и пробяга петнайсет ярда, преди Макгрегър да го удари в колената. Единственият начин за справяне с бързината на противника беше обърквање на посоката. Нападението на „Пантерите“ изведнъж придоби ново лице. Бековете не спираха да се движат, трима крайни нападатели от едната страна, два „свободни електрона“ в офанзивната линия. Нови разигравания, нови формации. Зад центъра Рик направи лъжливо движение към Франко, обърна се с лице към противниковата зона и поднесе на Джанкарло, миг преди Маски да го атакува в краката. Отличен избор. Джанкарло направи спринт от единайсет ярда. Бърза нова формация без съвещание, още един индивидуален пробив на куотърбека и стигане до линията на 18 ярда.

Маски вече избираше вариант, а не реагираше инстинктивно. Имаше много за какво да мисли. Макгрегър и Професора се отдалечиха на две-три крачки от Фабрицио, разтревожени от рязко повишената агресивност на куотърбека. След седем твърди

единоборства топката достигна линията на три ярда и при четвърти опит Филипо отбеляза лесен гол. Резултатът стана 6:3 за Бергамо, до края оставаха шест минути.

Преди началния удар Алекс Оливето събра отбраната и започна да я насъсква, използвайки серия от пиперливи ругатни и удари по шлемовете. Може би леко прекали. При втория опит Пиетро жестоко прегази куотърбека на противника, беше наказан с лично нарушение и отстъпление от петнайсет скъпоценни ярда. Атаката обаче застопори в центъра на терена и завърши с хубав пънт, който спря на пет ярда.

За три минути трябваше да се преодолеят деветдесет и пет ярда. Рик влезе на терена, избягвайки да поглежда към Сам. Усетил страха у съотборниците си, той им подвикна да се отпуснат. Никакви изпускания, никакви нарушения. Блъскайте яко и ще пробием. Превод не беше нужен.

— Можеш да го направиш, агънце! — предизвикателно подхвърли Маски от страничната линия. — Подай ми едно пасче, и всичко ще бъде окей!

Рик поднесе към Джанкарло, който здраво прегърна топката и спечели пет ярда. При втория опит той се извъртя вдясно, погледна по посока на Фабрицио, скрит зад гора от златисти фланелки, после здраво стисна топката. Франко, Бог да го благослови, изскочи от купчината тела и блокира Маски по един наистина великолепен начин. Рик пробяга четиринайсет ярда и излезе от терена. При първия опит отново се завъртя вдясно, прегърна топката и се понесе напред. Фабрицио, абсолютно безполезен до този момент, небрежно зае позиция на крилото. В следващия миг вече летеше напред с пълна скорост, а Макгрегър и Професора изостанаха безнадеждно назад. Рик закова на сантиметри от страничната линия. Окопитил се от блокирането на Франко, Маски летеше право насреща му, с явното намерение да го ликвидира.

Настъпи онзи особен момент от играта, в който куотърбекът — уязвим и беззащитен, вижда свободен краен нападател и за част от секундата трябва да вземе решение. Или да отправи пас към него, рискувайки тежка контузия, или да избяга отвъд страничната линия заедно с топката.

Рик зае позиция и хвърли топката с всичка сила. В следващия миг брадичката му зловещо пропука под шлема на Маски. Пасът беше

една невероятно висока спирала, топката прелетя разстояние, което накара публиката да ахне от изненада. Задържа се във въздуха толкова дълго, сякаш беше изритана с крак. Стадионът затаи дъх, никой не помръдваше.

Това не се отнасяше до Фабрицио, който летеше като вятър, извърнал глава към топката. В началото изглеждаше невъзможно да се определи къде точно ще попадне този невероятен нас, но те ненапразно бяха тренирали упорито именно подобни ситуации. „Задачата ти е да стигнеш до крайната линия, нищо повече — неуморно му повтаряше Рик. — Топката ще бъде там.“ В момента, в който топката започна да се снижава, Фабрицио усети, че ще му трябва още по-голяма скорост. Краката му буквално престанаха да докосват тревата. На петярдовата линия тялото му литна във въздуха, с протегнати ръце. Приличаше на олимпийски шампион по дълъг скок в решителния си опит. Докосна коженото кълбо с върха на пръстите си точно над голлинията, стовари се тежко на земята, но отскочи с пъргавината на акробат, вдигнал топката високо над главата си.

Целият свят с изключение на Рик стана свидетел на това невероятно отиграване. Рухнал на четири крака, той леко се олюляваше и правеше неистови опити да си спомни къде се намира. Стадионът изригна. Франко го грабна през кръста и го изнесе извън терена. Съотборниците се струпаха отгоре му. Съумя да се задържи на крака, но не без чужда помощ. Сам реши, че е умрял, но беше прекалено омагьосан от хващането, за да реагира на куотърбека си.

Развяваха се знамена, аплодисментите бяха оглушителни. Реферите най-после възстановиха реда и маркираха удар от 15 ярда. След който Филипо отбеляза още една точка.

Чарли Крей написа:

> Топката прелетя 76 ярда, без да се превърти нито веднъж, но гениалността на паса избледня пред великолепното поемане в другия край на терена. Бил съм свидетел на страхотни тъчдауни, но, верни приятели на тази игра, трябва откровено да ви призная, че никога не съм виждал подобно нещо. Един кльощав италианец на

име Фабрицио Боноци спаси Докъри от поредното унизително поражение.

Филипо нанесе страхотен шут при началния удар и топката литна високо към крайната зона на противника. При третия опит добрият стар Томи заобиколи левия офанзивен блокировач и размаза куотърбека. Последното му отиграване за „Пантерите“ действително беше страхотно.

При четвъртия опит куотърбекът на Бергамо стана жертва на лошо изпълнение на бързо разиграване и беше принуден да захлупи топката с тяло на петярдовата линия. Резервната скамейка на „Пантерите“ отново изригна, но бързо бе заглушена от дружния рев на техните привърженици.

Петдесет секунди преди края Рик смъркаше амоняк край страничната линия. Алберто подреди нападението, след което просто легна върху топката, два пъти поред. Прозвуча последният съдийски сигнал. „Пантерите“ от Парма спечелиха първия „Супербоул“ в своята история.

31

Купонът се състоя в старата пицария „При Марио“, разположена северно от централната част на Милано, на двайсетина минути от стадиона. Синьор Брункардо беше запазил цялото заведение — неоправдано скъпо начинание, в случай че бяха загубили. Но те спечелиха и в момента хората се изсипваха от различни превозни средства и нахлуваха в заведението с песни и победни възгласи. Играчите получиха три дълги маси в центъра, почитателите им се струпаха около тях: съпруги, приятелки, фенове от Парма.

Пуснаха запис от мача, трите гигантски екрана оживяха. Армия от келнери започна да поднася пица и литри наливна бира.

Щракаха безброй фотоапарати, направиха се хиляди снимки. Обект на повечето от тях беше Рик, прегръщан, мачкан и целуван. Раменете го заболяха от хилядите потупвания. Фабрицио също беше в центъра на вниманието, най-вече от страна на младите момичета. Победният му тъчдаун вече се превръщаше в легенда.

Рик определено беше зле. Болеше го всичко: врат, брадичка, челюсти. Челото му пулсираше, ушите му пищяха. Масажистът Матео му даде няколко болкоуспокоителни, които не вървяха с алкохол. По тази причина той отказа дори бирата. Апетитът му също беше изчезнал.

Записът прескочи таймаутовете, прекъсванията и почивката между полувремената. Кулминацията в края на мача приближаваше, шумът в заведението постепенно стихна. Операторът превключи на забавена скорост. Рик се появи в кадър и започна лъжливите движения, предхождащи спринта. В пицарията се възцари дълбока тишина. Ударът на Маски беше изключителен. В Щатите той би предизвикал истерията на коментаторите, а спортните новини в понеделник сутрин несъмнено щяха да го обявят за „Сблъсък на годината“ и щяха да го показват на всеки десет минути. В „При Марио“ обаче го почетоха с едноминутно мълчание, след което се насочиха към героичния куотърбек, който бе пожертвал тялото си, за да изстреля своя

невероятен снаряд. Жестокият нокаут на Маски — напълно в рамките на правилата, но кръвожадно брутален, беше посрещнат с няколко приглушени стона.

Важни бяха следващите кадри, донесли безгранична радост на всички.

Овладяването на топката от Фабрицио беше хванато много добре, от самото начало. Видеото го върна веднъж, после втори път. На третия беше почти толкова вълнуващо, колкото на живо. Изненадващо за всички Фабрицио се държеше така, сякаш не беше се случило нищо особено. Просто част от всекидневната работа, която ще се върши още много пъти.

След като изгледаха записа и излапаха пицата, гостите се върнаха по местата си за неизбежните формалности. След дълга и прочувствена реч на синьор Брункардо и няколко кратки изречения от страна на Сам двамата позираха със „Супербоул“ помежду си — най-големият трофей в историята на „Пантерите“. Малко след като пиянските песни поставиха началото на една безкрайно дълга нощ, Рик реши да си тръгне. Измъкна се от пицарията, хвана такси и се прибра в хотела.

Два дни по-късно двамата със Сам обядваха в „Сореле Пики“ на Страда Фарини, само на няколко преки от дома му. Имаха да обсъждат някои делови въпроси, но преди това направиха кратък преглед на финалния мач. Сам не беше на работа и по тази причина си разделиха бутилка „Ламбруско“, с която поляха пастата.

— Кога се прибираш? — попита Сам.

— Още не знам. Но по принцип не бързам.

— Странно. Американците обикновено хващат първия самолет след финалния мач. Не те ли друса носталгията?

— Искам да видя близките си, но в днешно време „дом“ е доста разтегливо понятие.

Сам бавно преглътна набучената на вилицата си паста.

— Мислил ли си за следващия сезон?

— Още не.

— Искаш ли да поговорим за него?

— Можем да говорим за всичко. Нали ти плащаш обяда?

— Плаща го синьор Брункардо. Тези дни е в отлично настроение. Обича да побеждава, обича да е център на медийното внимание, обича снимките и купите. И изгаря от желание догодина да се повтори същото.

— Напълно го разбирам.

Сам допълни чашите.

— Как му беше името на твоя агент?

— Арни.

— Аха. Още ли е на линия?

— Не.

— Много добре. Хайде да говорим делово.

— Давай.

— Брункардо ти предлага заплата от две хиляди и петстотин евро на месец, едногодишен договор, плюс апартамента и колата.

Рик отпи дълга глътка вино и се зае да изследва червените карета на покривката.

— Той предпочита да даде тези пари на теб, вместо да ги харчи за нови американци — продължи Сам. — Пожела да узнае дали можем да спечелим купата и догодина със същия отбор. Аз казах „да“. Съгласен ли си?

Рик кимна с лека усмивка.

— Затова реши да ти предложи един доста по-изгоден договор.

— Договорът никак не е лош — кимна Рик, мислейки не толкова за парите, колкото за апартамента, в който по всяка вероятност щяха да живеят двама души. Помисли си и за Силвио, който работеше в семейната ферма; за Филипо, който караше бетоновоз. И двамата биха дали мило и драго за такъв договор, освен това тренираха и играеха не по-малко всеотдайно от него.

Но все пак не са куотърбекове, нали?

След още една глътка вино си спомни договора за 400 000 долара годишно, който беше подписал преди шест години с отбора на „Бъфало“. После в главата му изплува Рандъл Фреймър — съотборникът му в „Сиатъл“, който получи 85 милиона, за да хвърля пасове още седем години. Всичко беше относително.

— Виж какво, Сам — започна с въздишка той. — Преди шест месеца ме изнесоха на носилка от игрището в Кливланд. Двайсет и четири часа по-късно се свестих в местната болница. Сътресение

номер три. Докторът ми препоръча да се откажа от футбола, майка ми ме умоляваше да го сторя. В неделя се свестих в съблекалнята. Успях да се задържа на крака, напуснах терена без чужда помощ, предполагам, че и празнувах заедно с всички. Но не си спомням нищо, Сам. Това беше поредният ми нокаут. Номер четири. Не знам още колко мога да издържа.

— Разбирам.

— И през този сезон понесох доста удари. Футболът си е футбол. А Маски ме тресна не по-зле от всеки професионален бранител в НФЛ.

— Отказваш ли?

— Не знам. Дай ми малко време за размисъл. Искам да си прочистя главата. Отивам на море за седмица-две.

— Къде?

— Туристическият ми консултант избра Апулия — някъде далеч на юг, на ръба на Ботуша. Ходил ли си там?

— Не. За Ливи ги говориш?

— Да.

— А визата й?

— Не й пука за нея.

— Ще я отвличаш ли?

— Ще се отвлечем взаимно.

Настаниха се в топлото купе, един срещу друг. Беше доста рано, другите пътници все още приждаха. Ливи вече беше успяла да изрита обувките и да качи краката си на коленете му. Оранжев лак на ноктите, къса поличка, километрично дълги бедра.

Беше прегледала куп справочници и железопътни маршрути, водещи към южна Италия. Беше поискала съдействието му — намерения, мисли, предпочитания. И остана доволна от липсата на такива. Щяха да останат една седмица в Апулия, след което щяха да се прехвърлят за десет дни в Сицилия, а оттам с кораб — до остров Сардиния. С наближаването на августовските жеги щяха да поемат на север, далеч от вълната туристи и високите температури. Програмата предвиждаше туризъм в планинските райони на Венето и Фриули. Тя държеше да разгледа градовете Верона, Виченца и Падуа. Искаше да види всичко.

Щяха да нощуват в пансиони и евтини хотели, регистрирайки се само с неговия паспорт. Междувременно Франко се беше заел да разреши визовите й проблеми — енергично и с голямо желание.

Щяха да пътуват с влак и ферибот. И само при крайна необходимост с такси. Тя имаше планове за всичко, резервни варианти на тези планове, нови планове. Рик изрази едно-единствено желание: максимум две катедрали на ден. Тя се опита да преговаря, но в крайна сметка отстъпи.

Но всичките им планове бяха до август. Ливи помръкваше при всяка мисъл за семейството си и правеше всичко възможно да забрави бъркотията у дома. Споменаваше родителите си все по-рядко, но за сметка на това често подхвърляше, че май ще презапише последната си учебна година.

Рик нямаше нищо против. Нежно разтривайки тънките й глезени, той беше готов да се закълне, че е готов да последва тези прекрасни крака дори накрай света. Влакът не беше пълен. Мъжете, които минаваха покрай тях, не можеха да отлепят очи от омагьосващата гледка. Но на Ливи изобщо не й пукаше, че пътува за Южна Италия и привлича всеобщо внимание със загорелите си бедра.

Композицията на „Евростар“ бавно се отлепи от перона. Рик залепи нос за стъклото. Не след дълго се плъзнаха покрай Стадио Ланфранки, на по-малко от петдесет метра от северната крайна зона — или както там се наричаше тази част от терена според справочниците по ръгби.

На лицето му изплува широка и доволна усмивка.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Събирайки материал за друга книга, се натъкнах на информация за американския футбол в Италия. В тази страна имат НФЛ, провеждат редовно първенство с истински играчи, дори се борят за свой „Супербоул“. Тази книга описва обстановката относително реално, въпреки че не съм се колебал да обогатявам някои събития и случки.

„Пантерите“ на Парма съществуват в действителност. Лично съм присъствал на мача им срещу „Делфините“ на Анкона, игран под проливен дъжд на Стадио Ланфранки. Треньорът им се казва Андрю Папоча (от университетския отбор на Илиной). Куотърбек е Майк Соуза (също от Илиной), краен нападател е Крейг Макинтайър (Източен Вашингтон), а координатор на отбраната е Дан Милстен (от Университета на Вашингтон). Всички изброени имена са от голямо значение. Когато нещата опираха до детайлите на футболната игра, тези американци ми оказаха неоценима помощ. А когато опираха до храната и виното, помощта им ставаше още по-ентусиазирана.

Собственик на „Пантерите“ е Ивано Тира — човек със златно сърце, който направи всичко възможно за приятния ми престой в Парма. Опознах този прекрасен град благодарение на Давид Монтарези, който ме разведе навсякъде. Организацията в клуба е поверена на Паоло Боркини и Уго Бонвичини — и двамата бивши играчи. „Пантерите“ са яки мъжаги, които играят от любов към спорта и за традиционната пица след всеки мач. След една тренировка бях поканен в „Полипо“, където се смях до сълзи.

Героите в тази книга са плод на творческото ми въображение. Правех всичко възможно да се държа далеч от живите хора. Всяка прилика с тях е абсолютно случайна.

Искам да благодаря на Беа Дзамбелони, Лука Патуели, Ед Приколо, Лиана Янг Смит и Брайс Милър. Специални благодарности на кмета на Парма Елвио Убалди. Имах честта да бъда гост в ложата му в Театро Реджио и да се насладя на „Отело“.

27 юни 2007 г.

БЕЛЕЖКА НА РЕДАКТОРА

Американският футбол е уникален спорт (много се доближава до ръгби), в който основната цел е да се печели територия и така да се отбелязват точки. Когато двата отбора излязат на терена, започва битка за всеки инч. Единият отбор е в нападение, другият в отбрана. На терена може да има максимум 22 играчи (по 11 на тим), но клубовете от Националната футболна лига (НФЛ) на САЩ разполагат с по 53-ма за мач, защото смени може да се правят за всяко разиграване, а има и тясна специализация, т.е. отделни формации за атака, защита и при специални условия (когато топката се рита — за поемане на точки, за предаване на притежанието на топката на противника или за начало на мача и второто полувреме). Първите правила са създадени през 1876 г. Сред основните различия с ръгбито е въвеждането на позиция куотърбек (плеймейкър), линия на разиграването (line of scrimmage) и система с определен брой опити за спечелване на територия. Атакуващият тим има 4 опита (downs), за да извоюва 10 ярда. Ако го направи, получава нови 4 опита за 10 ярда и т.н., ако не успее, губи топката и преминава в защита. Затова обикновено четвъртият опит се използва за ритане на топката (punt), целящо противникът да стартира нападението си от по-задна позиция.

Теренът е с дължина 100 ярда и е разграфен с линии на всеки 5 ярда, като условно се приема, че е разделен на две половини. Отборът, който започва атаката от своята 20-а линия, трябва да премине 80 ярда, за да стигне до голлинията на съперника. Без началото на полувремето и след отбелязване на точки, топката се вкарва в игра с подаване назад между краката (snap). При разиграването двете формации застават една срещу друга на линията, където е завършило предишното действие. Центърът подава топката между краката си на куотърбека и той организира атаката. Територия се печели чрез игра по въздух (пасове) или по земя (носене на топката). Разрешен е само един пас напред във всяко разиграване. Няма ограничение за пасове назад или настрани, както и за ново поднасяне на топката след предприето

действие по земя или въздух. Опитът приключва, когато нападателят е повален на терена, движението му напред е спряно / задържано от бранителите, хвърлената топка излезе извън очертанията или удари земята, играчът с топката излезе от терена или бъдат отбелязани точки. Последното става с тъчдаун (6 точки) — преминаване на голлинията с топката или хващане на пас в крайната зона (с дължина 10 ярда от голлинията), след което отборът има право да опита от чуждата линия на 2 ярда още една комбинация за допълнителни 2 точки или ритане на топката във вратата за 1 точка; гол или field goal (3 точки) — при четвърти опит и близка позиция до вратата на противника или малко време до края за търсене на тъчдаун; safety (2 точки) — дело на защитата, когато успее да повали притежателя на топката в неговата крайна зона. Стандартният мач се провежда в четири части по 15 минути с пауза между полувремената. Играта спира след определени ситуации, така че продължителността на среща от НФЛ често е над три часа. Ако има телевизионни реклами, се получава допълнително „забавяне“. При равенство след редовното време има продължение.

Основна фигура тук е куотърбекът (quarterback). В нападателната формация влизат още играчите от офанзивната линия (lineman) — център (center), офанзивен гард (offensive guard), офанзивен блокировач (offensive tackle) и tight-end; пробивни бекове (running backs — fullback, tailback или halfback) и крайни нападатели (wide receivers). Преди заставането на линията куотърбекът е избрал комбинацията, която ще използва, и е дал командите си. Центърът пръв има съприкосновение с топката и я подава назад към куотърбека. Гардовете и блокировачите трябва да го предпазят от противниковите защитници или да освободят коридори за бягащия с топката бек. Бековете са зад куотърбека и най-често пренасят топката на малки разстояния, но приемат и пасове и правят заслони. Крайните нападатели са по двете крила, притежават голяма бързина и здрави ръце за хващане на пасовете на куотърбека. Защитната формация се състои от играчи от първа линия (defensive ends, defensive tackles), от втора линия (linebackers) и защитни бекове (defensive backs) — корнърбек (cornerback) и последен в защитата (free safety или strong safety). Защитните бекове се занимават с крайните нападатели на противника, а играчите от първа линия имат за цел да стигнат до куотърбека или да спрат пробивния бек с топката. Втората защитна

линия е с по-универсални функции — атака на куотърбека или играча с топката, покриване на евентуалните приемащи къси пасове, затваряне на средата на терена. Центърът тук често се нарича „куотърбек на защитата“ и в задачите му влиза разгадаване замисъла на противника и избор на правилна постройка в отбрана. Прилагат се различни схеми на защита, които обичайно съдържат следните елементи — зонова, индивидуална, блиц (агресивна атака на куотърбека). В специалната формация най-важните фигури са: kicker, punter, holder, long snapper, kick returner, punt returner.

Играта спира след всеки опит, следва нова комбинация и така мачовете се превръщат в стратегически битки. Всеки отбор разполага с наръчник със стотици комбинации и схеми, които са кодирани и се заучават от играчите. Някои разигравания са много сигурни, но от тях се печелят по-малко ярдове. Обикновено физическите сблъсъци, които съпътстват мачовете по американски футбол, правят този спорт много атрактивен. Но не всичко е позволено, за да бъде повален противникът на земята. Забранено е ритането и удрянето с юмрук, както и дърпането на каската или атака с каската напред, задържане или дърпане на играч без топка, някои действия срещу играч, който се опитва да овладее пас, и др.

Днес НФЛ е най-популярната лига в САЩ, с годишна печалба от 7 милиарда долара. Шампионът на НФЛ се определя между победителите на двете конференции — Американска и Национална. „Супербоул“ е най-грандиозното спортно шоу и почти национален празник в страната на неограничените възможности.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.